

GÖNÜL BAHÇESİ 2001 MAKALELERİ

Kabahati başka yerde aramayalım! 5.1.2001

Ülke ekonomimizin durumu ortada. Siyasi, sosyal sıkıntılar hat safhada. Ekonominin kötü olması halinde bunların iyi olması, ülkede huzur olması zaten mümkün değil. Müesseselerin, iş dünyasının durumu iyi mi sanki; ne mümkün? Gemi fırtınaya tutulunca, gemidekilerin hepsi nasibini alır elbette.

Bana mı öyle geliyor, bilmiyorum: Gülen yüz göremiyorum artık sokakta. Herkesin yüzü asık ve endişeli; yarınından emin değil. Böyle bir toplumdaki ne beklenir? Eskiden üç ay beş sonra düzeler, rahatlarınız beklentisi vardı en azından. Şimdi bu da kalmadı artık. Ümitsizlik, karamsarlık her tarafı sardı.

İnsanlar bir araya geldiğinde, niçin bu hale geldik, bizi bu hale kim getirdi? diye suçlu arıyorlar hep. Fakat herkes, hep başka yerlerde arıyor suçluyu: İşçi patronu suçluyor; memur müdürünü suçluyor. Halk hükümeti suçluyor. Peki suçlu kim?

Böyle durumlarda suçluyu bulmak için geçmişe, tarihe bakmak lazım. Aynı hatalar tekerrür ettiği için, tarihteki olaylara baktığımız zaman daha kolay bulunur suçlu. Zaten dememişler mi, “**Tarih tekerrürden ibarettir.**” Bugün suçluyu bulmada önemli ip uçları verecek tarihi bir olayı sizlere nakledip yorumunu size bırakmak istiyorum:

Tarihte zalimliği, gaddarlığı ile ün yapmış Moğol hükümdarı **Hülagu** 1258 senesinde Bağdat'ı alıp yakıp yıkmak için şehri kuşatır. Şehrin yakınlarına karargahını kurar. Haber gönderip Müslümanların en büyük alimi ile görüşmek istediğini bildirir.

Haber şehre geldiğinde kimse görüşmek istemez. Çünkü, gidip te gelmemek, kelleyi kaptırmak vardı işin içinde. Bu haber zamanın genç alimlerinden **Kadıhan**'a ulaştığında, “ Ben gidip görüşürüm” der. Herkes rahatlar. Bir kurban bulundu diye.

Kadıhan daha yirmi yaşlarında. Doğru dürüst sakalı bile yok. Boylu postlu da değil; ufak tefek bir cüsseye sahip. Görüşmeye giderken yanına bir deve, bir keçi bir de horoz verilmesini ister. Kimse bundan bir şey anlamaz, fakat gidip görüşün diye hemen tedarik edilip verilir.

Kadıhan beraberindeki üç hayvanla beraber Hülagu'nun çadıra vardığında, hayvanları dışarda bırakıp içeri girer. Kendisini takdim ederler. İstedığınız Müslüman alim bu, sizinle görüşmeye geldi, derler.

Hülagu, şöyle bir bakar, beklediği bir tip olmadığı için çok şaşırır. Bu şaşkınlığını da ifade etmekten geri kalmaz.” **Gönderecek senden başka kimse bulamadılar mı, sen mi benimle görüşeceksin?”** diye sorar. Kadıhan hazretleri, böyle bir tepkiyle karşılaşacağını bildiği için hazırlıkla gelmişti zaten.

Hülagu'nun sorusunu şöyle cevaplandırır: “**Sen görüşmek için, iri yarı boylu postlu birini istiyorsan, dışarıda duruyor devemi getirdim, onunla görüşebilirsin. Yok, yaşlı sakallı biri ile görüşmek istiyorsan, dışarıda duruyor ,bir keçi getirdim onun sakalı var onunla**

görüŖebilirsiniz. Yok, sesi gür biri ile görüŖmek istiyorsan, horoz da getirdim, onunla görüŖebilirsiniz”

Hülagu, karşıсындаğının sıradan biri almadığını, görünüşüne bakıp karar vermenin yanlış olacağını anlar: “ Sen görüldüğü gibi birine benzemiyorsun”, otur bakalım,deyip yer gösterir. Hemen arkasından ilk sorusunu sorar: “ **Ben buraya niçin geldim, beni buraya getiren sebep nedir?**” Kadıhan bu soruya şöyle cevap verir: “ **Seni buraya biz getirdik. Bizim amellerimiz getirdi. Nimetlerin kıymetini bilemedik: Esas gayemizi unutup makam,mevki, mal mülk peşine düştük, zevke sefaya daldık. Cenab-ı Hak da verdiği bu nimeti almak üzere seni gönderdi.”**

İkinci sorusunu sorar: “Peki ben ne zaman geri dönerim?” “ **O da yine bize bağılı, benliğimize dönüp ne kadar kısa zamanda toparlanıp, nimetin kıymetini bilir, zevk sefadan, israftan, zulümden, birbirimizle uğraşmaktan vazgeçersek işte o zaman sen geri gidersin!**”

Baştan söyledim yorum yok, yorum size ait... Anlayana sivri sinek saz, anlamayana, davul zurna az!...

“Bir millet kendini bozmadıkça...” 6.1.2001

Günümüz sıkıntıları malum... Herkes bunda hem fikir. Fakat sıkıntının sebepleri ile ilgili rivayetler farklı. Konuyu manevi yönden ele alacak olursak, bütün sıkıntıların sebebi; insanoğlunun bilgisine, makamına, malına mülküne aldanıp gerçek gayesini unutmamasıdır. Kendisini diğeri insanlardan farklı bir konumda görüp, onlara tepeden bakmasıdır. Bu ise, Cenab-ı Hakkın tevbe edilmedikçe affetmediğı çok kötü bir huydur. Kibir denilen bu huy, bütün iyiliklere, bütün nimetlere engeldir. Kişinin, sahip olduğı değerleri Allahü teâlâdan gelen nimetler olduğunu düşünmeyerek kendi yaptığını, kazandığını sanarak sevinmesi, kendini beğenmesi, yaptığını kendinden bilmesi ona kötülük olarak yetişir.

İnsanı, yaptıklarını beğenmeye, övünmeye sürükleyen sebeplerin başında cehâlet ve gaflet gelmektedir. Bu kötü huydan kurtulmak için, kişi aczini idrak edip her şeyin Allahü teâlânın dilemesi ile ve yaratması ile meydana geldiğini ve akıl, ilim, ibâdet etmek, mal ve makam gibi kıymetli ni'metlerin, Allahü teâlânın lutfu ve ihsanı olduklarını düşünmek lâzımdır.

Eshâb-ı kirâmdan bazıları, **Huneyn gazasında**, askerinin çokluğunu görerek, artık biz hiç mağlûb olmayız dedi. Bu sözler, Resûlullah efendimizin mübârek kulağına gelince, üzüldü. Bunun için, harbin başlangıcında Cenâb-ı Hakkın yardımını gelmeyip, mağlubiyet başladı. Sonra, Cenab-ı Hak merhamet ederek, zafer nasip eyledi.

Dâvüd aleyhisselâm, duâ ederken,”Yâ Rabbî! Evlâtlarımdan birkaçının namaz kılmadığı hiçbir gece yoktur ve oruç tutmadığı hiçbir gün geçmemiştir, demişti.Buna karşılık Allahü teâlâ, “Ben dilemeseydim, kuvvet ve imkân vermeseydim, bunların hiçbiri yapılamazdı buyurdu.”

Dâvüd aleyhisselâmın bu sözü gayret-i ilâhiyyeye dokundu, tarih kitaplarında yazılı olan sıkıntıların başına gelmesine sebep oldu. Allahü teâlânın nimetlerine şükür etmek de, büyük bir nimettir.

İnsan yaptığı şeyleri beğenmeye başlayınca, kibir hasıl olur. Günâhları unutmaya sebep olur. Günah kalbi karartır. Günahlarını düşünen kimse, ibâdetlerini büyük görmez. İbadet yapmanın da, Allahü teâlânın lutfu, ihsânı olduğunu düşünür. Kendini, yaptıklarını beğenen, Allahü teâlânın azâbını da unuttur. Başkalarından istifâde etmekten mahrûm kalır. Kimse ile istişâre etmez, danışmaz. İnsanın, yaptıklarını beğenmesinin, felâketine sebep olacağı hadîs-i şerifte bildirilmiştir.

Kendini beğenmenin en kötüsü, hatalarını, nefsinin kötü isteklerini beğenmektir. Kişi o hâle gelir ki, artık hatalarını, yanlışlarını da beğenmeye, onları savunmaya, mazeret bulmaya çalışır. Tavsiye kabûl etmez. Başkalarını câhil sanır. Hâlbuki, esas câhil kendisidir. Böyle kötü huydan kurtulmak çok güçtür.

Her türlü manevî hastalığın tedâvisini, ilâçlarını bildiren İslam büyükleri, bu kötü hastalığın da tedâvisini, çâresini bildirmişlerdir. Fakat bu hastalar, hastalıklarını bilmedikleri, kendilerini sağlıklı zannettikleri müddetçe, bu tabîblerin tavsiyelerini, ilimlerini kabul etmezler, felâkette kalırlar.

Bu hastalıklar tedavi edilmediği için de, sıkıntılar arttı, rızıklar azaldı. Ayet-i kerîmede meâlen, **“Beni unutursanız rızıklarınızı kısarım”** buyuruluyor. Bugün, îmân rızkı, sıhhat rızkı, gıda rızkı, insanlık ve merhamet rızkı ve daha nice rızıklar azaldı. Bütün bunlara sebep, kulluğunu unutup kibir âbidesi haline gelen insanoğludur. Çünkü Allahü teâlâ, **“Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onlara verdiği değişirmez.”**

Ne buyurulmuş: **“Hâşâ, zulmetmez kuluna hüdâsı, herkesin çektiği kendi cezâsı”.**

İnsanoğlu, kulluğunu hatırlayıp Allahü teâlânın bildirdiği İslâm dînine uymadıkça, O'nun Peygamberinin güzel ahlâkı ile gerçek manada bezenmedikçe sıkıntılardan kurtulup huzura kavuşması mümkün değildir.

“Düşmanlarımız dost olmadı fakat...” 12.1.2001

Geçen haftaki, ülkemizin üzerine karabulut gibi çökmüş olan ekonomik krizden dolayı çekilen sıkıntıların sebepleri ile ilgili yazılarım hayli ilgi topladı. Telefonla, mail ile sayısız tebrik aldım. Faydalı, yol gösterici yazılar için memnuniyetlerini bildiren; zaman zaman da samimi ikazlarını esirgemeyen siz değerli okuyucularıma teşekkürlerimi arz ederim.

Müslüman tevekkül sahibi insan demektir. İyi de olsa kötü de olsa, başına gelen her olayın Cenâb-ı Hak'tan geldiğini bilir. İyi olaylar için, Rabbine şükreder; kötü olaylar için de, bunun kendisine bir ikaz olduğunu hatırlar; toparlaması için fırsat bilir. Çünkü, dünya hayatının bir imtihan olduğunu, Cenâb-ı Hakkın nice şerhler arkasından hayırlar yarattığını bilir. Ayet-i kerîmede, **“Olur ki hoşlanmadığınız şey sizin iyiliğinizdir, olur ki sevdiğiniz bir şey sizin kötülüğünüzdür. Siz bilmezsiniz, Allah bilir.”** (2/216) buyurulmaktadır.

İnsanoğlu hep sıkıntısız olursa Rabbini, yaratılış gayesini unuttur. Bunun için sıkıntılar ders alan için bir nimettir aslında. Yeter ki ders almasını bilelim. Bütün iş burada.

Bu tür sıkıntıların, krizlerin birçok faydası da vardır. Bunu iyi değerlendirmek gerekir. En büyük faydalarından biri de, insanın çevresindeki gerçek dostlarını, düşmanlarını tanımasına vesile olmasıdır. Gerçek dost böyle zamanda belli olur. İleride telafisi mümkün olmayan daha büyük tehlikelere düşmemesi için çevresini tanıması, buna göre tedbir alması büyük önem taşır.

Bu, fertler için olduğu gibi müesseseler, devletler için de geçerlidir. Nice devletler böyle dost görünüp gizli düşmanlık besleyen kötü niyetli insanlar tarafından yıkılıp gitmiştir. Yüzbinlerce insan zulüm görüp, telef olmuş ve nice medeniyetler, kültürler yok olup gitmiştir. Tarihte bunun sayısız örnekleri vardır. Bunlardan en ibretlisi de, Hülâgü'nün geçen hafta kısaca değindiğim Bağdat katliamıdır.

Bu katliamın zahirdeki, görünürdeki müsebbibi iki kişidir. İki kişi ile ne olur demeyin, bu iki kişi Bağdat'ın yakılmasına yüzbinlerce insanın öldürülmesine sebep olmuştur. İbret alınması için bu iki kişinin katliamdaki rolünü kısaca bildirmek istiyorum:

1258 yılında da Bağdat üzerine yürüdüğü sırada Abbâsî Devletinin başında Halife Müsta'sım bin Müstensır bulunuyordu. Dînine çok bağlı ve Sünnî idi. Fakat çevresinden haberi olmayan; dostunu düşmanını bilmeyen biriydi. Veziri olan İbn-i Alkâmi ise Şîî olup, halifeye sâdık değildi. Riyakâr biriydi. Çevirdiği entrikalarla Halifenin güvenini sağladığından devlet idâresi elinde idi. Maksudı, Abbâsîleri devirip Şîî devleti kurmaktı.

Bunun için Moğol Hükümdârı Hülâgü'nün Bağdat'ı almasını, kendisinin de vezir olmasını istiyordu. Maksudına kavuşması için onun Irak'a gelmesini teşvik etmeye başladı. Yine Şîî olan Nâsırüddîn Tûsî de Hülâgü'nün müşâviri idi. Bu da onu Bağdat'ı almaya teşvik ediyordu. İşler ikisi arasında dönüyordu. Gayelerine ulaşabilmek için biri Halifeyi, diğeri Hülâgü'yü yönlendiriyordu.

Nâsırüddîn Tûsî 'nin yönlendirmesi ile Hülâgü Bağdat'a saldırdı. Bağdat'ı muhasara altına aldı. Elli gün muhasaradan sonra vezir İbn-i Alkâmi, Halifeye ben kendisini ikna ederim, diyerek barış için Hülâgü'nün yanına gitti ve onunla, Bağdat'ı aldığı anda kendisini vezir yapması için gizlice anlaştı.

Halifeye; "Teslim olursak serbest bırakılacağız" diyerek yalan söyledi. Bu hîleden sonra teslim olan halife esir alınarak yanındakilerle beraber îdâm edildi. Ayrıca, dört yüz binden fazla Müslüman kılıçtan geçirildi. Dicle nehri günlerce kırmızı aktı. Sonra da milyonlarca el yazması İslâm kitabı Dicle Nehrine atıldı ve bu defa da nehir günlerce mavi aktı. Böylece büyük bir ilim hazinesi ve târihî kültür yok edildi. Güzel şehir harâbeye döndü. Peygamberimiz hatırası olarak saklanan mübârek emânetler(Hırka-i Saâdet) ve (Asâ-yı Nebî) yakılıp külleri Dicle'ye atıldı. Beş yüz yirmi dört senelik Abbâsî Devleti yok oldu.

İşte insanın çevresini tanımamasının, herkesi dost kabul etmesinin bedeli... Halbuki değişik kılıflara da bürünse düşman her zaman düşmandır. Su uyur düşman uyumuz. Bunun için dostları iyi tespit edip, onlarla bağları koparmamalı; düşmanları da iyi tanıyıp, iyi niyetle de olsa onları dost kabul etmemelidir. Yabancı hayranlığı; “Ev danası öküz olmaz” anlayışı ile bir yere varmak mümkün değildir.

Emevi Devleti'nin yıkılıp Abbasi Devleti'nin kurulmasında önemli rolü olan Ebu Müslim Horasani'ye Emevi Devleti'nin yıkılmasının sebebi sorulduğunda şu vevabı verdi: **“Dostlarını uzaklaştırdılar; düşmanlarını yakınlaştırdılar. Yakınlaştırdıkları düşmanları dost olmadı ama, uzaklaştırdıkları dostları düşman oldu.”**

Ne gariptir ki, Abbasi Devleti de bu yüzden yıkıldı. Yine de tarihten ibret alınmadı: Kırım Hanlığını Rus dostluğu, Osmanlıyı Avrupa hayranlığı yıktı. Arap ülkelerini bugünkü perişan hallerinin sebebi de Osmanlı düşmanlığı ve İngiliz muhabbeti değil mi?

“Ümitsizlik insanı helâk eder” 13.1.2001

Maddi olsun manevi olsun, sıkıntılı zamanlarda en büyük tehlike karamsarlıktır. Çünkü, karamsarlık, ümitsizlik, ağaç kurdu gibi insanı içerden kemirir. Zamanla insanın hem dünyasını, hem de ahiretini kararır. Bu fertler için olduğu gibi, müesseseler, devletler için de geçerlidir.

Bu sebeple dinimiz, bu hastalıktan şiddetle kaçınmamızı emreder. Cemiyetlerin çöküşünün, iflasların, intiharların, cinayetlerin, cana kıymaların altında hep bu hastalık yatar. İbni Mesud hazretleri, **“Ümitsizlik, ucub ve kibir insanı helâk eder,”** buyurdu.

Karamsarlık, ümitsizlik Kur'an-ı kerimde nankörlük olarak ifade buyurulmaktadır: **“Eğer insana tarafımızdan bir rahmet (nimet) tattırır da sonra bunu ondan çekip alırsak, tamamen ümitsiz ve nankör olur.”** (Hud-9)

İşinde, evinde, devlet idaresinde başarılı olmuş kimselere baktığımızda, karamsarlıktan eser görülmez. En kötü işte bile, bir çıkış yolunu bulup, iyiye yorarlar. Çünkü, ümit rahmettir, kurtuluş yoludur. Nitekim Peygamber efendimiz, **“Ümit, ümmetime Allah'ın bir rahmetidir. Eğer ümit olmasaydı, hiçbir anne çocuğunu emzirmez. Hiçbir ağaç diken de bunu dikmezdi.”** buyurmuştur.

Başarılı olamamış kimselerde ise aksine, iyimserlikten eser görülmez. Bunlar, en güzel şeyi bile kötüye yorumlarlar. Felaket tellallığı yaparlar. Bu bir hastalıktır, tedavisi gerekir. İnsan bu tedaviyi kendi kendine de yapabilir. Bunun için, kişinin, bazı prensipleri kabullenip, yılmadan bunları uygulaması lazımdır. Böyle durumlarda karamsar insanlardan uzak durmak gerekir. İnsan dengesini kaybettiği için çevresinden etkilenmesi kolay olur.

Engelleri, zorlukları aşmada tarihte ve günümüzde sıkıntılarını aşmasını bilmiş kimseler örnek alınmalıdır. Mesela, dünyanın en büyük imparatorluklarından birini kuran **Timur Han**, daha ilk savaşında bozguna uğrar; şaşkın halde bir kuytuya çekilir. Bozguna uğramak onu karamsarlığa

sevkeder. Tamam mı devam mı, diye düşünürken, bir karınca gözüne takılır. Karınca kendisinden büyük bir buğday tanesini yukarı, yuvasına çıkarmaya çalışmaktadır. Fakat biraz çıktıktan sonra yere düşer. Tekrar buğdayı alıp tırmanmaya başlar. Hayli yol aldıktan sonra yine düşer. Timur Han kafasındaki düşünceleri bir tarafa bırakıp netice ne olacak diye karıncayı takip etmeye başlar. Karınca tırmanır düşer, tırmanır düşer, fakat yılmaz. Azimle engeli aşmaya çalışır. Timur Han üşenmeden sayar. Tam otuz altıncı tırmanışta engeli aşmayı başarır.

Bu hâl beyninde şimşeklerin çakmasına sebep olur Timur Han'ın. Nihayet elini alına koyup, "İşin sırrını şimdi çözdüm. Bunu bana bu karınca öğretti. Başarının yegane çaresi sebat etmektir, engelleri göğüsleyip sabırla aşabilmektir" der ve ondan sonra ömrü boyunca bu esastan ayrılmaz. Dünyanın en büyük imparatorluklarından birini kurar.

Yeter ki insan, kafasına koysun, azmetsin, sebeplere yapışsın yapamayacağı iş, aşamayacağı engel yoktur. Yine tarihten ibretli bir örnek daha vereyim: Endülüs Emevi devletinin kurucusu **I.Abdurrahman**'ın bütün yakınları katledilmişti. Şam'dan canını zor kurtarıp kaçtıktan sonra binbir türlü sıkıntılar çekerek; denizi geçip, çölü aşarak Endülüs'e (İspanya'ya) ulaştı. Orada da peşini bırakmadılar. Her yerde aradılar. Fakat azmetti,sabretti, tek başına mücadele ederek kendine taraftar buldu, sebatı ve güzel idaresi ile 756 senesinde devletini kurdu. Bu sırada yaşı da 25 idi.

Engelleri aşip başarılı olmuş kimseler, olağanüstü insan değildirler. Onlar da bizim gibi insandır. Başarı, ne süper bir zekâ gerektirir, ne de başarıda tabiatüstü bir yan vardır. Fakat başarı, genelde şans temeli üzerine de kurulmamıştır. Çalışma,sabır ve cesaret üzerine kurulmuştur.

Başarının büyüklüğü, idealimizin büyüklüğüyle belirlenir. Küçük hedefler düşünürsek, küçük başarılar elde ederiz. Büyük hedefler düşünürsek, büyük başarılar kazanırız.

Başarı yolunda ilerlerken karşımıza çıkan bazı engelleri hafife almak uygun değildir. Her taşın kendine göre ağırlığı vardır. Umulmayan taş, yarar baş, demişler.

Netice olarak, başarıda karamsarlığın, korkunun yeri yoktur. Eğer zorlukları, güçlükleri aşmasını bilirsek sonunda mutlaka kolaylık vardır. Nitekim Kur'an-ı kerimde mealen,"**Güçlkle beraber elbette bir kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince diğerine teşebbüs et ve hacetini yalnız Rabbinden iste!**" [İnşirah 5-8] buyurulmaktadır.

Anında başkasına havale 19.1.2001

Ülkemizin durumu ortada... Bu duruma üç-beş günde gelinmedi tabii ki. Yıllar öncesinden yapılan yanlışlıkların neticesinde bu günlere gelindi. Fakat, mesela son on yılda memleketin idaresinde görev almış kimselere sorsak, herkes başkasını suçlar; mertçe, benim şu şu hatalarım oldu, diyebilen kişi çıkmaz her nedense.

Sadece devlet yönetimine has bir özelliğimiz değil bu aslında. Toplum olarak hatayı kabullenmeme umumi hastalığımız. Kusuru, bırakın üzerine almayı, kimse yakınına bile yaklaştırmıyor. Halbuki hatayı kabullenmek bir fazilettir.

Eskiden herkes kişi ile değil, işi ile uğraşıyordu. Bunun için de huzur ortamı vardı. Şimdi ise, üç-beş insan bir araya gelince, hemen başkalarını tenkit etmeye, dedikodu yapmaya suçlu aramaya başlıyor. Eskiler, hep kendilerini hesaba çekerdiler. Şimdi ise, sadece başkalarını tenkit ediyoruz. Kendi yaptıklarımız hiç hatırımıza gelmiyor. Sanki kendimiz, süttten çıkmış ak kaşık gibi tertemiziz... Sanki bütün yanlışlar, hatalar başkaları için...

Bir arkadaşımın bu konu ile ilgili olarak anlattıkları enteresandır:

Çalıştığım işyerinde, işyeri sahibinin sekreterliğini yapıyordum bir zamanlar... Patronun yanına müessesemizde çalışan elemanlar, kısım müdürleri gelip giderlerdi. Gelip gidenlerden müdürlerin sıkıntısını, daha ziyade personel; personelinin ise müdürler teşkil ediyordu. Bunların aralarındaki tatsız olaylar, gündemin konusunu oluşturuyordu. Girip çıkarken, onların konuşmalarının çoğuna kulak misafiri oluyordum.

Ziyaretçiler gittikten sonra, patron ortaya konuşarak, “Başkalarını üzmemek için şöyle yapmalı; şunları yapmamalı...” gibi bazı tavsiyelerde ve ikazlarda bulunurdu.

Ben bu konuşmaları, “Bu sözle filancayı kastediyor, şu sözle ötekini kastediyor...” diye düşünerek, hemen başkalarına havale ederdim. Bu sözlerden hiçbirini kendime yaklaştırmazdım. Bazı nasihatlar beni de ilgilendiriyorsa da, ben hiç oralı olmuyordum.

Benim bu hâlimi farkedenden patron, bir gün prensibini bozup, ikazlarını yaptıktan sonra, ben henüz, “Acaba kimi kastetti, kime havale edeyim” diye düşünürken, bana dönüp, “Evlâdım, bu sözler sana, başka tarafa havale etmeye uğraşma!” demesin mi? Öyle mahcup oldum ki, yer yarılrsa da içine girseydim.

Bir gün de patronum, kısım müdürlerinin bazılarına şunları söyledi:

“Ben, bir kısma yönetici tayin ederken, işi iyi bilmesiyle beraber, maiyetinde çalışanları üzmeyecek, onların her işi ile ilgilenecek, sıkıntı vermeyeceği gibi, aksine onların sıkıntılarını giderecek, onlara haksızlık yapmayacak zulmetmeyecek kimseleri seçmeye çalışıyorum. Fakat yanlış olabiliyorum. Gözden kaçmış olabilir. İdarecilik çok önemlidir. İdareci yumuşak huylu, güler yüzlü olmalıdır. Yanına rahat girilebilmelidir. Bir insanın yüzüne sert bakmakla bile kul hakkı geçer. Kul hakkı çok önemlidir. Kul hakkına dikkat edemeyen, maiyetindekilere zulmeden kimseler olabilir. İcinizde huy olarak da, sert tabiatlı olanlar olabilir. Kırıcı olanlar olabilir. Elinde olmadan kırıcı davranabilirler. Bu huyda olanların yöneticilik yapması uygun değildir. Huzursuz iş ortamı verimi de olumsuz etkiler. Hem iyi para kazanmamız hem de herkesi memnun etmemiz gerekir. İdareciliğin dışındaki işler de iştir. Alın teri her zaman kıymetlidir. İnsanın mizacına uygun iş yapması lazımdır. Hatada ısrar etmemelidir.

Eğer icinizde, bu huyda olan kimseler varsa, gelsin, açıkça söylesin. “Benim huyum kırıcıdır. Kendime hakim olamıyorum, kendi sıkıntılarımı onlara

aksettiriyorum. Bildirdiğiniz şekilde yönetici olamıyorum. Verdiğiniz emaneti size iade edeyim” desin. Durumuna uygun iş verelim. Burada açıkça söylüyorum ki, buna rağmen emaneti iade etmeyenler olursa, ahirette iki elim yakalarında olur.”

Bu sözler üzerine gelenleri süzmeye başladım. Birini arıyordum. Gerçekten yanında çalışan otuz kişiden birinin bile memnun olmadığı, sert mizaçlı, yanına desturla girilen biri vardı. Kağıt üzerinde karda görünmesine rağmen ünitesi her sene zarardaydı. Onun, bu sözleri dinlemesini çok arzu ediyordum. Baktım, maalesef yoktu...

Ertesi gün bir bahane ile sekreterinden randevu alıp, çayını içmeye gittim. Bu toplantıdan bahsettim. “İşim çoktu, geledim” dedi. “Ben sana kısaca özetleyeyim” dedim. Yukarıdaki sözleri aynen naklettim. Ne dese beğenirsiniz? Aynen şöyle söyledi: “Gerçekten patron çok güzel konuşmuş. Filanca aynen öyle, denildiği gibi. O var mıydı bari orada?”

İşte hep aynı şey... Başarı kendisine; hata, başarısızlık sözkonusu hemen başkasına havale...

Burnundan kıl aldırmayanlara 20.1.2001

Genelde büyük problemlerin, büyük projelerle, büyük paralarla çözüleceğine inanılır. Ve buna göre hareket edilir. Bazen bütün bunların hiçbiri netice vermez. Kimsenin akıl edemediği basit bir çalışma ile hatta bazen plansız, programsız, çalışmasız kendiliğinden tesadüfen ortaya çıkan gelişme sıkıntıdan kurtarır. Bunun için yönetici çareye hep büyük projelerde aramamalıdır. Büyük küçük demeden her çareye başvurulmalıdır. Bu problemi ancak “ben çözerim” zehabına da kapılmamalıdır.

Daha önce bahsetmiştim. Mail adresime enteresan yazılar gönderiliyor. Bunlardan birini sizinle paylaşmak istiyorum bugün. Hadisenin olup olmadığı değil olup olamayacağı önemlidir. Olaya bu gözle bakıp ibret alınmalıdır:

“Osman Bey bir sabah müthiş bir baş ağrısıyla uyanır. İlaç alır geçmez. Bir iki gün bekler, ağrı devam eder. Doktor çağrılır. Doktor muayene eder, ağrı kesiciler verir, gider. Lakin Osman Beyin baş ağrısı artarak sürer.

Üstüne üstlük baş ağrısı yanı sıra gözleri de yaşarmaya baslar. Başka doktorlar çağrılır... Osman Bey şehrin ileri gelenlerindedir, kendisini tedavi edene servet vaat eder. Doktorların hiçbiri ağrıyı durduramadığı gibi sebebini de bulamaz.

Ev halkı birbirine karışır, baş ağrısından geceleri uyuyamayan Osman Bey İstanbul'a götürmeye karar verirler. İstanbul'da en iyi doktorlar seferber olur. Röntgenler, beyin filmleri çekilir, testler yapılır...

Görünüşe bakılırsa Osman Bey turp gibidir. Oysa dayanması gittikçe zorlaşan baş ağrısı ve gözyaşları hayatı çekilmez hale getirmiştir. Ağrı kesici iğnelerle zor ayakta duran Osman Bey bu defa da apar topar yurtdışına götürülür.

O devirde Amerika değil İsviçre moda, Zurih'e gidilir. Haftalarca hastanede kalınır, onlarca profesör konsültasyon yapar, testler tekrarlanır.

Sonuç:Osman beye teşhis konulamaz. Artık yerinden kalkamayan Osman Beye ağrı kesici iğneler verilir, altmışlarını süren adamın ülkesine dönüp "dinlenmesi", daha doğrusu son günlerini -evinde- geçirmesi tavsiye edilir.

Osman Bey bitkin, aile perişan... Çaresiz kalınır memleketine geri dönülür. Osman Bey yayla evinde bir odaya yatırılır ve ağrı kesici iğnelerle ölümü beklemeye başlar.

Bir gün, hastanın keyfi gelsin diye, Osman Beyin eski berberi Berber Mehmet çağrılır. Berber yataktan kalkamayan Osman Beyi tıraş ederken, adamcağız derdini anlatır ve ölümü beklediğini söyler.

Berber Mehmet bir an düşünür. Beyim, der, Sakin sizin burnunuzda kıl dönmüş olmasın. Yıllarca önce de böyle bir durumla karşılaşmıştım. Belki seninki de öyledir. Bir bakar, Hah işte der "Kıl dönmüş." Osman Bbeyin şaşkın bakışlarına aldirmaksızın çantasından cımbızı kaptığı gibi kılı çeker. Ev halkı Osman Beyin köyü ayağa kaldıran çığlığıyla odaya koşar.

Berber Mehmet, Osman Beyin elinden zor alınır ve cımbızın ucunda tuttuğu yirmi santimlik kılla kapı dışarı edilir. Osman Beyin kanayan burnuna pansumanlar yapılır, kolonyalar koklatılır ve yaşlı adam tekrar yatağına yatırılır.

Ertesi sabah Osman Efendi aylardır ilk defa rahat bir uykudan uyanır. Gözlerinin yaşarması geçmiştir. Baş ağrısından ise eser kalmamıştır. Dönen kılın sinire yürüyüp gittikçe uzayarak dayanılmaz ıstıraplara yol açtığını doktorlar ancak o zaman keşfeder.

Çözümün bu kadar basit olabileceği kimsenin aklına gelmemiştir. Sapasağlam ayağa kalkan Osman Bey, Berber Mehmet'i çağdırır ve ona bir servet bağışlar.”

Olmuş veya olmamış fakat hikayeden ders çıkartılmalı; bilhassa şu üç madde hafızalara nakşedilmelidir:

1- Ekonomiden turizme, sosyal güvenlikle adalet reformuna kadar Berber Mehmet efendilerin fikirleri var, dinlemek gerek. Kimseyi hafife almamak gerek.

2- Bazen büyük problemlerin, sıkıntılarının çok basit çözümleri olur.

3- Burnundan kıl aldirtmayanların başı çok ağrıyabilir.

“Sıkıntılar kendi kazandıklarınızdır!” 26.1.2001

Geçen gün çoktandır görmediğim bir arkadaşla yolda karşılaştım. Her zaman olduğu, “Nasılsın, iyi misin ne var yok?” dememle birlikte sert bir şekilde: “Sen bu soruları bana maksatlı soruyorsun, başıma gelenleri biliyorsun! “ demez mi? Ne diyeceğimi şaşırđım. Yemin billah birşeyden haberim olmadığını, bir art niyetimin de olamayacağını izah etmeye çalıştım. Fakat ikna etmek mümkün olmadı. Normal bir davranış değil di bu. Zavallı kim bilir hangi haletiruhiyi içinde.

Ne yapalım artık bu tür tepkilere alışmamız lazım. Toplum olarak sıkıntılar hayatımızın bir parçası haline geldi. Hem de sıkıntıların her çeşidi. Ailede sıkıntı, işyerinde sıkıntı, sokakta sıkıntı... Bir binanın temelinde sarsıntı varsa, binanın bütün kısımları az veya çok bundan nasibi alır.

Biz de bu toplumun birer parçası olduğumuzu göre payımıza düşene razı olacağız. Başka çaremiz de yok. Hayat inişli çıkışlıdır. Yeter ki bunlardan ders alıp, yaptıklarımızın muhasebesini yapabilelim. Başkalarını suçlamadan nerede hata yaptık bunu doğru olarak tespit edebilelim. Çünkü ayet-i kerimede, **“Size gelen sıkıntılar, kendi kazandıklarınızdır. Çoğunu da af edip, size göndermiyoruz.”** (42/30) buyurulmaktadır.

Sıkıntıların geçmesi sebeplere yapışıp tevbe edip, sabretmekten başka kurtuluş yolumuz yoktur. Ya affedilmeyip yaptıklarımızın karşılığı tam olarak gönderilseyde halimiz ne olurdu?

Belâlara sabretmek, kurtuluşa sebep olan güzel huylardandır. Sabır, peygamberlerin hasletlerindedir. Allahü teâlâ, Habîbine sabrı tavsiye buyuruyor ve Ahkâf sûresi onbeşinci âyetinde, **“O halde "Ey Resûlüm, kâfirlerin eziyetlerine karşı," ulûl'azm peygamberlerin sabrettikleri gibi sabret ve onlar hakkında azâb için acele etme!"** buyuruluyor.

Sabrın büyüklüğü ve fazileti sebebiyle Kur'ân-ı kerîmde yetmişden fazla yerde sabır ve sabredenlerin sevaplarının hesapsız verileceği bildiriliyor. “Elbette sabredenlerle beraberim.” “Ey mü'minler sabır ve namazla, Allahü teâlâdan yardım isteyin. Muhakkak ki, Allahü teâlâ sabır edicilerle beraberdir.” buyuruyor.

Hadîs-i şerîflerde, Peygamber efendimiz sabrı şöyle ifade buyurmaktadır:

“Sabır, Cennet hazinelerinden bir hazinedir.” “Mü'mine gelen her dert, üzüntü, hastalık, eziyet, sıkıntı, günâhlarına keffârettir.”

Peygamber efendimiz, büyük taşları kaldırıp kuvvet denemesi yapan bir topluluğa rastladı. Onlara sordu:” Bu taşı kaldırmaktan daha zorunu bilir misiniz? Bundan daha zorunu size bildireyim mi?” “Bildir yâ Resûlallah” dediler.” Öfkeli bir kimse, öfkesini yener, sonra sabır yolunu tutarsa, sizin en ağır taş kaldırmanızdan daha zor bir işi yapmış olur.” buyurdu.

Hazret-i Ali de sabrın önemini şöyle ifade buyurdu:

"Sabrın îmândaki yeri, başın bedendeki yeri gibidir. Başsız beden olmayacağı gibi, sabırsız da îmân olmaz."

Şakîk-i Belhî hazretleri buyurdu:

"Musîbete sabretmeyip feryat eden, Allahü teâlâyâ isyân etmiş olur. Ağlamak, sızlamak, belâ ve musîbeti geri çevirmez."

Kul, her anda nefsinin hoşuna giden veya gitmeyen bir işten ayrı değildir. Her iki halde de sabra muhtaçtır. Mal, ni'met, makam, sağlık ve buna benzer şeylerde kendini tutmayıp, bu ni'metlere dalar ve kalbini bunlara bağlarsa ve bu halde durursa, onda ni'metlere aşırı derecede dalmak ve haddi aşmak meydana gelir.

Peygamber efendimiz bir sıkıntı geldiğinde nasıl hareket edeceğimizi şöyle bildiriyor: “Her hangi bir mü'mine bir felâket geldiği vakit, Allahü teâlânın buyurduğu gibi "İnna lillah ve inna ileyhi raciun - Allah'tan geldik,

Allaha gideceğiz" dedikten sonra, Allahım, bu felâketten dolayı beni mükâfatlandır ve bundan hayırlısını bana ver, derse, mutlak sûrette Allahü teâlâ dileğini yerine getirir."

"İşlerde fesat hasil oldu ki..." 27.1.2001

Dün sıkıntılarının artık hayatın bir parçası olduğunu; sabretmenin, bunlara alışmanın isyan etmemenin şart olduğunu bildirmiştik. Bugün de, bunlara sabretmenin karşılığı olarak kazanacağımız mükafatın üzerinde durmak istiyorum:

Bu dünya zahmet ve belâ yeridir. Bu dünyaya gelen, bazı musîbetlere mâruz kalacaktır. Kişi, çeşitli hastalıklara mâruz kalabilir, iftiraya uğrayabilir, malını mülkünü kaybedip iflâs edebilir. Bu felâketlere sabretmezse devamlı huzursuz olur, doğru dürüst ibâdet bile yapamaz hale gelir.

Dünya ve âhiret hayatını kazanmak isteyeninin açlığa, insanların kötölemesine ve çeşitli musîbetlere sabretmesi lâzımdır. Kim Allah'tan korkarak sabrederse sıkıntılardan kurtulur. Sabreden muradına erer.

Eyyüb aleyhisselâmın sabrı, dillere destan olmuş ve Allahü teâlâ onu sabrından dolayı övmüştür. Allahü teâlâ sabredenleri sevdiğini ve ecirlerinin hesapsız ödeneceğini bildirmiştir. Sabır, erişmek istenen şeylerin anahtarıdır. Her hayra sabırla ulaşılır. Ne mutlu sabredenlere...

Mukadder olan şey başa gelir, eğer sabredilirse ecri görülür. Sabredilmez, bağırlırsa, günâha girilir ve huzursuz olunur. İmam-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki:

Hergün insanın karşılaştığı her şey Allahü teâlânın dilemesi ve yaratması ile varolmaktadır. Bunun için, irâdelerimizi O'nun irâdesine uydurmamız! Karşılaştığımız herşeyi aradığımız şeyler olarak görmeliyiz ve bunlara kavuştuğumuz için sevinmeliyiz! Kulluk böyle olur. Kul isek, böyle olmalıyız! Böyle olmamak kulluğu kabûl etmemek ve sâhibine karşı gelmek olur. Allahü teâlâ, hadîs-i kudsîde buyuruyor ki:

"Kazâ ve kaderime râzı olmayan, beğenmiyen ve gönderdiğim belâlara sabretmiyen, benden başka Rab arasın. Yeryüzünde kulum olarak bulunmasın!"

Allahü teâlâ, sevdiklerini sıkıntılara mâruz bırakır. Nitekim hadîs-i şerîfte:

"Dünyada en çok musîbete mâruz kalanlar Peygamberler, âlimler, velîler, şehidlerdir." buyuruldu. Allahü teâlânın gönderdiği belâ ve sıkıntılara sabrederek göğüs germek büyük ni'mettir. Sabredemiyen felâkete düçâr olur.

Mâruz kalınan musîbetlerin ve çekilen zahmetlerin getireceği sıkıntılardan kurtulmanın tek çâresi sabretmektir. Sabırlı olmayan muvaffak olamaz.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:" Kişinin Allah indinde öyle derecesi bulunur ki, ona ameliyle ulaşamaz. Fakat vücudu bir musîbete mâruz kalır. Bununla o dereceye ulaşır."

Yüce olan Allahın, "Kim bir kötülük yaparsa onunla cezâlanır ve o, kendisine Allah'tan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamaz" meâlindeki kelâmı nâzil olduğu zaman, hazret-i Ebû Bekir, Peygamberimize sordu:"Yâ Resûlallah, bu âyetten sonra nasıl ferahlanılır?" Resûl aleyhisselâm ona cevaben buyurdular ki:

"Yâ Ebâ Bekir. Sen hiç hasta olmuyor musun? Senin başına hiç musîbet gelmiyor mu? Sen hiç ezâlara, cefâlara mâruz kalmıyor musun? Hiç kederlenmiyor musun? İşte bütün bunlar senin kusûrların, senin hatâların için birer keffâret olur, kusûrlarının bağışlanmasını sağlar."

Abdullah bin Mübârek hazretleri buyurdu ki:

"Musîbet birdir, kişi, feryat eder, ağlar, sızlarsa, iki olur. Biri musîbet, diğeri sevâbın gitmesi. Bu musîbet öncekinden daha büyüktür. Sabredenlerin karşılığı ise hesapsızdır. Yani sabredenlere verilen sevabın miktarını Allahü teâlâdan başkası bilmez."

İslâm büyükleri sabrı çeşitli şekilde tarif etmişlerdir:

"Sabır, acı şeyi yüzünü ekşitmeden içmektir. Yani, şikâyet ve feryatta bulunmadan, hoşnutsuzluk göstermeden, gelen belâyâ katlanmaktır."

"Sabır, muhalefetten sakınmak, belâların acılığını yudum yudum tadarken, sâkin olmak, geçimde fakirlik başgösterince zengin görünmektir."

"Sabır, belâ gelince güzel edeple durmak, şikâyetsiz olmak, belâda fâni, yok olmaktır."

Sıkıntılar, ayrıca kendimize dönmemiz için bir ikazdır. Çünkü ayet-i kerimede, " **İnsanların yaptıkları işlerde fesat hasil oldu ki, Allah yaptıklarının bazısını kendilerine tattırsın; belki de (yaptıklarından) dönerler** " (30/41) buyuruldu.

Yeter ki biz, başımıza gelenlerden ders alıp kendimize dönelim. Cenâb-ı Hakkın merhameti sonsuzdur; kendisine sığınanları boş çevirmez!..

Üç yığın altın üç ceset! 2.2.2001

Aslında Cenâb-ı Hak, dünya nimetlerini herkese yetecek kadar göndermekte;herkesin rızkı belli. Kimsenin rızkında azalma çoğalma olmaz;takdir edilen ne ise ancak o kadarına kavuşabilir.

Fakat çok kimse buna razı değil; kısa zamanda köşeyi dönme peşinde. Bu da normal şartlarda mümkün olmadığından yalan dolan her türlü gayri meşru yolu kendilerine mubah görüyorlar. İnanç zaafiyetinden dolayı son yıllarda bu köşe dönme işleri iyice arttı. Gün geçmiyor ki, yeni bir yolsuzluk olayı ortaya çıkmasın; yok balina operasyonu, yok buffalo operasyonu ... Malı götüren götürene. Fakat gerçek manada kim kime götürüyor; o malı mı, mal onu mu?

Sağlam bir inanca sahip değilse, ikibin yıl da geçse, beşbin yıl da geçse, demek ki insan hep aynı... İşte size Hz. İsa zamanında yaşanmış bir köşe dönme olayı ve neticesi:

İsa aleyhisselam, nasihat etmek üzere bir köye gidiyordu. Arkasından yetişen bir kimse, ona yol arkadaşı oldu. Bir müddet yürüdükten sonra acıktılar. Yol kenarına oturdular.

Hazret-i İsa, heybesinden üç ekmek çıkardı. Birini yol arkadaşına verdi, birini kendi yedi, üçüncüsünü ise heybesine koyup, kuytu bir yere çekilip ibadete başladı. Yol arkadaşı, fırsattan yararlanıp kalan ekmeği de yedi.

Hazret-i İsa dönünce heybesindeki ekmeğin yok olduğunu gördü. Yanındakine ekmeği sordu: ama o, yeminler ederek görmediğini söyledi. Yollarına devam ettiler. Bir müddet yürüdükten sonra, dinlenmek için bir yere oturdular.

Oturdukları yerde üç kum yığını vardı. Hz. İsa sordu: “ Bu kum yığınlarının altın olmasını ister misin?” Yol arkadaşı sevinç içinde “İsterdim” dedi. Bunun üzerine İsa aleyhisselam, dua etti. Mucize olarak üç kum yığını çil çil altına dönüştü.

Hz. İsa, “Bu üç yığın altının biri benim, biri senin, diğeri de ekmeği yiyeceğin!” dedi. O zamana kadar yemin billah ekmeği görmediğini, yemediğini iddia eden kimse, hemen atıldı: “Ben yedim, altınları bana ver!” dedi. Bunun üzerine Hz. İsa, “ Sen dünya malına çok tamah gösteriyorsun. Tamah insana zarar verir. Bütün altınları al, hepsi senin olsun. Ama peşimi bırak. Senin gibi hakkına razı olmayan dünyaya düşkün bir yalancı ile yolculuk yapamam artık!” buyurdu. Ve ayrıldı gitti.

Yalnız kalan tamahkâr, sevinçten uçuyordu. Üç yığın altınla oynuyordu. O sırada iki atlı görüldü. Bunlar eşkiya idi. Yanına gelip durdular. Eşkiyalar, altınları elinden almak istediler. Dünya hırsı gözlerini bürümüş kimse hemen bir kurnazlık düşündü: “Bu işi kavgasız gürültüsüz halledelim, aramızda bölüşelim. Nasıl olsa her birimize birer yığın düşüyor. Bölüşmemiz de kolay olur” dedi.

Teklifini eşkiyalar kabul etti. O kimse, “ Ama önce karnımızı doyuralım. Ben kasabaya gidip yiyecek getireyim. Yemekten sonra rahat rahat altınları bölüşelim” dedi. İki atlı bu teklifi de kabul ettiler. Kendisini yiyecek almaya gönderdiler. Fakat onların da gözlerini dünya hırsı bürümüştü. Aralarında konuştular: Kasabadan dönüşünde, bir bahane ile üzerine saldırıp öldürmeye karar verdiler.

Yiyecek almaya giden ise, köyde aldığı yiyeceklerden helvanın içine zehir koyarak altınların bulunduğu yere doğru yola çıktı. Yanlarına yaklaştığında, niçin bu kadar geç kaldın, açlıktan öldük diyerek üzerine saldırıp oracıkta öldürdüler.

Altınların tamamına kavuşmanın rahatlığı ile oturup, yiyecekleri de bir güzel yediler. Sıra altını bölüşmeye gelmişti. Ama zehir de tesirini göstermeye başlamıştı. Az sonra kıvrana kıvrana hepsi öldü.

Hazret-i İsa köydeki işini bitirip dönerken, üç yığın altının yanında üçünün cesetlerini gördü. Üzüntü içinde şunları söyledi:” **Mal ve para hırsının sonu budur işte. Hakkına razı olmayıp, helâl kazançla yetinmeyenler böyle perişan olur. Ey Allah’ım, bizi başkalarının hakkına göz dikenlerden etme!..”**

Dünya derin bir deryâdır 3.2.2001

Dün dünyaya tamah etmenin, hakkına razı olmamanın insanı nasıl helak ettiğini; dünyasını ve ahiretini nasıl kararttığını anlatan bir kıssa nakletmişim. Bugün de insanı bu hale düşüren dünyanın ne olduğu üzerinde durmak istiyorum:

Ölümden önce olan herşeye dünya denir. Bunlardan ölümden sonra faydası olanlar, dünyadan sayılmaz. Âhiretten sayılırlar. Çünkü dünya âhret için tarladır; sonsuz Cennet hayatı burada kazanılır. Zararlı olan, kişinin dünyasına ve Âhretine bir faydası olmayan dünyalıklardır. İşte zararından bahsedeceğim dünya budur.

Muhammed aleyhisselâm Peygamber olarak gönderildiği zaman, şeytanlar İblis'in başına toplanarak, üzüntülerini bildirdiler. Bunun üzerine İblis onlara sordu: " Bunlar dünyayı severler mi?" " Evet, dünyayı severler." " Öyleyse üzülecek birşey yok. Onlara birçok haksız kazanç, sağlatırım. Lüzumsuz masraf yaptırırım. Ve lüzumlu yere para harcatmam. Zaten her kötülük bu üç şeyden meydana gelir."

İsâ aleyhisselâma havariler dünyayı sorduklarında onlara şöyle cevap verdi: "Dünyayı kendinize efendi edinirseniz, o da sizi kendisine köle eder." "Ey havâirilerim, sizin için ben dünyayı sırt üstü yere vurdum. Sakın benden sonra onu ayağa kaldırmayın. Çünkü o habistir. Onu seven Allaha isyan eder. Âhret ancak onu terk etmekle elde edilir."

Cebrâil aleyhisselâm, hazret-i Nûh'a sordu: " Sen peygamberlerin en uzun ömürlüsüsün, (950 sene yaşadığı rivayet edilir) dünyayı nasıl buldun?" " Birinden girip diğerinden çıktığım iki kapılı bir han gibi." cevabını verdi.

Süleyman aleyhisselâm başkalarına çeşitli yemekler yedirir, fakat kendisi kuru ekmekle kifâyet ederdi. Var olana sabır, yok olana sabırdan daha kıymetlidir. Bunun için Allahü teâlâ Resûl aleyhisselâma dünyayı bazan genişletti. Bazan da daralttı. Zaman gelir bolluk içinde olur, zaman gelir açlıktan karnı üzerine taş basarlardı.

Hazret-i Ali'ye dünyayı sorduklarında, "Dünya helâline hesap, haramına azâb olan bir yerdir" buyurdu. Lokman aleyhisselâm oğluna nasihatında buyurdu ki:

"Oğlum, dünya derin bir deryâdır. Çok kimse burada boğulmuştur. Bu deryada boğulmamak için senin gemin îmân, yatağın takvâ, yelkenin Allaha tevekkül olsun ki batmadan kurtulasın."

Fudayl bin İyâd hazretleri, "Dünya altından olsa, elbet geçicidir. Âhret topraktan bir çömlek olsa, akıllı olanlara, devamlı olan çömleği geçici olan altından çok sevmek lâzım olurdu. Nerede kaldı ki, çabuk kırılan çömlek dünya ve devamlı olan altın âhrettir." buyurdu.

İbni Mes'ud hazretleri de, "Dünyada herkes misâfirdir. Yanındaki şeyler emânettir. Misâfirin gitmekten, emânetin ise geri alınmaktan başka çâresi yoktur." buyurdu.

Hadis-i şeriflerde de dünyayı şöyle bildirildi:

“Arzûsu âhiret olup, âhiret için çalışana, Allahü teâlâ dünyayı hizmetçi yapar. Yalnız dünya için çalışana, sadece kaderinde olan kadar gelir. İşleri karışık üzüntüsü çok olur.”

“Dünya sizin için yaratıldı. Siz de âhiret için yaratıldınız. Âhirette ise, Cennetten ve Cehennemden başka yer yoktur.”

“Sizlerin fakir olacağınızı düşünmüyor, bunun için üzülüyorum. Sizden önce gelmiş olanlara olduğu gibi, dünyanın elinize bol bol geçerek Allahü teâlâyâ âsi ve birbirinize düşman olmanızdan korkuyorum.”

Kuran-ı kerimde de dünyanın ne olduğu şöyle ifade buyurulmaktadır:

“Dünya hayatı, ancak oyun, boş şeyle meşgûl olmaktır. Âhiret ve ni'metleri dâimi olduğundan, daha hayırlıdır. Bunların farkını anlamaz mısınız?” (En'am-32)

“Dünyalıklardan sizin yanınızda olanlar fâni, lakin Allahü teâlâ katında olan, hazîne ve rahmetler dâimidir.”(Nahl-96)

“Belki siz, dünyayı âhirete tercih edersiniz. Hâlbuki, âhiret hayırlı olup, ni'metleri dâimidir.” (A'lâ-16-17)

Dinimiz malı kötülemedi; kötü maksatlarla kullanmayı yasaklamıştır. Çünkü, iyilik, kötülük malda değildir; malı kullanandır. Dünyalıklar meşru şekilde kullanılırsa, âhirette faydalı olurlar, hem dünya lezzetine hem de âhiret nimetlerine kavuşurlar.

Eğer insan aczini bilirse... 9.2.2001

Bugün insanoğlunun en büyük yanlışı; insan olduğunu, belli gaye ile belli bir süre için dünyaya gönderildiğini unutmaması... Hatta daha da ileri gidip yaratılmayı kabullenmeyip, yaratıcılığa kalkışması. İşte insanı perişan eden bu haddi aşma cüreti... Haddi aşma, cahillikten kaynaklanmaktadır. Çünkü, gerçek ilim, insana aczini, eksikliğini ve Rabbinin büyüklüğünü, üstünlüğünü bildirir. Yaratanına karşı korkusunu ve mahluklara karşı iyiliğini artırır

İnsan kendisini aciz, çaresiz bir varlık olduğunu kabul etse; bu çemberin dışına çıkmak için kendini zorlamasa, hiçbir sıkıntısı olmayacak. Ruhun rahatlık içinde olacak. Her türlü olumsuzlukta bir teselli, kurtuluş yolu bulacak. Çünkü, sıkıntılar, çaresizlikler; acizliğin, kul olmanın gereğidir.

Eğer insan, acizliğini kabul edip Yaratanına sığınır, her sıkıntısında Allahü teâlâ imdanına yetişir. Yeter ki can-ı gönülden, kırık kalple sığınmasını bilsin. Bununla ilgili ibretli bir kıssa anlatayım sizlere:

Kibirli, gururlu bir zengin, atı ile yolculuğa çıkar. Yolda eski püskü elbiseli garip birini görür, haline acır: “ Bu ormanlıkta yaya olarak yalnız başına nasıl gidiyorsun, kendine bir zarar gelmesinden korkmuyor musun?” diye sorar. O da, “ Başka çarem yok, gitmem gerekiyor, Allah'a sığınıp gidiyorum.” der. Atlı merhamet edip bunu atının terkisine alır.

Bir müddet yolculuktan sonra ıssız bir yerde eşkiyalar bunları çevirir. Garip kimseye bakarlar üzerinde işe yarar birşey yok. Bunun için zengin kimseye gözlerini dikerler. Bu arada garip kimse, beklenmedik bir yol tutarak, eşkiyaların yanında yer alır. “Bu zengin biridir, ceplerine bakın altın olabilir” der. Eşkiyalar ceplerindeki altınları alırlar. Sonra, “ Kaftanı

kıymetli kumaştandır. Bunu da alın” der. Onu da alırlar. Zengin kimse üzülür, adamın bu şekilde davranmasına bir mana veremez. Garip kimse, gömleğini, pantolonunu... derken, sıra donuna gelir.

Aslında eşkiyalar donunu almak niyetinde değiller. Fakat adam, ısrar eder “ Onu da alın çünkü, çok kıymetli bir ipekten dokunmuştur!” der. Eşkiyalar bunu da almak için yönelince zengin kimse gerçek manada çaresizliğini, aczini o zaman anlar. Artık, ne memleketindeki varlığının, ne de yol arkadaşının faydası vardı. Allah’a sığınmaktan başka çaresi yoktu. Şimdi çırıl çıplak kalacak, herkese rezil olacak, bu haliyle yola nasıl devam edecek, memleketine nasıl girecek... Bu haleti ruhiye içinde, zenginliğini, kibrini, gururunu bir tarafa bırakıp, kalbi kırık şekilde Allah’a sığınır; yardım ister: “Ya Rabbi! halimi, ancak sen biliyorsun. Beni bu zilletten, ancak sen kurtarırısın. Yâ Rabbî! Beni kurtar!” diye dua eder.

Tam bu sırada nal ve silah sesleri duyulur. Başka bir eşkiya gurubu aradıkları rakiplerini buldukları için saldırıya geçer. Neye uğradıklarını anlayamayan birinci eşkiya grubu aldıkları eşyaları bıraktıkları gibi, saldırıya cevap vermeye başlarlar. Ortalık karışır. İki eşkiya grubu arasında kıyasıya bir kavga başlar. Çoğu ölür kalanlar da canları zor kurtararak kaçıp giderler.

Zengin ile garip başbaşa kalır. Zengin kimse eşyalarını toplar, elbiselerini giyer. Garibi bırakıp yola devam etmek üzere iken, merakını yenemeyip sorar: “Yaptığınızı beğendin mi? Sana iyilik yaptım, atımın terekesine aldım, seni sıkıntıdan kurtardım. Fakat, sen eşkiyalardan yana oldun. Beni soymalarına yardım ettin. Bu insanlığa sığar mı?”

Garip adam şöyle cevap verir: “ Önce seni üzdüğüm için özür dilerim. Hakkını helal et! Şunu da unutma ki, çok defa sıkıntılar zirveye çıkmadıkça ve mazlum kimseler canı gönülden Allah’a sığınmadıkça, imdadı ilahi yetişmez. Bu eşkiyalar, eşyaları aldıktan sonra bizi de öldürüp gideceklerdi. Bu hâlden ancak bizi imdadı ilahi kurtarabilirdi. Bunun için de samimi bir şekilde kırık kalple Allah’a sığınmamız gerekiyordu. Elbiselerini aldıkları zaman, nasıl olsa yenisi alırım, diye üzülmedin. Fakat donuna sıra gelince durum değişecekti... Çaresiz kalıp can-ı gönülden kırık kalple Allah’a sığınacağını biliyordum. Bunun için, ben ısrar edip işi bu noktaya getirmek istedim. Neticede istediğim oldu. Çaresizliğin zirveye çıkması ve kırık kalp ile Allah’a sığınma bir araya gelince, imdadı ilahi yetişti ve kurtulduk. Anladın mı şimdi? “

Biraz önce kinle bakan zenginin çehresi birden değişir, garipten özür diler, hiçbir şey olmamış gibi kaldıkları yerden yollarına devam ederler...

Kırık kalple yapılan dua 10.2.2001

İnsanın acizliğini bilmesi, Cenab-ı Hakka sığınması çok önemli. Bunun için bu konuya bugün de devam etmek istiyorum. Çünkü, insanın dünyada ve ahirette huzura kavuşması buna bağlı. Bu acizliği anlamak için belli bir bilgiye, kültüre de ihtiyaç yok. Çaresizliğimiz ortada. İnsanın aciz, çaresiz olduğunu gösteren o kadar misal var ki... Mesela, insanların en büyük derdi

geçim sıkıntısıdır. Her sene milyonlarca insan bu yüzden telef olmaktadır. İnsanlar, bilhassa pahalı olan protein maddelerine, yani içinde yüzdükleri azot deryasına, ciğerlerine kadar girmiş iken, istifâde etmekten âciz oldukları azot maddesine açtır.

Bu hâl, insanların aczini göstermeye önemli bir misal teşkîl etmektedir. Zira, eğer teneffüs ile oksijen gazını alıp kanımıza kattığımız gibi, azot gazını da tutmak özelliği kanımıza bahşedilmiş olsaydı, yeryüzündeki bütün açlık ihtiyacımız, soluma ile sağlanabilecek ve artık aç kimse kalmayacaktı. Böylece insanlar geçim derdinden, açlık sıkıntısından kurtulacak, açlık dolayısı ile ekmek ve yemek için insanlar birbirlerine saldırmayacak, yeryüzü bir savaş meydanı olmaktan çıkacaktı. Bunların hepsi, insanın her gün ciğerlerine giren bin litre azottan, sekiz gramını bedenine alabilmesi ile olacaktı.

İşte, bütün mesele bu acizliği idrak edip, buna göre hareket edebilmekte... Fakat bu kolay bir iş değildir. Bunu yapabilenler her zorluğu aşabilirler. Çünkü, acizlik ve kırık kalp bir araya gelince her sıkıntı aşılr. Bununla ilgili bugün de bir kıssa anlatayım:

Bir beldede yarı meczub, yarı akıllı, kimsesiz bir kimse yaşar. Bu kimse, zenginlerden aldığı borç paraları fakirlere dağıtır. Zenginler paralarını istediğinde başka zenginden alır, ona verir. Böylece çarkı döndürmeye çalışır. Yıllarca böyle devam eder...

Günün birinde bu kimse ağır hastalanır. Yatağında ölümü beklemekte artık. Bunu duyan zenginler, yatağının etrafında toplanırlar. Paralarını vermesi için olmadık hakaretler ederler. Adam çaresiz yapacak bir şeyi yok. Borçlarını nasıl ödeyecek, üzerinde kul hakkı olmadan nasıl gidecek, bunu düşünür kara kara. Aslında birinden alıp diğerine veriyordu. Kendisi fakirlik içinde yaşıyordu. Fakat borç olarak almıştı. Ödemesi gerekiyordu. Ellerini kaldırıp kırık kalple dua eder:

“Ya Rabbi! Büyük yalnız sensin! Sen öyle bir büyüksün ki, büyükler ve küçükler, sıkışınca, ancak sana yalvarır. Sana yalvaran, ancak muradına kavuşur. İlâhi! Herkesi sıkıntıdan kurtaran yalnız sensin. Bizi dünyada ve âhirette sıkıntıda bırakma! Muhtaçlara, herşeyi gönderen, yalnız sensin! Dünyada ve âhirette hayırlı, faydalı olan şeyleri, bana gönder! Şunların elinden beni kurtar!”

Bu sırada sokaktan helva satan çocuğun sesi gelir. Tanıdığı bir çocuğu bu. Her gün helvacıdan aldığı helvaları gün boyu satar, akşam da götürüp helvacının parasını öder, kârını da evine götürür. Hasta annesinin ve küçük kardeşlerinin nafakasını temin ederdi.

Bu çocuğu eve çağırır. Alacaklıların hepsine helva vermesini ister. Alacaklılara bütün helvalarını verir. Onlar helvalarını yerken çocuk gelip parasını ister. Adam da, param yok, borcum olsun, elime geçince veririm, der. Çocuk ağlamaya başlar; akşam helvacıya nasıl hesap verecekti, evine nasıl yiyecek götürecekti?

Parasını alamayacağını anlayan çocuk, çaresiz, boynu bükük bir şekilde ağlayarak evden çıkar. Yolda, o beldenin valisi çocuğu görür.

Çağırıp durumunu sorar. O da olup biteni anlatır. Çocuğa helvanın parasını fazlasıyla verir.

Sonra olayın aslını öğrenmek için adamın evine gider. Adam, valiye iyi niyetle yaptıklarını anlatır. Sonra da, “ Ödeyecek durumda değildim, borçlu olarak da ölmek istemedim. Bu durumda, bir mazlumun kırık kalple dua edilmesi gerekiyordu. Çocuğun helvalarını bunun için aldım, der.

Bunun üzerine vali bütün borçlarını öder. Daha önce haberi olmadığı için de kendisinden özür diler. Kırık kalple yapılan bir dua, hem çocuğu hem de borçlu kimseyi sıkıntıdan kurtarır. Şair ne demiş: Binlerce top ve tüfek, yapamaz aslâ,/Gözyaşının seher vakti yaptığını,/Düşman kaçırın süngüleri, çok defa,/Toz gibi yapar, bir müminin duâsı.

“Evet, ben bir hırsızım!” 16.2.2001

Önce geçenlerde yayınlanan bir yazımdan etkilenip, mail geçen bir vatandaşımızın sözlerine yer verip sonra da, bununla ilgili düşüncelerimi aktarmak istiyorum bugün:

“Mereba, sizin Türkiye Gazetesi’ndeki “Üç altın yığını,üç ceset” yazınızı okudum ve çok etkilendim. Size önce kendimi tanıtmak istiyorum: Ben 25 yaşındayım, mesleğimi soracak olursanız, söyleyeyim: Mesleğim hırsızlık. Evet ben bir hırsızım. Her ne kadar işim yazınıza ters de düşse itiraf edeyim ki, yazınızı tamamıyla doğru. Yazınızda çalışmadan, alın teri dökmeden elde edilen paranın hayır etmeyeceğini belirtiyordunuz. Aynen öyle... Şimdiye kadar bunu anlayamamıştım. Yazınızı okuyunca iyi anladım. Çünkü tecrübe ile sabit. İnanın 15 yaşımdan beri hep çalışıyorum. Ama neyim var, bir bakıyorum da, hiç...Affedersiniz üzerimdeki donu bile bir balkondaki çamaşır ipinden çaldım. Ama bizim hayatımız böyle. Günlük yaşıyoruz. Bugün bulup bugün yiyoruz. Şu ana kadar hep çaldım hep çaldım, fakat hiç bir şeye ulaşamadım. Bazen oldu çaldığım milyarları da buldu. Fakat hiç bir faydası olmadı. On yıldır elime milyarlar geçti fakat hepsi öyle veya böyle elimden çıktı. Hiç kalmadı.

Size bu maili yollamamın sebebi bana bir akıl hocası olmanızı istemdir. Diyeceksiniz ki, neden yapıyorsun bu hırsızlığı? Nedenini söyleyeyim, yokluk... Bütün arkadaşlarım zengin her şeyleri var; arabaları var, evleri var, paraları var... Yani anlayacağınız benim hiç bir şeyim olmadı. Olması için de ben hep çaldım. Fakat yine olmadı. Şimdi karar verdim artık çalmayacağım. Ama bu, ne kadar sürer bilemiyorum tabii ki. Sizin yazınız beni bir hayli etkiledi. Şimdi size sorarım ben bu hırsızlığı tamamen bırakmak için ne yapmalıyım ?”

Evet, ne yapmalı? Psikiyatride davranış bozukluğu, dinimizde kötü huy diye adlandırılan; çalma, yalan söyleme, para, makam hırsı, dedi-kodu gibi hastalıklar dinimizde de toplumda da tasvip edilmeyen antisosyal davranışlardır.

Bu tür davranışların temeli daha küçük yaşlarda iken atılır: Aile geçimsizlikleri, sevgi ve saygı eksikliği, ilgisizlik, aşırı ve yerli yersiz cezalandırmalar sebebiyle bu bozukluklar gelişir ve çocuk büyünce böyle

davranış bozuklukları ortaya çıkar. Bundan kurtulmak için bir psikiyatriste danışmakta fayda var.

Ayrıca şehir hayatındaki ekonomik dengesizlikler de bu davranışları körüklemektedir. Çünkü yapılan bir araştırmaya göre, bu tür davranış bozukluğu gösteren çocukların yüzde 93'ü şehirde, yüzde 3'ü köyde yaşıyor. Bu bozukluklarda en büyük pay da hırsızlık...

Şimdi gelelim bundan kurtulmanın çarelerine. Önce tevbe edip, kararlı bir şekilde bu işlerden uzak kalmak ve dinimizin emirlerini öğrenip bunlara uygun bir iş yapmak, helal kazançla yaşamaya çalışmak. Öncelikle de namaz kılmak. Bunları yapan kötülük yapamaz. Kul hakkının ne olduğunu bilir. Çünkü, cenab-ı Hak, “ **Kul hakkı ile karşıma gelmeyin!**” buyuruyor. “**Diğerlerini affederim, fakat kul hakkını affetmem**” buyuruyor. Dine uygun yaşamak ta, ancak iyi bir çevreyle olur. Bunun için de, önce güzel bir çevre edinmeli, mevcut çevreden hemen uzaklaşmalıdır. İnsanın bulunduğu çevreye çabuk uyum sağlama eğilimi vardır. İnsanın iyi veya kötü olmasında arkadaşın, çevrenin rolü büyüktür.

Dinimize göre insanı kötü yola sevkeden üç büyük düşman vardır. Bunlar; şeytan, nefis ve kötü çevre, kötü arkadaş. Bunların içinde en tehlikesi kötü arkadaşdır. Şeytan ve nefis insana kötü arkadaş vasıtası ile günah işletir, yoldan çıkartır. Kötü arkadaş, insanın dünyasını da, ahiretini de yıkar. Nitekim Peygamberimiz, “**Kişinin dini arkadaşının dini gibidir. Şu hâlde kiminle arkadaşlık ettiğinize dikkat edin!**” buyuruyor.

Kur'an-ı kerimde de, “**Benim yolumda gidenlere uy!**” buyuruluyor. (Lokman 15) Allahü teâlânın yolunda gidenler de; kul hakkına dikkat eden, kimsenin malına göz dikmeyen, dinimizin bildirdiği şekilde yaşayan kimselerdir.

Allahü teâlâ Hz.Davüde vahyetti ki: “Beni sevmeyenlerle arkadaşlık etme! Bunlar senin düşmanıdır. Kalbini karartır ve seni benden uzaklaştırır.”

Şu hadis-i şerifler arkadaşın ne kadar önemli olduğu açık şekilde bildirmektedir:

“Ev almadan önce komşu, yola çıkmadan önce arkadaş edinin!”

“İyi arkadaş güzel koku satan gibidir. Sana koku sürmese bile, yanında bulunduğun müddetçe güzel kokusundan faydalanırsın.”

“Kötü arkadaş, demirci körüğü gibidir. Üflenildiği zaman ateş kıvılcımları seni yakmazsa, kokusu seni rahatsız eder.”

Pis koku, farkında olmayarak elbiseye siner. Kötünün kötülüğü de farkında olmayarak kolaylıkla insanın kalbine girer.

Ben kendimi korurum kötünün bana ne zararı dokunur? demek çok yanlıştır. Çürük bir meyve, bütün meyvelerin çürümesine sebep olur. İnsana en büyük zarar, kötü arkadaştan gelir. Kötü arkadaşlarla düşüp kalkan, kılavuzu karga olan nasıl her zaman temiz olabilir?

İyi insanlarla beraber olan kimse, bir müddet onlar gibi yapmasa bile, en azından onların yanında kötülükten uzak kalır.

Başarılı olmanın kuralları 17.2.2001

Başlığı okuyunca diyeceğinizi biliyorum: “Sen ne başarısından bahsediyorsun. Böyle bir ortamda bu mümkün mü? Biz ayakta kalma mücadelesi verirken, sen tutmuş başarıdan bahsediyorsun!”

Dediğiniz doğru fakat, “ Bir şeyin hepsi ele geçmezse, hepsini de terk etmeyin!” sözünü unutmayın. Ayrıca kriz, kaos ortamında ayakta kalabilmek, normal zamanda normal zamanda zirveye çıkabilmekten daha kıymetlidir. Kurallar her ortam için geçerlidir. Sadece uygulayabilme oranı farklı olabilir. Dünya çapında gerçek manada başarılı olmuş kimseler çok azdır. Çünkü bu çok büyük bir iştir. Bunun için de böyle kimselerin tecrübelerinden istifa etmek gerekir.

Şu anda başarılı kimse deyince herkesin aklına hemen Bill Gates geliyor. Onun için bunun tecrübelere dayalı kurallarını vermek istiyorum:

Bill Gates, birinci kural olarak, “**İleriyi görün!**” diyor. Kendisi küçük yaşlardan itibaren bilgisayarın önemini ve insan hayatında alacağı yeri çok iyi anlamış biri. Yakın arkadaşı ve Microsoft’un kurucu ortağı Paul Alen ile gelecekte herkesin evinde ve işinde kendisine ait bir bilgisayar sahibi olacağını öngörmüştür. Hedefini buna göre çizmiştir.

İkinci olarak, “ Çok çalışın!” diyor. Bill Gates zeki ama zekanın tek başına yeterli olmayacağını, çok çalışılması gerektiğini düşünüyor. Bir arkadaşından ayrılma nedeni iş dışında geçirdiği toplam zamanın uyku dahil yalnızca yedi saat olması. Yanında çalışan insanlardan da aynısını bekliyor.

Üçüncü olarak, “ Akıllı kişilerle çalışın!” diyor. Kendisi işte en akıllı insanları almaya çalışıyor. Akıllı eleman kimdir, akıllı olduğu nasıl anlaşılır şeklindeki sorulara cevabı şöyledir: “Akıllı insan, herşeyi tek tek söylemeniz gerekmeyen insandır. Akıllı eleman, arar bulur, geliştirir, yeni şeyler düşünür, düşündüklerini uygulamaya geçirir.”

Dördüncü olarak, “Çalışanları ortak edin!” diyor. Bill Gates, kendisi de dahil olmak üzere çalışanlarına yüksek ücret vermiyor. Bunun yerine hisse veriyor. Örneğin, Bill Gates, Microsoft’un Başkanı Steve Ballmer’ı çalışmaya razı edebilmek için yüklüce hisse vermişti. Ballmer bu hisseler sayesinde şimdi büyük bir servete sahip oldu.

Beşincisi, “Çalışanlara değer verin!” diyor. Microsoft en akıllı kişilerle çalışmanın yanı sıra onları kaybetmemek için de çaba gösteriyor. Gates, ayrılan her elemanın arkasından, “Niçin ayrıldı, niçin onu tatmin edemedik, nerede hata yaptık?” sorularını sorduğunu söylüyor. Microsoft’ta eleman sirkülasyonu ABD ortalamasından iki kat düşük.

Altıncı olarak, “ Piyasadaki olup biteni takip edin!” diyor. Hızla gelişen bir sektörde geride kalmak yok olmak anlamına geliyor. Bill Gates, hiçbir alanda piyasanın gerisinde kalmak istemiyor. Geride kaldığı durumlarda da hatasını çabucak anlayıp gerekli tedbirleri alıyor.

Yedinci olarak, “ Belli noktaya odaklanın!” diyor. Microsoft, yazılım alanında çalışan bir şirket. Cirosunun yüzde doksandan fazlası yazılımdan geliyor. Yazılımın yanı sıra mouse, oyun kumanda cihazı, ses kartı gibi donanımlarda üretiyor ama bunlar ağırlıklı Microsoft’un yazılım

teknolojilerini desteklemek için üretiliyor. Başka şirketlerin yaptığı gibi faaliyet alanlarını dağıtmıyor, en iyi olduğu alanda odaklanıyor.

Sekinci olarak, “Şımarmayın, mütevazî olun!” diyor. Rakiplerinin hemen hepsinin özel uçağı, özel yatı vs. olmasına rağmen sade bir hayat sürüyor. Cimri denilebilecek kadar eli sıkı. Gates’e niçin uçağı, yatı vb. lükslerinin olmadığı sorulduğunda şöyle cevap veriyor: “Öyle yaşarsam öyle düşünmeye başlarım ve şimdikinden çok farklı bir kişiliğe sahip olurum. Yeterince çalışmam, yeterince üretemem.”

İşte, size bir dünya devinden sekiz altın kural; başarılı olmak isteyen buyursun alsın! Görüldüğü gibi, kimsenin “ Bunları ben yapamam” diyemeyeceğı kadar sade ve basit şeller!..

Geçmişini red etmek 23.2.2001

Geçmişini kötüleyen, geçmişinden utanan, hatta inkar eden bizim gibi bir millet az bulunur; belki de hiç yoktur. Nasıl ki her insan hata yaparsa, milletler de devletlerde hata yapar. Önemli olan hatalardan ders alıp tekrarlamamak; faydalı yönlerini geliştirip devam ettirmektir. Bu da geçmişini tümüyle inkar etmekle değil bilakis iyi öğrenmekle sağlanabilir.

Bugün dünyanın süper gücü olan ABD’de bile ilim adamları, devlet adamları Osmanlıyı yakın mercek altına almışlardır. Birçok farklı kültürdeki, dindeki, dildeki insanları Osmanlı altı asırlık nasıl bir arada tutabildi, bunun sırrını araştırmaktadırlar. Eski başkan Clinton ve ondan önceki başkanlar ,”Osmanlıdan çok istifade ettik” demişlerdir. Herkes bizim geçmişimizden, kültürümüzden istifade ederken biz niçin mahrum kalalım?

Yalnız ABD devlet adamları değil, Batı’da doğuda çeşitli siyasi görüşteki birçok devlet adamı Osmanlıdan çok şey öğrenmiştir. Bunları açıkca da ifade etmişlerdir. Örneğin yazarlarımızdan Emekli Büyük Elçi Oğuz Gökmen Beyin, “Bir Zamanlar Hariciye” kitabında naklettiğı Yugoslavya’da görevli iken geçen şu anekdot çok ibretlidir:

“Bir gün, üst düzey protokol ile ava çıkmıştık. Av sonunda, av partisine başkanlık eden protokol genel müdürü büyükelçi Villius, av tekmilini verdi. Her sefirin vurduğu av miktarını söyledi. Sıra bana gelince Devlet Başkanı Tito bana “Osmanlı” diye hitab ederek: “İyi iyi ama hiç domuz vuran olmamış, sen de vuramamışsın...!” dedi. Kendisinin vurduğu üç büyük yaban domuzu karşısında yerde yatıyordu. Bana “Siz Osmanlılar yemezsiniz ama domuz öldürmeyi seversiniz..!” dedi ve arkasından gevrek bir kahkaha attı.

Altında kalmadım. Cevap verdim. Bizim önümüze avın böylesi çıkarılmadı ki dedim. Güldü, “Sizler için Macaristan’dan özel olarak beslenmiş sülünler getirttik...!” dedi. Gerçekten de öyle imiş. Kendilerinde pek kalmamış, Macarlar yetiştiriyormuş kafeslerde getirip Kara Yorgi ormanlarına salıvermişler. Zavallı mahluklar silah sesini duyar duymaz

yaralı veya değil patır patır düşmeleri de anlaşılabilir bu yüzden olmalı idi. Bazıları yere düştükten sonra toparlanıyorlar koşmaya başlıyorlardı.

Tito çok keyifli idi. Bana “Bu sülünler Mohaç’dan kaçmışlar, Osmanlı’dan kaçmışlar...!” diyerek latife etmek istedi. Kendisine “Bizler artık Osmanlı değiliz..!” diyecek oldum. Daha tercüme beklemeyi, “Osmanlısınız bre. Osmanlısınız.. Ne çekiniyorsun Osmanlıyı demekten..? Biz bu memlekette altı milleti bir arada yaşatmayı, yönetmeyi Osmanlı’dan öğrendik..!” dedi.

Görüyorsunuz, yabancılar bile Osmanlıyı demekten çekindiğimizi biliyorlar... Aslında bu geçmişi kötüleme red etme yeni değildir. Geçmişte her yeni rejimde çok tekrarlandı. İkinci Meşrutiyetçiler kendi varlıklarını, düşüncelerini kabul ettirebilmek için, daha önceki dönemi, bir felaket olarak gösterdiler. Eğer bunlara değer verilirse o rejimin tekrar geleceğini söylediler. Bu devirde yapılan faydalı işleri söylemek bunlardan istifade etmek imkansız hale geldi. Çünkü bunları savunmak en büyük gericilik olarak empoze edilmişti. Böylece geçmiş devir hakkında sadece olumsuz hükümler veren, yani objektif olmayan bir tarih hakim oldu.

Son devir değerli ilim adamlarımızdan Prof. Erol Güngör bu tür düşüncelerin yanlışlığını ortaya koyduktan sonra neticeyi şu şekilde bağlıyor:

“Korkunun sebebi geçmişte duyulan hayranlığın Türkiye’yi eski rejime götürebileceğidir. Eski zaman hasret duyanlar çıkabilir, fakat “ilerilik” aşkıyla tarihe engel olanların bütün gücü katılacak olsa yine hiç kimse eskiyi geri getiremez. Bir kimse Marmara’nın Konya Ovasına akıtılabileceğini söylese bu fikir çok saçma bulunabilir, ama bunun gerçekleşeceğinden korkmak asıl büyük saçmalaktır. Dolayısıyla olmayacak şeyler üzerine korkular bina etmenin hiçbir faydası olamaz. “

Sarı öküzün akıbeti 23.2.2001

Meliha Okur’un Milliyet gazetesindeki yazısını okuyunca, “Sarı öküz” hikayesini hatırladım. Hikayeye geçmeden önce bu yazıdan kısa bir alıntı vermek istiyorum: “Kasırga operasyonu kapsamında İhlas Finans’ın tepesindeki bir isim olan Ayhan Apak göz altına alınmıştı. İşte rakipler bu noktada boş durmadı. Çünkü İhlas’ın çizgisi onları rahatsız ediyordu. Kimler mi? Ne mi yaptılar? Para çekilişinin hızlandığı bir dönemde önce 15 kişi şirketten ayrıldı. İhlas Finans’ın Bursa başta olmak üzere şubelerinde 10 milyon liraya karşılık çığırkanlık yapanlar ortaya çıktı. Müşterilerin bir bölümü rakiplere (diğer finans kurumlarına) transfer edildi. Ve İhlas Holding yönetime el koydu. Bu kişilerle ilgili soruşturma açılması için harekete geçti. Bu arada Türkiye’nin en büyük bankaları ve kurumları ile görüşmeler sürdü. Sonuç alınmadı. Ve (çığırkanlık sebebiyle) nakit sıkıntısı büyüdükçe sıkıntı büyüdü... “ Ve İhlas Finans’a el konuldu...

Gelelim şimdi hikayemize... Hz. Ali’nin anlattığı rivâyet edilen “Sarı öküz” hikayesi şöyle:

Beyaz, siyah ve sarı üç öküz, dağda iyi birer arkadaş olarak, dayanışma içinde hayatlarını sürdürmektedir. Vahşî, yırtıcı hayvanların saldırılarına birlik olup, karşı koymaktadırlar.

Bir gün bir aslan, güzel bir dayanışma içinde olan bu üç arkadaşı görür ve onları yemeye karar verir. Aralarındaki dayanışmadan dolayı doğrudan saldırmaktan korkar, metot değişikliği yapar. Yanlarına yaklaşıp dostluk teklif eder. Günlerce kendilerini izlediğini, arkadaşlıklarını çok beğendiğini, halbuki kendisinin yalnız olduğunu, vahşî doğada herhangi bir saldırıya karşı kendilerine yardım edebileceğini ifade eder. Üç arkadaş birbirleri ile istişâre ederler. Aslanın hâl ve hareketlerine bakıp, herhangi bir tehlike sezmezler ve teklifi kabûl ederler.

Aslan, üç öküzün güvenini kazanmak için, belli bir sürenin geçmesini bekler. İnsanların avlanma mevsimi geldiğinde, kendi plânını uygulamak için harekete geçer. Beyaz öküzün kendilerinden uzakta olduğu bir sırada, siyah ve sarı öküze yaklaşıp, “Kardeşlerim, etrafta avcılar dolaşmaktadır. Beyaz öküzün rengi çok dikkat çekicidir. Bu hepimiz için çok tehlikelidir” der. Siyah ve sarı öküz buna karşı çıkarak, “O, bizim yıllardır arkadaşımızdır” derler.

Aslan, “Siz bilirsiniz, sonra demedi demeyin. Bakın, etraftan avcıların konuşma sesleri yakından geliyor, bir daha düşünün” der. Siyah ve sarı öküz tekrar düşünürler ve aslana hak verirler. Ancak bunu beyaz öküze kendilerinin söyleyemeyeceklerini ifade ederler.

Aslan, “Siz hiç merak etmeyin, yalnız siz buradan uzaklaşın, ben de onu başka tarafa göndereyim” der. İki öküz uzaklaştıktan sonra, aslan, beyaz öküzü parçalar ve yer.

Yeni bir av mevsiminde, aslan, siyah öküzü yemeyi hedefler. Siyah öküzün uzakta olduğu bir zamanı kollayarak, sarı öküze yaklaşır; daha önce beyaz öküz için söylenenlerin benzerlerini söyler ve ilâve olarak da, “Bak, bizim ikimizin rengi de aynı. Ortama çok iyi uyum sağlıyoruz. Bu bakımdan avcıların bizi bulması mümkün değil” der. Sarı öküzün uzaklaşması ile aslan siyah öküzü de parçalar ve yer.

Bundan sonra sarı öküzle, aslanın arkadaşlıkları, aslanın acıkmasına kadar sürer. Aslan, acıktığı bir zaman da, gözlerinde vahşî bir parıltıyla sarı öküze yaklaşmaya başlar. Sarı öküz son anda aslanı görür ve durumu kavrar, ancak iş işten geçmiştir. Sarı öküz, aslana, “Anlaşıldı, sen beni yiyeceksin. Yemeden önce benim gibi bütün zavallılara seslenmek istiyorum” dedikten sonra sesinin çıktığı kadar bağırarak şunları söyler:

“Bilin ki, beyaz öküzün yendiği zaman, ben yenmişim de farkında değilmişim...”

Tarihe baktığımızda, imparatorlukların, devletlerin, milletlerin, müesseselerin yıkılmasında en büyük etkenin bölünme, parçalanma olduğunu görürüz. Bu senaryoları tatbikte en profesyonel olanların başında, İngilizler, Yahûdîler ve bunların uzantısı Siyonistler gelir.

Tarih tekerrürden ibarettir. Aynı bölmeler, insanları birbirlerine düşürmeler, dünyanın her tarafında bugün de devam etmektedir. Bundan

sonra da devam edecektir. Mühim olan geçmişten ders alıp, dış güçlerin oyunlarına, tahriklerine kapılmamaktır.

Fakat oyun o kadar güzel senaryo ediliyor ki, kapılmamak ne mümkün! Olup bitenler bunu göstermiyor mu?

Gençlere sahip çıkıyor muyuz? 24.2.2001

Bu soruya göğsünü gere gere "Evet" cevabını verebilecek insan sayısı maalesef çok az... Herkes vatan millet edebiyatı yapıyor. Fakat, önemli olan bunu sözde bırakmayıp fiiliyata geçirmektir. Vatana, millete sahip çıkmak için, önce gençlere sahip çıkmak gerekir. Bu da, vatanını, milletini, devletini seven gençler yetiştirmekle olur. Eğer gençlere sahip çıkılmaz, örf - adetlerimize, ananelerimize, milli kültürümüze uygun aile terbiyesi verilerek yetiştirilmezse, boşluk meydana gelir. Meydana gelen bu boşluğu da birileri doldurur... Hiçbir kap boş kalmaz.

Testiyi kırmadan önce, tedbiri almak gerekir. Testi kırıldıktan sonra, ah, vah etmek testi geri getirmez. Bugün bazı gençlerimiz, yanlış yollara sapmışsa, şunun bunun maşası olmuşsa, kabahat sadece onların değil; fert fert hepimizin bunda payı vardır.

Gençlerimize sahip çıkmanın en verimli devresi de fırtınaların estiği üniversite çağıdır. Bu dönemi kazasız belasız atlatan genç, hayata atılmış, artık yolunu çizmiş olur. Çeşitli zararlı akımlardan etkilenmesi mümkün olmaz.

Devletimiz bu maksatla, yurtlar açarak gençliğe sahip çıkmakta. Ancak, devletin de imkanları sınırlı olduğu için, bütün üniversite ve yüksek okul öğrencilerine yatma, yeme- içme imkanı sunamamaktadır.

Bu açığı doldurmak için birçok vakıf, halktan sağladıkları yardımlarla, Devlete destek olarak özel yurtlar açmıştır. İmkanları nispetinde gençleri, buralarda barındırıp, vatanımıza, devletimize faydalı halde yetişmesi için gayret etmektedir.

İşte, bu vakıflardan biri de **İhlas Vakfı**'dır. Vakıf yönetiminden İhlas Vakfı'nın faaliyetleri ile ilgili bir yazı aldım. Değerli hayır sever okuyucularımın takdirine sunuyorum:

" Vakfımız, Türk Dünyası'ndan ve Anadolu'dan gelen binlerce fakir öğrenciye her türlü yardımı yapmaktadır. İhlas Vakfı Öğrenci Yurtları'nda, Türk Dünyası'ndan gelen öğrenciler de kalmaktadır. Yurtlarda 3 öğün yemek çıkmakta, Vakıf bu öğrencilere sevgi ve şefkat kucağını açmaktadır. Türk Dünyası'ndan gelen öğrencilerin bazıları yurttan kalmasalar da, ücretsiz yemek yemekte ve yurdun sosyal imkanlarından istifade etmektedirler.

İhlas Vakfı öğrenci yurtlarının bir yıllık et ihtiyacı, hayırsever vatandaşlarımızın verdikleri Kurban vekaletleri ile karşılanmaktadır. Vakfa verilen kurban vekaletleri ile hayırseverler adına kurbanlıklar satın alınmakta ve dinimize uygun olarak kesilen kurbanlar, soğuk hava depolarında muhafaza edilmektedir. Bir yıl boyunca da bu etler, yurtların yemek ve et ihtiyacında kullanılmaktadır.

Daha çok öğrenciye ve daha iyi hizmet verebilmemiz için İhlas Vakfı'na Kurban vekaletlerinizi vererek yardım ediniz, destek veriniz. Hayra vesile olan, hayır yapmış demektir. İhlas Vakfı, ülkemizin yüz akıdır. Eğitime ve Devletimize verdiği hizmet ve destek ile en iyi şekilde kamu hizmeti yapmaktadır.

Böyle hayır kurumlarını ve ilim yuvalarını bütün hayırseverlerin her türlü imkan ile desteklemesi ve yardım etmesi, milli bir vazifedir. Dünya tarihinde, Vakıf Medeniyetini kuran dedelerimizin torunu olarak, Vakıfları ve hayır kurumlarını destekleyelim. Bilgili, kültürlü öğrencilerin yetişmesinde Kurban vekaleti vererek bizim de katkımız olsun.

Kurban Vekaleti vermek isteyen hayırsever vatandaşların, kendilerine en yakın İhlas Vakfı Öğrenci Yurdu'na uğrayarak veya aşağıdaki adrese telefon ederek, Kurban Vekaleti vermeleri mümkün olmaktadır. **İhlas Vakfı Genel Merkezi** ile irtibat için: (0 212) **513 99 00** numaralı telefona veya (0 212) **513 68 57** numaralı faksa başvurulabilir. Her türlü yardımın yapılacağı İhlas Vakfı'nın hesap numarası ise, Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesi **(2007042)**'dir.

Not: Bu seneki kurban bedelleri: Küçük boy 70 milyon, orta boy 90 milyon, büyük boy 110 milyon lira olarak tespit edilmiştir."

Dinimize göre bilgi ve kaynağı 2.3.2001

Geçenlerde gazetelerde bir haber vardı: " ABD'de okullarda, Darwinizm'in okutulmamasına bazı Avrupa ülkeleri karşı çıkmış... Kendileri Darwinizmi okutmaya devam edeceklerini ifade etmişler..."

Bu insanların ısrarla hayvan sınıfına dahil olmayı arzu etmesi, bunu savunması akıl alacak gibi değildir. Halbuki insan ile hayvanı ayıran farklar o kadar açık ve kesin ki tersini iddia etmek mümkün değildir. Aslında bunun böyle olduğunu kendileri de biliyor. Burada esas maksatları, dini inançları özellikle de İslamiyeti yok etmek...

Herşeyden önce insanın ruhu vardır, düşünme, bilgi edinme özelliği vardır. Bugün insanı hayvandan ayıran "**bilgi**" üzerinde durmak istiyorum:

Canlı yaratıklar içinde, bilgi edinme insana mahsustur. Bilgi, sadece insan için mevcuttur da denebilir. Bunun için, dinimiz ilme ve alime çok önem vermiştir. İlmin de gerçek kaynağı Cenab-ı Hak'tır. Cenab-ı Hakkın ilim sıfatı vardır. İnsana bildiklerini O, öğretmiştir. Bu husus, Kur'ân-ı kerîmde, mealen şöyle açıklanmıştır: "**Kalemle (yazı yazmayı) öğreten O'dur. İnsana bilmediğini O öğretti.**"

İnsana bilgi iki yoldan gönderilir. Bunlardan biri, **Vahiy**'dir. Bu Peygamberler vasıtası ile bildirilir. Diğer de bizzat insanın eşya ve olayları, alemi incelemesi ile, yani **akıl yolundan** gelir. Akli bilgiler; kainatı, yaratılmışları inceleyerek elde edilen bilgiler araştırmaya ve tecrübeye dayanır. Bunlar vahiy bilgilerinin aksine zamana göre, gelişen değişen bilgilerdir. Birinde gelişmek, değişmek esas, diğerinde değişmezlik esastır.

Müslümanlar, bu iki yol ile gelen mesajları çözmeye çalışır. Kitabımız, Kur'ân-ı kerîm, kainatı incelememizi, sağlam bilgiler edinmemizi emretmektedir.

İnsana gelen bu iki bilginin doğruluğu, kesinliği de önemlidir. Vahiy yolu ile gelen bilgiler mutlakdır, kesindir. Bunların tartışması, şüphesi olmaz. Cenab-ı Hakkın varlığına, birliğine, meleklerin varlığına, peygamberlere, kitaplara, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna, ahiret gününe, Cennet ve Cehennem varlığına... inanmak bu bilgilerdendir. Bunlar hep, vahiy yolu ile gelmiş kesin bilgilerdir. Peygamberler olmasaydı, insanlar bunları bilemezdi.

Bu arada vahiye benzediği için **ilham** hakkında da bilgi sahibi olmak gerekir. Birbirine benzese de, vahiy ve ilham asla aynı manada değildir. Çünkü vahiy yalnız peygamberlere mahsustur. Cenab-ı Haktan gelen ilâhî ve mutlak doğru bilgilerdir.

İlham ise insanın gönlünde ve zihninde, bir anda parlayıp kaybolan sezgilerdir. Bu bilgiler zannidir, kesin değildir. İlham doğru da olabilir yanlış da. Bunun için dinimizde bu bilgi delil kabul edilmemiştir. Büyük alimlerden, evliyalardan bile gelse ilham dinde delil, senet olmaz. İslamiyet bu bilgiler üzerine bina edilemez. Çünkü, din nakle dayanır, nakil de vahye dayanır.

Dinde senet, kaynak yalnız, Kitap, Sünnet, İcma ve Kıyas'tır. Akıl, ilham, dinde senet olmaz. Çünkü, ilhama; vehim, hayal ve şeytan karışabilir. Karışmamış olanların da, tevili, yorumu gerekir. Akıl da, kendi başına doğruyu bulabilecek kapasitede değildir.

İlhamlarının doğruluğu, İslâmiyetin nakli bilgilerine uygun olmalarından anlaşılır. İlham ile dinimizin hükümleri anlaşılabilir. Evliyanın kalplerine gelen ilhamlar da, helâl ve haramlar için delil, senet olamaz.

Din bilgileri, ilham ile elde edilebilseydi, Allahü teâlânın peygamberler ve kitaplar göndermesine lüzum olmazdı. Bu çok önemli bir ölçüdür. Bozuk fırkaların, sapık inançların çoğu bu inceliği anlayamadığı için doğru yoldan ayrılmışlardır.

İslamiyeti içeriden yıkmak isteyenler de bu hassas noktadan girerek, yetiştirdikleri ajanları vasıtasıyla, " bana şöyle, ilham oldu, şöyle bildirildi" gibi dine aykırı sözlerle Müslümanları parçalayarak birbirlerine düşürmüşlerdir. Bunun için dinin gerçek kaynağı olan vahyin bozulmadan bizlere Kitap, Sünnet, icma ve Kıyas yani mezhepler yolu ile nakledilmesini sağlayan **Ehli sünnet** yoluna tabii olmadıkça bu tehlikeden kurtulmak mümkün değildir.

Bozuk inançlar neden revaçta? 3.3.2001

Dün, Cenab-ı Hak'tan Vahiy yolu ile gelen bilgileri bizlere aynen ulaştıran Ehl-i sünnet büyüklerine tabii olmadıkça bozuk, sapık inançlardan kurtulmanın mümkün olmadığından bahsetmiştim. Bugün de bu sapıklıkların kaynağı üzerinde durmak istiyorum:

Batı'da olsun biz de olsun, bozuk, sapık inançlar kısa zamanda çok taraftar bulabilmekteler. Herkesin kendine göre bir yol tutması hızla çoğalmaktadır. Bunun sebebi insanın doğuştan inanma ihtiyacına sahip olmasıdır. Kişi öyle veya böyle bir şeye inanmak ister. Fakat, bu inanmak

istediği inancın belirli kuralları yoksa veya kurallar ciddiye alınmıyorsa taraftarları daha çok olmaktadır. Çünkü, bu durumda hem yaratılıştan gelme inanma ihtiyacını karşılamakta, hem de nefsinin hoşuna gitmektedir. Böylece her istediğini yapabilmektedir. İnsanın nefsi, kurala karşıdır, hep kendi burnunun doğrultusunda gitmek ister.

Ehli sünnet yolunda bilgi ne kadar önemliyse, bozuk inançlarda aksine bilginin önemi yoktur. Bunlarda cahillik esastır; çünkü onun varlık sebebi cahilliktir. Cahillikle ancak ayakta kalabilmektedir. Doğru inançta ise bilgi esastır. Peygamberimiz **“Nerede ilim varsa, orada Müslümanlık vardır. Nerede ilim yoksa, orada kâfirlik vardır!”** buyuruyor.

İnanmak ve bilmek farklı şeylerdir. Her bilen inanmış demek değildir. Çünkü, bilip de inanmayan çok kimse vardır. Fakat, inanmak için bilmek şarttır. Onun için İslam büyükleri, “İman için ilim, amel ve ihlâs esastır.” demişlerdir. Yani, mümin, bilgi sahibidir, bildiklerini samimiyetle yaşamak ve yaşatmak ister. İnanmış insana tek başına bilgili olmak yetmez, o, samimiyetle inanmak ve inandığı gibi yaşamak zorundadır.

İnsanı tatmin eden, rahatlatan şey, bilmekten çok inanmaktır. Çünkü, tatmin kavramı, zihni ve aklı olmaktan çok “hissi”dir; insanın, bildiklerine sevgi ve saygı duymasıdır.

İnsan, beyni ile düşünür ve kalbi ile inanır. Yani, düşünmek, daha çok akıl işi ise, inanmak daha çok gönül meselesidir. Bu sebepten dinimiz, imanı, “dil ile ikrar, kalp ile tasdik etmek” şeklinde tarif etmiştir. Böylece, İslama göre, inanmak, iman etmek, beyin ve gönlün bütünleşmesi demek olmaktadır.

İslâmiyette, inanmak, bilgi edinmek ile başlar ve fakat sevgi ile tamamlanır. Yani, inandığınızı, aynı zamanda seveceksiniz ki, tam iman etmiş olabilirsiniz. Nitekim, Peygamberimiz buyururlar ki: **“Beni, kendi canınızdan daha fazla sevmedikçe tam iman etmiş olmazsınız. Birbirinizi sevmedikçe de beni sevmiş olamazsınız.”**

İlim adamları, sevmeyi “yakınlık duygusu” olarak tarif ederler. Yani sevdiğinizi, kendinize yakın bulursunuz ve hayatınız boyunca, her yönü ile ona yakın olmak istersiniz. Zaten, Peygamberimiz: **“Kişi sevdiği ile beraberdir”** diye buyurmuştur. İnsan sevdiğinin herşeyini sever ve hatta onun gibi olmaya çalışır. İnsan, sevdiğine bütün gönül kapılarını açar, onun isteklerini emir telâkki eder. Sevginin doğurduğu itaatı, hiçbir duygu meydana getiremez. Peygamberimize Kur’ân-ı kerîmde şöyle buyuruluyor: **“De ki, eğer Allah’ı seviyorsanız, hemen bana uyun ki, Allah da sizi sevsin...”**

Görölüyor ki, İslamiyette inanmak işi, akıl kadar, gönlü de ilgilendiriyor. Hatta, denebilir ki, bu konuda gönlün rolü, akıldan çok daha fazladır. Zaten, şüphenin temelinde sevgisizlik yatar. İnanmıyorsanız, şüphe ediyorsanız, sevmiyorsunuz demektir. İnanmayanlar sevgiye açtırlar..

İslam terbiyesinde, Allah ve Peygamber sevgisi esas alınmıştır. Çünkü, imanlı nesiller yetiştirmenin başka bir yolu yoktur. Onların gönüllerine, en küçük yaşlardan itibaren bu sevginin

tohumlarını ekmiş, daha sonraki yıllarda da çeşitli vasıta ve fırsatlardan istifade ederek bu tohumları beslemişseniz, hiç endişe etmeyiniz yetişecek genç nesiller sizleri mahçup etmeyeceklerdir.

Maalesef, bugün İslam alemi bu sevgiden uzaklaşmaktadır. Bazı çevreler hazret-i Peygamberi sıradan bir insan, Kur'an-ı kerimi getirip işi bitmiş bir "postacı" gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Peygamber efendimizin hayatını anlatan kitaplarda bile hissettirilmeden bu sevgi yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu faaliyetler sonucu Resulullah sevgisinden uzaklaşmakta; bunun için de İslam alemi dağılmakta, parçalanmakta ve gücünü kaybetmektedir.

Şimdi yapılacak iş, İslam düşmanlarının bu sinsi oyununu bozmak, ailelerin, yeniden bu sevginin kuvvetlendirmesini sağlamak; bu yüce sevgileri, söndürmek isteyenlere fırsat vermemektir.

Laura'nın huzurlu evlilik reçetesi(1) 9.3.2001

Aktüel dergisinde Eda Göklü'nün bana çok entresan gelen bir yazısı dikkatimi çekti. Bunu yorumsuz olarak siz değerli okuyucularımın bilgisine sunmak istedim. Tabii ki buna katılan da olacak katılmayan da. Fazla merakta bırakmadan, şimdi sizi Eda hanımın bu yazısıyla başbaşa bırakayım:

"Laura Doyle'un da en büyük isteği evliliğinin iyi yürümesiydi. Ama kocasının daha romantik, anlayışlı, açıkçası tam da "kendi istediği gibi" olmasını beklerken o tam tersi bir tavır takınca, yalnız ve mutsuz bir kadın oldu giderek. Kocasına yeniden aşık olması gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayaldi artık.

O da radikal bir kararla, hayatında ilk kez, kontrolü tamamen erkeğinin ellerine bıraktı. Aslında pes etmişti; ne onun dediklerine karşı geliyordu, ne de kararlarını eleştiriyordu. Akşam programlarını bile ona bırakmıştı onca yıl sonra.

Ve beklenmeyen bir şey oldu: Hep hayalini kurduğu erkek karşısındaydı... Kocası da, evliliği de değişmişti. Yıllar boyunca kadınların erkeklerle eşit olmak için savaşımları, bunun için direnmeleri boşunaydı sanki.

37 yaşındaki reklam yazarı Doyle, kendisinden on yaş büyük İnternet tasarımcısı eşi John Doyle ile yıllar sonra yeniden mutlu olabilmelerini "kocasına teslim olmanın" sağladığını söylüyor. Hem de cinsellikten duygusallığa uzanan çok geniş anlamda bir teslimiyet onun sözünü ettiği: "Bütün gayeniz kocanızı memnun etmek olsun, kendiniz için bir beklentiniz olmasın!" diyor esas olarak kadınlara.

Bu karara nasıl vardı? Hikâye bundan altı yıl önce, Laura ve John Doyle'un evliliklerinin dördüncü yılında başlıyor. Birşeylerin yolunda gitmediğini fark eden ve son çare olarak grup terapileri ile Amerikalılar'ın buluşu, tipik "evliliği kurtarma" seminerleri arasında koşturup duran Laura, buradan da bir netice alamayınca, en sonunda asıl yöntemin

büyükannesininki olduğuna karar verir. Mutlu bir evliliğe giden yolun, kocasının söylediği herşeye "evet" demekle gizli olduğunu keşfeder.

Bu büyük "buluş" tan itibaren, ilişkilerindeki herşey tam tersine dönüyor. Terapistlerin sürekli yinelediği "sorunları konuşup tartışarak çözümüleme"nin büyük bir yalan, ilişkide sözü geçer bir birey olarak ayakta kalmaya çalışmasının baştan kaybedilmiş bir savaş olduğunu görüyor çünkü.

Yaşayarak bulduğu bu yeni metod, önce onun evliliğini kurtarıyor. Sonra da başka mutsuz kadınlara tutku ve aşk dolu evliliğin ipuçlarını vermeye soyunuyor Laura. Hem de feminist çevrelerin bir nevi "kölelik" olarak yorumladığı yöntemini kitabı, ülkenin dört bir yanında yoğun ilgiyle karşılanan seminerleri ve İnternet'teki sitesiyle de destekleyerek...

Kendi imkanları ile bastırıp elden ele dağıttığı "The Surrendered Wife: A Practical Guide to Finding Intimacy, Passion and Peace with Your Man / Kocasına Teslim Olan Eş: Erkeğinizle Yakınlık, Tutku ve Barış Sağlamaya Giden Pratik Yol" adlı kitabı, binlerce Amerikalı kadının ardından bugünlerde İngiliz kadınların da elkitapçığı olma yolunda.

Amerika'da birçok çiftin evliliğine sihirli bir değnek gibi dokunan kitabın elde ettiği başarı artık küçümsenemeyecek durumda.

Simon & Schuster tarafından birkaç ay içinde İngiltere'de satışa çıkarılacağı açıklanan kitabın bu yeni atılımı, Laura'nın Avrupa çıkarması olarak da yorumlanabilir aslında: Çünkü kitabı kaleme aldığı günden bu yana, kocalarıyla istedikleri diyalogu kuramayan 1000'in üzerinde Amerikalı kadına seminerler düzenleyen Laura, uzun bir Avrupa turnesine hazırlanıyor şimdi.

Bu seminerler ne işe yarıyor diye sorarsanız, cevap Laura Doyle'un izinden gidip evliliğinde mutluluğu yakalayan "kocasına teslim olmuş" kadınlardan geliyor: "Bu seminerler sonrasında farkına vardım ki aslında evliliğimdeki en büyük sorun, benmişim" diye anlatıyor Carole Fitzgerald. Evliliğinin bir batağa saplandığını görünce, bir arkadaşının tavsiyesi üzerine Laura Doyle'un seminerine katılmış ve hayatı değişmiş. "Olaylara başka bir açıdan bakmayı öğrendim. Kocamı olduğu gibi kabullenip ona her anlamda güvenmem gerektiğini kavradım" diyor bayan Fitzgerald ve ekliyor: "Bir zamanlar aşık olduğum bir adamı değiştirmeye çalışmam çok saçmaydı aslında." Artık huzurlu ve mutlu.

Laura'nın huzurlu evlilik reçetesi(2) 10.3.2001

Laura Doyle'in "Huzurlu" bir evlilik ile ilgili "Deneme yanılma" metoduyla elde ettiği tespitleri:

"Eğer kendinizi kocanızdan daha üstün görüyor; kocanız söylediğiniz her şeyi yaptığı takdirde sorunların biteceğine inanıyor, ya da o küçük bir erkek çocuğuymuşçasına anne tavrı takınıyorsanız Laura Doyle'a göre sizin de eğitilmeniz gerekiyor. Çünkü bu seminerler sizin yeniden beraber

gülebilmeyizi; para konusunda tartışmaların son bulmasını; dahası yeniden kocanızla büyük bir aşk yaşamayı sağlayacak! Laura Doyle öyle diyor.

"Kadın - erkek eşitliği" kavramını hiçe sayan bu anti-feminist eylemin önlenemez çıkışı tepki alıyor almasına ama birçok farklı kesimde de yakın ilgili topluyor.

Yine de Laura iddiaları reddediyor. Kendini hâlâ bir feminist olarak tanımladığını söylüyor üstelik, ve açıklıyor: "Çünkü teslim olmak demek, erkeğin kölesi olmak anlamına gelmiyor. Feministlikte gaye kadının, menfaati, huzuru ise bunlar fazlasıyla sağlanıyor " İleriye sürdüğü ve dünyaya pazarlamaya hazırlandığı bu "kurtarıcı çözüm"ün, tamamen deneme yanılma yöntemi sonucu ulaştığı bir gerçek olduğunda ısrarlı.

"Hayatım boyunca John'a ne yapması gerektiğini söyledim. Ama ben üsteledikçe, o kendisini geri çekti ve isteklerimin tam tersini yapmaya başladı." Onu çıldırtan da bu tepkisel tavır olmuş zaten. Şimdi ise çok mutlu; çünkü elbisesinden yemeğine kadar her şeyi artık John seçiyor. Ve sorumluluk duygusundan feragat ettiği gibi onu suçlamaktan da vazgeçerek iç huzuruna kavuşmuş Laura Doyle. Şimdi sıra diğer mutsuz eşlerde...

Laura Doyle'un kuralı "sen nasıl istersen..." Birçok kadın için telaffuz etmesi zor bir cümle. Ama tabii ki insanın kendini kocasına teslim etmesinin de kuralları var; en başta tüm alışkanlıklarınızdan ve tavırlarınızdan vazgeçmeniz gerekiyor. "Tek bir tarafın teslimiyeti ürkütücü gelebilir belki ama ödülün mutlu ve tutkulu bir evlilik olduğu düşünülürse hiç de korkmaya gerek yok" diye anlatıyor Doyle.

Referans olarak "Rutgers Ulusal Evlilik Projesi" tarafından kısa süre önce açıklanan bir araştırma sonucunu gösteriyor: Bu araştırmaya göre Amerika'daki evliliklerin yüzde 50'si boşanmayla sonuçlanıyor. Geriye kalan yüzde 50'nin yarısını ise mutsuz olmalarına rağmen evliliği yürütmeye çalışanlar oluşturuyor.

O yüzden mutluluk hayalleriyle evlenen insanların bir arada kalabilmeleri ve bu beraberlikten huzur duyabilmeleri için birilerinin fedakarlık yapması şart. Bahsi geçen fedakarlıklar ise, Laura'ya göre aslında basit şeyler: Dırıldır etmeyin, kocanızın ne giyeceğinden nasıl konuşacağına kadar hiçbir şeyine müdahale etmeyin, onun her an peşinde koşturup duran annesi değil, arzuladığı kadını olun. Tabii tüm bunları bir sabah uyanıp yapmak kolay değil.

Öncelikle yapılması gereken bugüne kadar kadınların nasıl davranması gerektiği konusunda söylenen herşeyi unutmak. Tüm bu "yapılması gerekenler listesi" ne kadar garip gelse de, anlaşılması kolay ama uygulaması bir o kadar zor maddeler içeriyor. İşte mutlu evliliğin kapısını açacak "altın kurallar..."

Eğer gönüllü bir teslimiyetçiyse kesinlikle kocanızın hatalarını "düzeltmemeyi" öğrenmelisiniz. Her isteğine evet demelisiniz. Çünkü, her zaman "evet" diyebilecek arzulu bir kadındır onun hayalini kurduğu."

Diğer kurallara gelince: Kocanızın hayatına müdahale etmeyin; fiziksel, finansal ve duygusal denetimi tamamen ona bırakın; düşüncelerine

saygı gösterin; kendinizi ifade ederken ona baskı uygulamayın; ve size gösterdiği ilgiyi takdir edin, aldığı hediyeleri coşkuyla karşılayın...

Her kararı kocanıza bırakmak ise tüm yaşam pratiklerini içinde barındıran bir kural aslında. Kendisini güçlü hissetmesi için para kontrolünün de tamamen kocaya devredilmesi gerekiyor ki herşeye hakim olduğunu hissedebilsin erkeğiniz.

Ama önemli bir noktayı da es geçmemek lazım. Laura'nın sözünü ettiği "teslim olunası erkekler" in tacizkâr, sapık ya da dengesiz olmaması gerekiyor. Size ya da çocuğunuza fiziksel şiddet uygulayan, uyuşturucu bağımlısı, güvenliğinizi tehdit eden ya da sadece güven hissi uyandırmayan erkeklerden uzak durmanızı tavsiye ediyor Laura. "Bu tarz erkeklere 'teslim olmak' bir yana, ondan derhal ayrılın" diye uyarıyor. Karar bu noktada size kalmış. "Boşanma oranlarının böylesine arttığı bir dönemde Laura sayesinde evliliğimi kurtardım" diyenlerin sayısı hiç de az değil. Tek yapmaları gereken ise, kocalarına sonsuz bir güvenle kendilerini bırakmak..."

Hedefte, niyette sapma olursa! 16.3.2001

Canlı cansız mevcut olan her şey, belli bir iş için yaratılmışlardır. Ancak, yaratılan birçok varlığın yaratılış sebebini tam bilemiyoruz; çünkü bildirilmemiş. Bunlardan insanın yaratılış gayesini kesin olarak biliyoruz. Çünkü bildirilmiş.

Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde meâlen: "**Ben, insanları ve cinleri ancak bana ibâdet etsinler diye yarattım**" buyurmaktadır. İnsanın yaratılış gayesi, vazifesi bildirilince, belli bir mesuliyeti de yüklenmiş oluyor. Bu mesuliyetten, yükten zararsız kurtulmanın yolu da, Cenab-ı Hakkın emir ve yasaklarına uymak, gösterdiği yolda bulunmaktır.

Demek ki insanın esas gayesi, yaratılış sebebi bu. Diğerleri bu gayeye ulaşmada birer vasıta. Her işte ihlas, Allah rızası şart. Para, mal, mevki makam hepsi birer vasıta. İnsan esas gayesini, ihlasını unuttur, vasıtayı esas gaye yaparsa yaratılış sebebine aykırı hareket etmiş olur. Hatlar karışır; cemiyetin başına olmadık işler gelir. Neler olur? Paylaşım kavgası başlar. İnsanlar daha çok pay alabilmek için, birbirleri ile uğraşmaya, her şeyi mubah görmeye başlar. Yalan, hile, entrika, gıybet, iftira olağan işler haline gelir.

İnsanlar biraya gelince, dinimizin emir ve yasaklarını öğrenme, öğretme; yaratılış gayesinin gereği olan dine hizmeti en güzel şekilde nasıl yapmak lazım, bunlar konuşulmaz; dedikodular konuşulur. Onun bunun mal varlığı, arabasının modeli, evleri, yazlığı kışlığı, bunları nasıl elde ettiği, kimleri dolandırdığı tartışılır.

Bu tür konuşmalar nefsin çok hoşuna gittiği için de dalga dalga yayılır. Kısa zamanda toplumun tamamını kaplar. Acilen bunun önüne geçilmez, bunlar yok edilmezse, bu milletin ayakta kalması mümkün olmaz. Osmanlının yıkılma sebeplerinden birisi de budur. Sadece Osmanlı'nın mı, Bizans'ın, Roma'nın... yıkılmasının sebebi de budur. Biliyorsunuz "Bizans entrikaları" meşhurdur.

Olumsuzlukların konuşulmamasını istemek, bunları yapanlara göz yummak, onlara destek olmak demek değildir. Faydası olmadığı, zararı olduğu içindir. Bu tür olumsuzluklar konuşula konuşula toplumda, ye'is, ümitsizlik, korku, istikbalden endişe başlar. Çalışma şevki kırılır. Ticari hayat durur.

Haddi aşan yıkıcı tenkitler, karalamalar bir milleti, devleti, müesseseyi yıkmada en etkili metot olduğu için, düşmanlar hep bu yolu takip etmişlerdir. Batı, Osmanlıyı bu yolla yıkmıştır. Milletin içine fitne fesat sokarak, "Artık devlet olarak ayakta kalmamız mümkün değil, biz bittik artık, ayakta kalmak için, esas gayemizi bırakmamız şart" düşüncesini yayıp insanlığa hizmet yolunu bıraktırarak, dünyalığa, lükse, makam mevkiye; bunların dedikodusuna yönlendirmiştir. O zaman, zannedildi ki, böyle hareket edilince, hizmet yapamasak bile, hiç olmazsa ayakta kalırız. Halbuki bu, seraptan su beklemek gibidir. Neticede bilinen akıbeta dıçar oldu Osmanlı. Çünkü araba, artık sonu uçurum olan yola girmişti. Eğer niyet düzgün olsaydı, ihlas tam olsaydı, imdad-ı ilahi yetişir bu uçurumdan da kurtarırdı cenab-ı Hak. Fakat niyet düzgün olmadığı, hedefte sapma olduğu için nimet tamamlandı. Bütün islam alemi korumadan, himayeden mahrum kaldı. İslam düşmanları bugünkü İslam alemini de bu yolla perişan hale getirmişlerdir ve getirmeye de devam ediyorlar.

Peki çare ne? Çare belli. Sonunun nereye çıktığı belli yolu terkedip, tarihi tecrübelerle sağlamlığı belli olan, yolcularını selametle hedeflerine ulaştırana yola girmek. Arabadaki hasarları giderip, yaratılış gayemize uygun bir şekilde bir samimiyetle, ihlasla yola devam etmek.

Araba doğru yola girince, uçurum tehlikesinden, ümitsizlikten, karamsarlıktan kurtulur toplum. Zamanla dedikodunun, olumsuzlukların etkisi azalır. Bir müddet sonra yok olur. Böylece bataklık kuruyunca, hayatta olan sivri sinekler de yok olmaya mahkumdurlar. Yeter ki biz bataklığı iyi kurutalım, bir daha oluşmasına fırsat vermeyelim. Bütün devletlerin, toplumların müesseselerin hayatini devam ettirebilmeleri veya ettirememeleri, bataklığın varlığına yokluğuna bağlı...

Maksat üzüm yemek değil... 17.3.2001

Bilmiyorum yeryüzünde bizim gibi bir millet var mı? Geçmişini, manevi değerlerini red eden, her fırsatta kötüleyen, saldıran; fakat öfkesi, kini bir türlü geçmeyen bir millet!

Millet derken, bütün milleti de aynı kefeye koymuyorum. Çok şükür, hayli azınlıklar böyle insanlar. Ancak, sesleri çok çıktığı için, önemli noktaları ellerinde tuttıkları için her yerde onların sözü geçiyor. Yaptıklarını sözde millet adına yaptıkları için de içerde ve dışarıda bütün milletimiz böyle zannediliyor.

Bu azınlık kesim, her fırsatta, her olayı istismar edip, halk adına halkın manevi değerlerine, dine saldırmayı kendilerine vazife addetmişler. Aslında bu yeni değil, Tanzimattan beri böyle. İlk tohumları, ilim öğrensinler diye iyi niyetlerle Avrupa'ya gönderilen, orada milletin manevi değerlerine karşı

beyinleri yıkanıp inancımıza düşman edilen Jön Türklerle başladı. Ekilen tohumlar ortam müsait olduğu için de yetişti, dallandı budaklandı.

Yıllarca, bugün ilim adamlarının red ettikleri, Amerika'da ders kitaplarından çıkardıkları "Darwin teorisini" dillerine doladılar; maymundan geldiklerini savundular. Maksatları belli, dinimiz insanların Adem aleyhisselamdan geldiğini bildiriyor ya akıllarınca bunu çürütecekler. Bunların çırpınmaları güneşi balçıkla sıvamaya benziyor. Her defasında hüsrana uğrayıp susuyorlar; fakat uslanmıyorlar daha sonra başka bir olayı istismar edip tekrar saldırıya geçiyorlar.

Biliyorsunuz, birkaç ay önce de "gen haritasının çıkarılması" ile ilgili bir yaygara başlatmışlardı. Bu önemli buluşu fırsat bilip, "Ölümsüzlüğe İlk adım" , "Ölümsüzlük gerçekleşiyor", "İnsanın ömrü binikiyüz yıla çıkıyor" , "Alın yazısı çözüldü". "Arızalı insana son, "Her derde deva", "Bilim Tanrı yerine geçiyor" gibi aslı astarı olmayan safsatalarla konu saptırıldı. Eski başkan Clinton ve buluşu gerçekleştiren ilim adamları "Allah'ın hayatı yarattığı dili bugün yeni öğreniyoruz... Allah'nın en kutsal armağanının ne kadar harika, güzel ve karmaşık olduğunu daha yakından anlıyoruz..." diye demeç verince, susmak zorunda kaldılar.

Kopyalama hadisesinde de aynı şeyi yaptılar. " Bilim artık insan yaratacak!" " Bilim dini inançları sarstı" gibi akıl mantık dışı saldırılara geçmişlerdi. Aslında yapılan Cenab-ı Hakkın koyduğu yolu tatbik etmekten ibarettir. Döllenme, yine aynı usulle olmakta, sadece meni hücresi yerine meme hücresi kullanılmaktadır. Mevcut malzemeyi değişik usullerle değerlendiriyorlar. Yoktan yeni bir hücre yaratsalar ya?

Şimdi gelelim bugün esas değinmek istediğim konuya. Geçtiğimiz Kurban Bayramı, Kurban kesimi ile ilgili yaygaraya. Merak ettiğim aynı gün dört beş gazete, bir o kadar da TV aynı konuyu aynı günde nasıl gündeme getirebiliyorlar? İster istemez insanın aklına geliyor; herhalde ne tür bir yaygara yapılacağı önceden belirleniyor ve bildiriliyor. Muhabirlere emir veriliyor. Onlar da emir gereği malzeme topluyorlar. Ne garip tezat ki, aslında o fotoğrafları çekenlerin, görüntüleri alanların aileleri de hatta kendileri de aynı şekilde Kurban kesiyorlar.

Kesim esnasında tabii ki temizliğe dikkat edilecek, çevre temiz tutulacak. Bunun aksini kimse söyleyemez. Çünkü bu dinimizin de emri. Zaten dinimizin emrini bilen bunu yapıyor, derin bir çukur açıyor, kanı ve hayvanın diğer kullanılmayan parçalarını buraya gömüyor. Üzerini de örtüyor, ortada hiçbir pislik kalmıyor.

Böyle yapmayanlar da imkansızlıktan yapamıyorlar. Siz bunlara, tertemiz bir kesim yeri yaptırdınız da orada kesmediler mi? Benim oturduğum İhlas Yuva sitesinde, sık sık uğradığım Marmara Evleri sitesinde ve diğer bazı sitelerde hiçbir olumsuz görüntü göze çarpmaz. Çünkü site yönetimleri tedbiri almış, site sakinlerine bu hizmeti sunmuş.

Bu olayda, bir eksiklik, kusur varsa vatandaşın değil, vatandaşın bu dini vecibesini düzgün olarak yerine getirmesinde yardımcı olmayanlarındır. Belediyeler, başta çevre temizlik vergisi ve diğer sayısız vergi alıyorlar, bunların karşılığı olarak, her semte yeterli niçin bir kesim yeri yapmıyorlar?

Yine yıllardır halkın kurban derilerini toplayan T.H.K niçin kesim yerleri tesis etmiyor? Her nimetin bir külfeti olacaktır. Hiçbir şey karşılıksız olmaz. Bunca yıldır sağladığı nimete karşılık T.H.K niçin bu külfete katlanmıyor?

Basın gerçekten samimi ise, bir aksaklığı gidermek istiyorsa ilgili kuruluşlara yüklenmesi gerekir. Fakat hep gariban vatandaşın üzerine gidiliyor. İlgili mercilere yüklenmeyip, çaresiz halka yüklenmek; onun manevi değerleri ile inancıyla alay etmek insafa sığmaz. Bu samimiyetsizliği, iki yüzlülüğü gösterir. Gerçek niyetleri, her fırsatta olduğu gibi burada da gizli din düşmanlığı... Maksat, üzüm yemek değil bağcıyı dövmek...

Haset eden mesut olamaz! 23.3.2001

İnsanoğlu içinde bulunduğu rahat ortama çok kısa zamanda adapte oluyor, çok hızlı değişiyor. Eski günlerini hiç yaşamamışcasına çabuk unutup insan. Makam, mevki, mal, mülk, zenginlik... insanı bambaşka bir insan yapıyor çoğu zaman.

Halbuki, bunlar Allahü teâlânın diğer insanlara hizmet etmesi için verdiği güzel nimetlerdir. Aynı zamanda bir imtihan vasıtasıdır bunlar. Nimet sahibi kimseler, önceki hallerini unutup kibir ve gurura kapılırlarsa, esas gayesini unuturlarsa imtihanı kaybederler. Bunun sonucu olarak da, hem dünyaları, hem de ahiretleri perişan olur.

Kişi, bunların kıymetini bilerek yerinde kullanırsa, katlanarak çoğalır bu nimetler. Kıymeti bilinmezse elden çıkar. Bununla ilgili olarak, **Mesnevî**'sinde ibretli bir olay anlatır **Mevlânâ** hazretleri:

Bir av seferinde, mert ve cesur bir köy delikanlısı olan Ayaz'la tanışır **Sultan Mahmut**. Ayaz, hâl ve hareketleriyle çok memnun eder kendisini. Bunun için alıp saraya getirir onu.

Saray elbiselerini giyince, Ayaz'ın ilk işi, köyden getirdiği çarığının ve abasını, sarayın bahçesinde kuytu bir yerde bulunan küçük bir kulübeye asmak olur.

Kısa zamanda saraya intibak eder Ayaz. Konuşmaları, teklifleri ile Sultanın sohbet arkadaşı olur. Sonra, üçüncü vezir, ikinci vezir derken birinci vezirliğe kadar yükselir.

Fakat hiçbir zaman aslını eski günlerini unutmaz. Bu başarısını, Sultanın yanındaki değerini; aslını ve eski günlerini unutmamasına bağlar.

Diğer vezirler ise, eski günlerini unutup zevk safaya dalarlar. Bu yüzden de Ayaz'la ters düşerler. Çünkü kendileri tamamen artık başka dünyanın insanları olmuşlardı. Makam mevki yarışı başlar. Ayaz'ın sadeliği devamlı rütbesinin yükselmesi içlerindeki hased ateşini körükler. Bunun için de huzursuzdurlar, sıkıntı içindedirler. Aksi zaten mümkün olmazdı. Çünkü peygamberimiz, **"El- hasud la yes'ûd "** yani **haset eden mesut olamaz**, buyurmuştur.

Şimdi hasetçilerin tek düşüncesi Ayaz'ı Saraydan uzaklaştırmak... Bunun için de devletin işlerini bırakırlar, devamlı Ayaz'ı takip edip bir açığını

bulmak isterler. Bu sırada kendilerine bir ihbar gelir. Ayaz'ın hazineyi soyduğuna, aldıklarını bir kulübeye yığdığına dair. Takip ettirirler gerçekten Ayaz her gün sarayın bahçesinin تنها bir yerindeki kulübeye sessizce girip çıkmaktadır. Hemen Sultana koşarlar:

“Sultanım, derler Ayaz her gün kulübesine girip çıkıyor. Kapısını da iyice kilitliyor. Buraya kıymetli mücevherler, altınlar dolduruyor. Devletin malını, orada kendisi için biriktiriyor.” Sultan Mahmud, onlara şöyle cevap verir:” **Madem öyle, bu geceden tezi yok, kulübesinin kapısını kırıp, içeri girin! İçeride ne kadar altın, mücevher bulursanız sizin olsun!”**

Gece yarısı, hasetçiler, kokmuş ayranın içine üşüşen hamam böcekleri gibi hücum ederler kulübeye. Kapıyı kırıp girerler içeriye. Fakat büyük bir hayal kırıklığına uğrarlar. Çünkü, ortalıkta hiçbir şey göremezler. İçeride sadece, duvarda bir kepenek ile bir çarığın asılı olduğunu görürler. Başka bir şey göremezler. Sabah olunca da, mahcubiyet içinde huzuruna çıktıklarında, Sultan neticeyi sorar: “ **Bir şey bulamadık, sadece duvarda bir aba ve bir çift çarık vardı.**” derler.

Sultan bir şey bulamayacaklarını biliyordu. Fakat, duvarda aba ve çarığın bulunmasını, her gün oraya girip çıkmasını merak eder. Bunu öğrenmek için Ayaz'ı çağırıp sorar. Ayaz şöyle cevap verir: “ **Sultanım! Biliyorsunuz benim aslım bellidir. Sayenizde, rüyamda bile göremeyeceğim maddi manevi birçok rütbeye, nimetlere kavuştum. Bunlara dalıp, aslımı unuturum, kibir ve gurura kapılıyorum diye, köyden geldiğimde üzerimde bulunan, abamı ve çarıklarımı duvara asmıştım. Her girişimde, onlara bakıp, “Makam, mal mülk, “ aslını” unutturmasın!” derim kendi kendime.**”

Bu olaydan sonra Ayaz'ın kıymeti bir kat daha artar. Hasetçiler Saraydan kovulur, Ayaz nimetlerden şımarayıp, aslını asaletini muhafaza etmesinin karşılığında alır. Diğerleri de geçmişlerini unutup, kıskançlık ateşine tutulmalarının karşılığını...

Ayaz gibi, her nimet sahibinin, zaman zaman eski hâlini düşünmesinde veya doğduğu, büyüdüğü mekânları ziyaret edip, mevcut durumu ile geçmişini karşılaştırmasında büyük fayda olsa gerek... Çünkü geriye bakmayan ileriye göremez. Zamanla insan, bir emanetçi durumda olduğunu unutup, makamı, malı kendinden ayrılması mümkün olmayan bir parça zanneder. İşte böyle bir düşünce, felâket olarak insana yeter de artar bile... Kişi bu düşünmeden kurtulmadıkça iflâh olamaz...

Herkesin çektiği kendi cezası! 24.3.2001

Hepimiz biliyoruz; imanın şartlarından biri de “kaza ve kadere” imandır. İyi kötü, hayır ve şer, başa gelen her şeyin Allah'tan olduğuna inanmaktır. İyiliği de kötülüğü de veren Allahü teâlâdır. Fakat, bunları boşuna göndermiyor, bir sebeple veriyor.

Bunun için, insanın başına bir iş gelmişse, sıkıntı, bela eksik olmuyorsa, bunun tahlilini, olayların muhasebesini iyi yapması gerekir. Çoğu zaman da sıkıntılar bir ikazdır; insanın yaptığı yanlışlardan, gafletten vazgeçip kendini toparlaması için fırsattır. Ayet-i kerimede,

“Ey insan, sana gelen her iyilik, Allahü teâlânın ihsanı olarak, nimeti olarak gelmekte; her dert ve belâ da kötülüklerine karşılık olarak gelmektedir. Hepsini yaratan gönderen Allahü teâlâdır.” (Nisa 79) buyurulmaktadır.

İnsanın başına ne gelmişse işte bu gaflet yüzünden gelmiştir. Gaflette olan kimsenin, nerede ne yapacağını, kendine ve başkalarına nasıl bir zarar vereceğini tahmin etmek zordur.

Hadis âlimlerinin meşhurlarından Abdullah Ömerî hazretlerine sordular: “Sık sık gaflette bulunmamamızı bildiriyorsunuz. Gafletin zararı nedir?”

Bu soruya şöyle cevap verdi: “İnsanoğlu gaflete dalar ise, Allahü teâlânın emirlerini yapmaz ve yasakladığı şeyleri yapmaya başlar. İçinde bulunduğu rahatı bozmak istemez. Bunun için, emr-i mârûf ve nehy-i münkeri, yani iyiliği emredip, kötülüklerden alıkoyma vazifesini terkeder.”

Abdullah Ömerî hazretlerine yine sordular: “Biz sıkıntılardan kurtulmak için devamlı dua ediyoruz, fakat dualarımız kabul olmuyor. Bunun sebebi nedir? “ Bu soruya da şöyle cevap verdi:

“Bu sorunuzun cevabı da yine aynı. Sevgili Peygamberimiz buyurdu ki: “Allahü teâlâyâ yalvarıp dua etmeden önce, mârûfu, yâni Allahü teâlânın emirlerini emredip, münkerden, yani Cenâb-ı Hakkın yasakladığı şeylerden men ediniz! İyilikleri yayıp kötülükleri uzaklaştırınız! Bunu yapmadığınız müddetçe dualarınızın kabul olmasını beklemeyin. Yahûdi âlimler ve Hıristiyan din adamları, iyilikleri yayıp kötülükleri uzaklaştırmadıkları için, Allahü teâlâ onları, kendi peygamberlerinin lisânı üzere lânetleyip, umumî bir belâ vermiştir.”

Sıkıntılardan bir sebebi de sevgide ölçüyü kaçırmaktır. Dinimize göre her sevginin bir yeri vardır. Belli bir sırası vardır. Bu sıralar karıştırılır, birinin yerini diğeri alırsa dengeler değişir. Mallarımızın, çoluk çocuğumuzun, makam mevkimizin sevgisi; yükümlü olduğumuz vazifelerimizi yapmakta gevşeklik meydana getirdiyse; belayı kendimiz çağırılmış oluruz. Nitekim ayet-i kerimede Allahü teâlâ, bu durumu açıkca şöyle ifade buyuruyor:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız meskenler, size Allah'tan, Resûlünden daha sevgili ise, artık Allah'ın emrini, gazabını bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez.”(Tevbe 24)

İnsanoğlu iyi kötü ne yapıyorsa kendine yapıyor aslında. Çünkü dünyada veya ahirette bu yaptıklarının mutlaka karşılığına görüyor. Yine ayet-i kerimede, **“Size gelen belâ, musibet, kabahatlerinizin, günahlarınızın cezasıdır. Bununla beraber Allahü teâlâ, bir çoğunu da affedip musibete maruz bırakmaz.”**(Şura 30) buyurulmaktadır.

Allahü teala, insanların dünyada ve ahirette rahat ve huzur içinde yaşamaları için İslamiyeti gönderdi. Kim dinin bildirdiklerine uyar, hayatını buna göre tanzim ederse, başkasına değil önce kendine iyilik etmiş olur. İslamiyete inanmasa bile kim bunlara uyarsa dünyada rahat eder. İnanan ahirette de rahat eder. Bugün bazı Batılı milletlerin rahat huzur içinde

yaşamaları bilmeden de olsa İslamiyetin emirlerine uymalarındandır. Dürüstlük, insan haklarına saygı, çalışkanlık... dinimizin emrettiği hususlardır.

Netice olarak başa gelen herşeye sebep, insanın kendisidir. Kimse başka suçlu aramasın. Kur'an-ı kerimde, "**Allahü teâlâ, kullarına zulmetmez, haksızlık etmez, onları azaba, acılara sürükliyen bozuk düşünceleri, çirkin işleridir. Böylece kendilerine zulüm ve işkence ediyorlar.**"(Nahl 34) buyurulmaktadır.

Hâşâ zulmetmez kuluna Hüdası,
Herkesin çektiği kendi cezası.

Atomun çekirdeğine müdahale olursa 30.3.2001

Bilirsiniz, atomun bir çekirdeği var bir de bunun çevresinde elektronlar. Elektronlara müdahale atomun yapısında değişikliklere sebep olur, kimyasal reaksiyonlar meydana gelir. Bu, birçok zararlara sebebiyet verir. Fakat esas zarar, atomun çekirdeğine kontrolsüz müdahale olduğu zaman olur. Çekirdeğe müdahale edildiğinde atom infilak eder, ortalık tarumar olur.

Toplum da bir atom gibidir. Çekirdeği de ailedir. Çekirdeğe müdahale edilince cemiyet hayatı dinamitlenmiş olur, Sosyal dengeler bozulur. Sosyal denge bozulunca da, o toplumun meydana getirdiği, millet ve milletin meydana getirdiği devlet sarsıntı geçirir.

Bugüne kadar aileye çok müdahale edildi. Fakat, bunlar yukarıda misalini verdiğim elektron mesabesinde idi. Şuanda Mecliste görüşülmekte olan **Medeni kanundaki değişiklikler** doğrudan çekirdeğe müdahale derecesine gelmiştir. Bilhassa, aile reisliği ve miras meselesi ailenin toplumdaki gerçek fonksiyonunu yok eder. Sevgiden, saygıdan uzak menfaate dayalı bir şirkete dönüştürür. **Anayasamızın 41. Maddesinde**, "Ailenin korunması" emredilmesine rağmen, çıkarılmak istenen kanun bunun tam tersini yapacak değişiklikler içermektedir.

Daha önceki değişikliklerde olduğu gibi, Batı medeni kanunları baz alınmaktadır. Bu kanunların Avrupa'yı ne hale getirdiği ortadadır. Avrupalı akıllı selim ilim adamları, bu tahribatı nasıl telafi ederiz düşüncesi ile çareler aramaktalar. Fakat ölçüleri yanlış olduğu için, çare diye yaptıkları her değişiklik onları çaresizliğe sürüklemektedir.

Aileye önem vermezse, cemiyetin düzeni bozulur; filozofların dediği gibi, fert fert birer canavar olurlar. Batı, bu canavarlaşmada hızla yol almaktadır. Çünkü, aileyi yok etmek için ne lâzımsa yaptılar bugüne kadar. Şimdi onlar da yaptıklarının yanlışlığını geç de olsa anladılar. Fakat çok geç... Geriye dönüş olmaz bu saatten sonra ...

Fransa'da ve Almanya'da yayınlanan dergiler sık sık bu konuları gündeme getiriyorlar. Giderek çöken aile kurumunu kurtarmaya çalışıyorlar... Gerekli tedbirler alınmadığı takdirde, boşanma oranlarının çok yüksek olan Avrupa'da, yakında aile mefhumunun kalmayacağı endişesini dile getiriyorlar.

Yapılan araştırmalara göre, Türk aile yapısı Batı'ya göre daha kuvvetli olduğundan, boşanma oranı en düşük düzeyde. Dünyada en yüksek boşanma oranı İngiltere'de. Evliliği kurtarmak için seminerlerler düzenleyen Laura, **ABD**'de yeni evlenenlerin %50'sinin ayrıldığını, geriye kalan %50'nin ise huzursuz bir Şekilde evliliğin devamlını için kendilerini zorladıklarını bildirmektedir..

İngiltere'de, yakın bir gelecekte aile mefhumunun kalmayacağı görüşünden hareketle, yeni kanunlar hazırlanıyor. Boşanma oranının vehametini gören İngiliz hükümeti, giderek çöken aile kurumunu koruma altına alma gayretinde...

İngiltere'de, evlilik dışı ocuk oranı yüzde **35**'leri aşmış durumda. Yeni düzenlemelerle, evlilik konusuna daha sıcak bakan eski kuşaklardan da evliliklerin korunması için daha fazla destek sağlanması hedefleniyor.

Büyükanne ile büyükbabaların hem evlilik, hem de bu evlilikten doğan çocukların üzerindeki etkilerinin artırılması için, aile büyüklerinin çocuklarına yakın yerlerde yaşamaları teşvik edilmekte...

Ne hazindir ki, Batı'nın hali bu durumdayken, onlar aileyi kurtarmak için yeni arayışlar içindeyken, bizler olup bitenden ders almıyor, sonu belli olan bu yanlış yolda hızla ilerlemeye çalışıyoruz. Batı, geri dönemeyecek mesafede yol aldığı, geri dönüşü olmayan yola girdiği için, bir Şey yapamıyor. Biz, onlara göre daha avantajlıyız. Ne yazık ki, basiretimizi bağlanmış, bunu değerlendirecek durumda da değiliz. Manevi değerlerimizi birer birer peşkeş çekmeye devam ediyoruz. Sıra ailede artık; **aileyi yıkmadıkça kendilerine tamamen benzetemeyeceklerini Batılılar çok iyi biliyorlar.**

Milleti kertmede ailenin rolü 31.3.2001

Dn, Medeni Kanun'da yapılması düşünülen değişikliklerle ailenin başına rlmek istenen çoraptan bahsetmiştim. Bu gün de, ailenin geçmişinden, tarihinden bir kesit sunmak istiyorum. Geçmişini bilmeyenin geleceği olmaz çünkü.

İnsanlık tarihi boyunca, aile, insanların doğup büyüdüğü, yetişip geliştiği ve terbiye gördüğü eğitim merkezidir aynı zamanda. Bu, topluluğun küçük - büyük fertlerinin olgunlaştığı, bir hayat okuludur. Aile içerisinde her ferd birbirinin bilgi ve tecrübesinden faydalanır. Bu faydalanma bir ömür boyu devam eder.

İnsanlık aile ile başlar. Yüce kitabımız Kur'an-ı kerimde bildirildiği gibi ailenin esası, bir erkek ile bir kadından ibaretdir. Hucrat suresi on üçüncü ayet-i kerimesinde mealen: **"Ey insanlar! Biz sizleri bir erkek ile bir kadından yarattık. Birbirinizle tanışmanız için milletlere ve kabilelere ayırdık."** buyrulmaktadır.

İlk insan ve ilk peygamber hazret-i Adem ile eşi hazret-i Havva yeryüzünde bulunan ve ilahi vahiy ile terbiye edilmiş olan ilk ailedir. İnsan

nesli onlardan çoğalmıştır. İnsanlık, **ne Th. Habbes**'in dediği gibi , vahşi ve egoist bir canavar olan fertler ve ne de **E. Durkheim**'in dediği gibi özel hayata ve şahsiyete imkan ve fırsat tanımayan insan sürüleri demek olan ilkel klan ile başlamıştır.

Eski ve köklü bir müessese olan aile, değişik yer ve zamanlarda değişik görünüşler kazanmasına rağmen daima var olmuştur. İslamiyet, toplumun huzuru ve insan neslinin sağlıklı bir şekilde devamı için, ailenin gerekli olduğunu bildirmiştir. Bu sebeple nikahı helal kılarak, zinayı ve zinaya yol açan serbest ilişkileri yasaklamıştır. Kadına hiç bir dinin, hiç bir sistemin vermediği değeri vermiştir.

Peygamber efendimizin Veda hutbesindeki nasihatlerinden biri: **“Kadınlarınıza eziyet etmeyiniz! Onlar, Allahü tealanın sizlere emanetidir. Onlara yumuşak davranınız, iyilik ediniz.”** olmuştur. Başka bir hadis-i şeriflerinde de; **“Cennet anaların ayakları altındadır.”** buyurarak, kadını korumada eşsiz bir hassasiyet göstermiştir.

Ancak erkekler **“ailenin reisi”** olmak bakımından kadınlar üzerinde daha üstün bir dereceye sahiptirler. Bununla beraber, erkeklerin meşru surette kadınlar üzerinde hakları olduğu gibi, kadınların da onlar üzerinde hakları vardır. O devirde kadınların kadınların hiçbir hakkı yoktu. İslamiyet, ailenin mutluluğu ve sosyal hayatın huzuru, aileyi meydana getiren kadın ve erkeğin, vazife ve sorumluluklarını bilip, uygulamasına bağlı olduğunu bildirmiştir.

Aile içinde kadın ve erkeğin birbirlerini anlayıp hoşgörü sahibi olmaları, aile saadeti için şarttır. Karşılıklı saygı ve vazifelerin ne olduğunun bilinmesi, yuvanın huzurlu olması için önemli hususlardır. Ailede disiplini baba sağlar. Baba adaletli davranırsa, ailede huzur olur.

Benliğinden, milli ve ahlaki faziletlerinden, örf ve an'anelerinden uzaklaşarak, ruhsuz, köksüz ve inançsız yetişen nesiller, aşağılık kompleksi içinde sapık fikir ve yabancı ideolojilerin esiri olmaya mahkumdurlar. Sağlam temellere dayanmayan aileler ve topluluklar, en küçük bir zorlama karşısında dağılırlar. **Türk milletinin tarihi boyunca her sahada kazandığı zafer ve başarılarında, Türk aile yapısının çok büyük payı olduğunu unutmayalım!**

İslamiyet, ahlak ve ilme en büyük kıymeti verip, cahilliği ve ahlaksızlığı reddeder. Onun için her anne ve baba, çocuğuna ilmi, ahlaki ve dini görevlerini öğretmeye mecburdur. Öğretmezlerse mes'ul olurlar. Çünkü, her çocuk sevmeyi, seilmeyi, saygıyı burada öğrenir. Disiplin ve düzenli hayata burada alışır. Allahü teâlâya inanmayı, Peygamber sevgisini, vatan-millet aşkını, gelenek ve göreneklerine saygıyı hep burada öğrenir.

Aile, ne kadar sağlam olursa, toplum o derece güçlü temeller üzerine kurulmuş olur. Bir milleti yıkmak isteyen iç ve dış düşmanlar, ilk tahribatlarına aileden başlarlar. **Osmanlının son zamanlarında, elit tabakanın evlerine giren yabancı mürebbiyeler, Batı kültürünü aşıladılar; her türlü ahlaksızlığı, fuhuşu da bu yolla yaydılar, 14 asırlık aile yapısını sarstılar.** Şimdi yapılmak istenen sarsılan aileyi tamamen çökertmek... Aile sıcaklığından uzak bir otel odasına çevirmek...

Çocuklarımız niçin bizim gibi değil? 6.4.2001

Son yıllarda herkes aynı şeyden şikayetçi, deniyor ki: Çocuklar ımız bize niçin benzemiyor, niçin bizim gibi yaşamıyor. Aile itibarımızı, şerefimizi on paralık ediyorlar; namaz yok niyaz yok; manevi değerlerimize ilgisizlik, ilgisi olsa da bizim gibi değil; pejmurde bir hayat sürüyorlar.

Hatta hali vakti yerinde olanlar, bu şikayetlerini daha ileri safhaya götürüyor; sebebini öğrenmek için psikiyatri doktorlarına gidiyor. Şikayetlerini anlatıp: “Psikolojisi mi bozuk? Tedavi mi gerekir” diye soruyorlar.

Kendilerine, “Çocuğunun senin gibi olması için ne yaptın?” diye sorulduğunda, yıllardır Batı’dan aldığı telkinlerle hemen şunu söylüyorlar: “Ben o konuda çocuklarımı serbest bıraktım. Nasıl olsa bize uyar, bize benzer diye düşündüm. Baskı ters tepebilir inancı ile yönlendirmeye girmedim. Sadece, yazın bir ara Kur’an kursuna göndermişim. Onun dışında kendi haline bıraktım.”

Okul durumunu sorduğunuzda ise, görevini fazlasıyla yerine getirmiş bir kimse rahatlığı ile hemen cevap veriyor: “Yıllardır yığınla para verip düzenli olarak hazırlık kurslarına gönderdim. İlkokuldan itibaren okula gitmesinde, eve döndüğünde derslerine çalışmasında ısrarlı takipçi oldum. Ayrıca yazları yabancı dil kursuna gitti. İngilizcesini geliştirmesi için yurt dışına gönderdim. Geçmişte ben çok sıkıntı çektim, çocuğum sıkıntı çekmesin, diye her istediğini, en pahalısından aldım; istediği hiçbir şeye olmaz, demedim. Fakat, okumasından da memnun değilim..”

Ailenin şikayetçi olduğu çocuklara sorduğunuzda onların cevabı da şöyle oluyor genelde:

“Okuyup, toplumda belli bir yerim olması için, çok çalışmam gerektiğine inanıyorum. Ama ancak bu kadar oluyor. İnanç meselesine gelince, elbet kendime göre inancım var ama çevreye uyumlu olmak benim hedefim. İnşallah yaşlanınca, hatta emekli olunca ibadete başlarım. Şu an buna vaktim yok. Ayrıca, okulda gerici damgası yemek istemiyorum.”

Aslında, sıkıntının sebebi ve çaresi bu baba ile çocuğun itiraflarında var. Bütün mesele babanın şu iki cümlede düğümleniyor: Birincisi, **“Çocuğumu manevi değerlerimize yönlendirmedim”** ikincisi, **“Her türlü ihtiyacını karşıladım”** cümlesi.

Her gencin okuması, çağın şartlarına göre kendini yetiştirmesi önemlidir. Fakat, bundan daha önemlisi ise, öz değerlerimize, kültürümüze uygun yetiştirilmesidir. Aslında bu, daha çok emek, daha çok para gerektirir. Her nedense buna emek verilmiyor, gereken yatırım yapılmıyor.

En zor olan şey için hiç yatırım yapmıyoruz ancak, her insanın kendi gayreti ile elde edebileceği bilgiler için, varımızı yoğumuzu seferber ediyoruz. Bir meyve ağacının bile kendiliğinden yetişmez, bakım ister. Biz, bir meyve ağacına gösterdiğimiz itinayı kendi çocuklarımıza göstermiyoruz. Sonra da kalkıp, çocuğumuzdan şikayetçi oluyoruz. Adama, ne verdin ki ne istiyorsun, ektin mi ki biçesin demezler mi?

Her ihtiyacı temin edilen çocuğun, hem okulunda, hem ailesinde eğitim ve öğretim güçleşir. Çocuk şımarık yetişir ; bu da, inancında, yaşayışında gevşeklik meydana getirir.

İnsan ihtiyaçsız olursa azar. Sıkıntı çekmeyen varlığın, rahatın kıymetini bilmez. Yine sıkıntı çekmeyen, çaresiz kalmayan, Yaratanını hatırlayamaz. Ona sığınmada, bildirdiği emir ve yasakları yerine getirmede, isteksiz ve şuarsuz olur. Hedefi sadece, yemek içmek, gezmek olur. Bu düşünce de bir gencin hem dünyasını hem de ahiretini perişan eder.

Anne- baba daha küçük yaşlarda çocuklarının yemelerinde içmelerinde,yatmalarında, soğuk havalarda ne giymeleri gerektiği konusunda onları adım adım takip eder. Üstelik, bu konularda ısrarcıdır. Çocuğunu “ilerde öğrenir yaparsın” diye bu davranışında serbest bırakmaz. Her gün ısrarla okula gönderir, derslerine çalışması için baskı yaparlar. Peki, her konuda ısrarla takip edip de küçük bir çocuğun ahlaki ve dini eğitimini kendi haline bırakan veya “Büyüyünce kendi seçimini kendi yapar.” mantığıyla hareket eden anne ve babanın, sonra da dönüp, “Çocuğum bizim gibi niçin değil?” demeğe hakkı var mı?

Geç kalmaktan çok korkalım! 7.4.2001

Geçen sene ziyaretime gelen yaşlı anne - babanın hıçkırıkları hâlâ kulağımda... Kendileri Fransa'dan kesin dönüş yaptıktan sonra, orada kalan 20-25 yaşlarındaki kızlarıyla oğullarının Hıristiyan oldukları, hatta misyonerlik yaptıkları haberi üzerine yıkılmıştı zavallılar. “Ne olur bize yardımcı olun, çocuklarımı kurtaralım” diye yalvarıyorlardı. Kendilerine sordum, “ Onlara İslamiyeti hiç anlatmadınız mı, güzel dinimizi öğretmediniz mi?” “ Kafaları karışmasın, derslerinden kalmasınlar diye anlatmadık, sonra anlatırız diye düşündük” cevabını vermişlerdi. Kendilerine, göndermeleri için kaynak kitaplar, kasetler vs. tavsiye ettim; fakat, dönüş zor görünüyordu. Çünkü çok geç kalınmıştı. Atı alan çoktan Üsküdar'ı geçmişti. Okuldaki bir misyoner öğretmen avına düşürmüştü inanç boşluğundaki gençleri... Bu saatten sonra ne yapılabilirdi ki. Ama yine de “Allah'tan ümit kesilmez!” diye teselli etmeye çalıştım.

Yıkılmış anne-babanın çırpınması, üzülmeleri tabii bir haldir. Çünkü, her insan, çocuk sahibi olmayı, kendisinden sonra dininin, kendi soyunun, adının, iyilikle, saygıyla anılmasını arzu eder. Bu insani olduğu kadar, fitrî bir arzudur , istektir. Fakat sadece istek kafi değildir; gayret de gerekir.

İyi evlad yetiştirmek dinimizde çok önemlidir. Peygamber efendimiz, hayırlı evlât bırakarak âhirete göçen anne ve babanın, öldükten sonra da amel defterinin kapanmayacağını bildirmiştir.

Hayırlı evlât yetiştiren bir baba, neslin devamına hizmet ettiği için, Allahın emrine uygun hareket etmiş olur. Hayırlı evlat, arkaya kalsa da, anne ve babasından evvel vefât etse de, ana-babası için mutlaka hayır ve rahmet vesîlesidir. Tabii ki bu fazîletleri elde etmek, yine evlâdın hayırlı yetiştirilmesine bağlıdır. Yoksa ahlâksız, dinden bihaber olarak yetiştirilen çocuklar, ana ve baba için büyük mesûliyetlere yol açacaktır. O çocuk ahirette:

"Yâ Rabbi, beni î mân ve islâm dan mahrûm eden, beni Sen'den gafil ve ahlâksız bir şekilde yetiştiren, müslüman fıtratı üzere yarattığın halde, beni İslâmiyetten uzak bırakmış olan şu babam ile anamdır. Bunlardan dâvâcıyım." diyerek huzûru ilâhîde şikâyet edecektir.

Bir çocuk, dünyaya gelişte ve anasının kucağına tesliminde İslâm fıtratı üzerine yaratılmış bulunur. İslâmiyeti öğrenecek ve yaşayacak kabiliyette yaratıldığı hâlde, anne ve baba, o çocuğu kendi düşüncesine göre şekillendirir. Anne-baba Müslüman ise, çocuğunu Müslüman, Hıristiyan ise çocuğunu Hıristiyan, yahudî ise mûsevî, ateşperest ise, mecûsî olarak yetiştirmektedir.

Bundan dolayı dinimiz, anne ve babanın, çocuklarına dînî vazifeleri öğretmeleri hususuna çok önem vermiştir. Nitekim Peygamber efendimiz bir hadîs-i şerîfnde şöyle buyurmaktadır: **"Bir baba, çocuğuna güzel terbiyeden daha üstün bir ihsânda bulunamaz."**

İnsanlar, emirleri altında bulunan kimselerden Allaha karşı sorumludurlar. Anne ve baba da evlâdının yetişmesini, mes'ûliyetini yüklenmiş bulunmaktadır.

Bu öyle bir sorumluluk ki, enbiyâyı Allah korkusu ile titretmiş; bu mes'ûliyet endişesidir ki, insanları evlât terbiyesine sevk etmiştir. Bu mes'ûliyetten haberdar olmayan anne ve babalar, evlâdını dünya ve âhirette perişan bir hâle düşürmüş demektir. Bu mes'ûliyetin korkusundan dolayı birçok âlim, evliyâ, evlenmekten veya fazla çocuk sahibi olmaktan çok korkmuşlardır. Birçok Allah dostu bu korku sebebi ile evlenmemiş; evlenenlerden İslâm terbiyesi ile yetiştirebileceği kadar evlât vermesi için Cenâb-ı Hakka yalvarmışlardır.

Nasıl korkulmasın ki, Hadis-i şerîflerde, **"Çok müslüman evlâdı, babaları yüzünden Veyl ismindeki Cehenneme gideceklerdir. Ben böyle babalardan uzağım. Onlar da, benden uzaktır."** buyurulmuştur:

Böyle baba olmamak için, "doğruyu kendisi bulur" mantığı ile, çocuğu kendi haline bırakmamalıyız. Çocuk eğitiminde yapılan hataları geriye dönüp tamir etmek mümkün değildir. Nasıl, "Kendisi okuma yazma öğrenir." diye düşünmeyip okula, kurslara gönderiyor isek, dinini öğrenmede Allah'a ve ahiret gününe imanı telkin etmekte ve öğretmekte de aynı yolu takip etmek zorundayız. , öğretmek zorundayız.

Bugün okullarda yeterli dini eğitim verilemediği bir gerçektir. Çocuğun hayatının önemli bir kısmı okul duvarları arasında geçmektedir. Çocuğun kişiliği bu dönemde gelişip tamamlanmaktadır. Bu dönemde, diğer derslerinin yanında dinimizi, insanı insan yapan manevi değerlerimizi öğretmek zorundayız. Bunlar bu dönemde verilemezse bundan sonra verilmesi çok zordur, hatta imkansız gibidir. Çünkü artık kuş, yuvadan uçmuştur.

Yeterli dini eğitim alan genç nesillerimiz vicdan, doğruluk, yardımseverlik, düşkünün ve yetimin elinden tutma, her amelinde Allah rızasını gözetmek, kimseyi aldatmama, helal kazanç gibi toplumu ayakta tutan değerleri öğrenecekler ve hayatlarında bunları uygulayacaklardır. Böylece kendileri ve çevresi huzur bulacaktır.

Anayasamız ve Devlet olarak imzaladığımız “**İnsan Hakları Beyannamesi**” her çocuca velisinin istediği tarz ve yoğunlukta dini eğitimi verme hürriyetini garanti altına almıştır. Vakit geçirmeden gerekli tedbirleri almak, ebeveynin hem hakkı hem de vazifesidir.

Bu vazifesini yapmayan, ihmal eden sonra çok pişman olur fakat işişten geçmiştir artık. Ömrü boyunca vicdanen huzursuz olur, kahrolur; ama ne fayda!.. Ne demişler: Son pişmanlık fayda vermez!

Tek pırpırlı Osmanlı onbaşı 13.4.2001

Geçenlerde küçük bir haber yayınlandı gazetelerde. Pek önem verilmediği için iç sayfalara sıkıştırılmıştı. Aslında önemli bir haberd; manşetten verilmesi gerekirdi bence. Çünkü milyonlarca insanın kan ve gözyaşını ilgilendiriyordu; bu kan ve göz yaşının nasıl dineceğinin çaresini de gösteriyordu bu haber. Önce haberi verip sonra da bununla ilgili tarihi gerçeklere geçmek istiyorum:

“ Dokuzuncu Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**'in, Uluslararası Ortadoğu Komisyonu üyesi olarak İsrail'e geçen hafta yaptığı gezi ilginç diyaloglara sahne oldu.

İsrail eski Başbakanı **Ehud Barak, Demirel**'le görüşmesi sırasında, bölgedeki güvenlik sorunundan yakınırken, Kudüs'ün Osmanlı dönemindeki yönetiminden bir örnek verdi. Barak, **‘Osmanlı döneminde tek pırpırlı bir Onbaşı, 20 kişilik askeri gücüyle burayı huzur içinde yönetiyordu. İstanbul’dan gelen talimatları uygulayan Onbaşı, otur deyince oturuluyor, kalk deyince kalkılıyordu. ‘Osmanlı Onbaşı’ o zaman, şimdi bölgede kendilerinin içinden çıkamadığı işlerin üstesinden rahatlıkla geliyordu.’** dedi.

Bölge aynı, insanlar aynı olduğuna göre bugünkü sıkıntı nereden geliyordu? Doğru, bölge aynı, insanlar aynı fakat değişen bir şey vardı; o da bu bölgeyi idareden insanlar. Demek ki, kan ve göz yaşının sebebi bölgeyi idare eden insanlarda.

Osmanlıya niçin boyun eğiyorlardı? Çünkü biliyorlardı ki, Osmanlıdan kendilerine zarar gelmez. Yaptıkları herşey onların lehineydi.

Osmanlı idare ettiği insanları, dini ırkı ne olursa olsun sömürü vasıtası olarak görmüyordu. Her şeyden önce onları insan olarak görüyordu. Onların hak ve hukukunu, inançlarını, huzur ve sükunu muhafazayı birinci iş addetmişlerdi kendilerine. Bütün insanların istediği de bu değil miydi zaten. Siz, önce sözde bağımsızlık verip sonra da inim inim inletirseniz tabii ki isyan eder halk. Sözünüzü dinlemez.

Osmanlıda insanlara hizmet esastı. Bunlarda ise kendilerine hizmet kölelik esas. Böyle bir niyetin, adaletsizliğin, zulmün olduğu yerde huzur olur mu? Osmanlılarda herkes, dini ırkı ne olursa olsun adalette eşitti. En üst düzeyde hakkını rahatlıkla arayabilirdi. Hak aramada hiçbir engel ile karşılaşmazdı. Adalet denilince akan sular dururdu. Hiç dikkatinizi çekti mi bilmiyorum. Osmanlı'nın yönetim merkezi olan Topkapı sarayı'nın girişinde, sol tarafta bir levha var. Burada şöyle yazıyor: “ **Ya vâliye külli mazlûmin**” yani, “**Mazlumların, zulme uğrayanların sığınağı**” Altı asırlık ömrün sırrı

da buradaydı zaten. Bu, sadece yazıda kalmadı. Tatbik de edildi. Tarihte bununla ilgili sayısız örnekler var. Birini nakledeyim sizlere:

Kânûnî Sultan Süleyman Hân, Budin seferinden dönerken, Edirne yakınlarında, bağların, bahçelerin içinden askerler yollarına devam ediyorlardı. Halk sevinç içinde sultanı karşılıyordu.

Köylünün biri ısrarla pâdişâhı görmek istiyordu. Görevliler pâdişâha yaklaştırmıyorlardı. Bu durumu fark eden pâdişâh: “ Bırakın gelsin” dedi. Kânûnî, gelen kimseye sordu:”Derdin nedir?”

“Sultanım. Bizler fakir köylüleriz. Birkaç dönüm, bağ bahçe gibi arazimiz vardır. Dünden beri askerleriniz, ekinlerimize ve bağlarımıza istemeden de olsa zarar verdiler. Ya zararlarımızı ödersiniz veyahut da sizi şikâyet ederim. Kanuni sordu: “Söyler misin beni kime şikâyet edeceksin?” Köylü şöyle cevap verdi:

“Size Kânûnî demezler mi pâdişâhım. Seni kânûna şikâyet ederim kânûna...”

Kânûnî, ihtiyar köylünün, kendisi ile böyle rahat bir şekilde konuşmasına hakkını arayabilmesine çok sevindi. Zararını hemen tazmîn ettirdi. Osmanlı devleti kuvvetli olduğu dönemlerde adâlet, en iyi şekilde korunmuş, herkese âdil muâmele yapılmıştır.

Tarihe bakıldığında açık olarak görülmektedir ki, İslâm devletleri, adâlete bağlılıkları nisbetinde, kuvvetlenmişler, galip gelmişler. Fakat aynı, millet, aynı ordu, adâletten uzaklaşınca, başarıları azalmıştır. İslâm devletlerinin kurulması, yükselmesi, durması ve çökmeleri de hep adâlete bağlılıkları nisbetinde olmuştur.

Tarih boyunca, küfür devam etmiş fakat, zulüm hiçbir devirde payidar olmamıştır. İnsana insan muamelesi yapan, adalet ile hükmeden devletler ayakta kalmış, zulmedenler yok olup gitmişler, tarihte hep lanetle anılmışlardır. Bakın Osmanlı tarih olduğu halde, minnetle, şükranla anılmakta; daha tarih bile olmamış bugünkü Ortadoğu idarecileri lanetle anılmaktadır. Kendileri de bunu itiraf etmektedirler...

Herkes kendine yakışanı yapar 14.4.2001

Dün, Osmanlıların idaresi altında bulunan milletlere hep adâletle muamele ettiklerini, dini, ırkı ne olursa olsun herkese insanca yaklaşım içinde olduklarını bahsetmiştim. Batı devletleri yani Hıristiyanlar ise bunun tam tersini; insanlara zulmetmeyi, onları sömürmeyi, inançlarını yok etmeyi kendilerine şiar edinmişlerdir. Ne diyelim; herkes kendine yakışanı yapar.

Tarihte, Hıristiyanların yaptıkları zulümler saymakla bitmez. Tarih, baştan başa bu zulümlerle doludur. Hıristiyanlar, sadece Müslümanlara değil, Yahudilere ve başka mezhepten olan Hıristiyanlara da akıl almaz işkenceler yapmışlardır. Din adına yapılan Engizisyon zulümleri, Sen Bartelmi fâci'ası ve buna benzer toplu katliamlar tarihe birer kara leke olarak geçmiştir.

Amerika'da öldürülen sayısız kızılberberler, Hitler'in Yahudileri fırınlarda yakması ve daha nice zulümler bunların insanlıklarını, insan haklarına verdikleri değerleri açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Müslümanlar da aksine çok şefkatli olmuşlar, hatta bu yüzden çok sıkıntılara bile düşmüşlerdir. Meselâ Osmanlılar Batı'nın gemilere doldurup ölüme terk ettikleri Yahudileri kabul etmişler ve onlara hayat hakkı tanımışlardı. Bütün bunlara rağmen Yahudiler hiçbir zaman Osmanlıyı dost bilmediler. Osmanlıyı yıkmak için girişilen her tertibe iştirak ettiler. Bilinmesine rağmen suç sabit olmadığı için cezalandırılmamışlardır.

Cezalandıramazlar, kendilerine göre, kafalarının estiğine göre hüküm veremezlerdi. Çünkü, Allahü teâlânın bildirdiği adaleti sağlama mesuliyetini üzerlerine almışlardı. Dün, Topkapı Sarayı'nın sol tarafındaki levhadan bahsetmiştim. Bugün de sağ tarafındaki levhayı vereyim sizlere: **"Essultan zıllullahi fiâlem"** bunun kelime kelime manası, "Sultan, Allah'ın âlemdeki gölgesi " demek ise de, bunun gerçek manası, " Sultan, Allahü teâlânın emir ve yasaklarının, adaletinin yeryüzündeki tatbik edicisi, takipçisi" demektir. Böyle bir görevi üstlenmiş kimse nasıl zulüm yapabilir!

Bunun için Osmanlı hükümdârları, kumandanları, devlet adamları hiçbir zaman Hıristiyanların yaptıkları gibi, zulüm yapmamışlardır. Hıristiyanların Haçlı seferlerinde yaptığı gibi Müslüman âlemini Hıristiyanlara karşı toplu savaşa teşvîk etmemiştir. İslâmiyette hiçbir mahlûka zulüm yapmak câiz değildir. Bütün Müslüman din adamları, zulme mâni' olmuştur. İşte, binlerce olaydan size küçük bir misâl: "Fezleke-i târîh-i Osmânî" kitabında şu hadise anlatılmaktadır:

Dâr-üs-se'âde ağası iken emekli olan Sünbül ağa Mısır'a giderken, gemisi Rodos açıklarında, Malta korsanları tarafından basılıp, ağa şehîd edildi. Venedik gemileri Mora'ya asker çıkarıp çocuk ve kadın demeden, binlerce Müslümanı öldürdü.

Zamanın pâdişâhı Sultan İbrâhîm, Hıristiyanların bu katli'âmını iştince pek üzüldü ve bir an için hislerine kapılıp bunlara karşılık olarak, Osmânî idâresinde misâfir olarak bulunan Hıristiyanlara kısâs yapılmasını, öldürülmelerini emir ve fermân eyledi.

Zamanın Şeyh-ul-İslâmı olan Ebüs-Sa'îd Efendi, yanına Bostancı başıy olarak pâdişâhın huzuruna çıktı. Böyle bir kararın ve haksız yere insan öldürmenin İslâm dînine aykırı olduğunu, birinin işlediği suçtan bir başkasının cezalandırılmayacağını bildirdi.

Deli diye iftira ettikleri Sultân İbrâhîm, bütün Osmanlı sultânları gibi, İslâm dînine ve Allahü teâlânın kitâbına çok bağlı olduğu için, bu nasîhati kabûl ederek, karârından vazgeçti.

Müslüman din adamları, Hıristiyanları ölümden kurtarıırken, Hıristiyan papalar, patrikler, papazlar, dünyayı Müslümanları öldürmeğe, İslamiyeti yok etmeye da'vet ediyorlardı. Bugün de durum aynı; Avrupa Birliğine almak bahanesiyle, İslamiyeti içeriden yıkmaya gayretleri bütün şiddetiyle devam etmektedir. İçeriden elde ettikleri kimseler vasıtasıyla İslamiyetin içini boşaltıp, sadece İsmi kalması için her türlü hileye baş vurmaktalar.

Bu bozma işini tam istedikleri kıvama getiremedikleri için de devamlı oyalıyorlar.

Herşeye rağmen, biz onlar gibi yapamayız, dün olduğu gibi bugün de dinimizin emrettiği şefkati gösteririz. Biz iyiliklerimizi onlardan fayda sağlamak için iyilik yapmadık. Dinimiz bu şekilde davranmamızı emrettiği için böyle davrandık. Çünkü, bir Müslüman dili ile, eli ile kimseyi incitmez. Kimsenin malına, mülküne, ırzına ve nâmûsuna dokunmaz.

Tabii ki, İslamiyetin bu adâletini gören, milyonlarca gayrı müslim de kendiliğinden Müslüman olmuştur. Bu adâlet sebebiyle dört kıtaya yayılmıştır İslamiyet.

Müslümanlar, tatlı, yumuşak, mantıkî, akla uygun sözleri ile ve güzel ahlâk ve iyi hareketleri ile, onların seve seve Müslüman olmalarına sebep olurlar. Zaten Müslüman olan milletlerin çoğu bu şekilde İslâmiyeti kabûl etmişlerdir.

Bugün böyle olmuyorsa, kabahat İslamiyette değil, İslamiyeti bilmeyen bunun için de İslamiyeti gerçek haliyle tanıtamayan Müslümanlardadır.

Her devrin istismar malzemesi 20.4.2001

İnsanlık tarihi boyunca en çok istismar edilen nedir? diye sorsanız bana, hemen “kadın” diye cevap veririm. İslamiyet ve ondan önceki hak dinler hariç her devirde kadın, devamlı sömürü vasıtası olmuş. İnsan yerine bile konulmamış. Herhangi bir ev eşyasından farkı olmamış kadının.

Mesela, **Roma** kanunlarında köle olarak kabul edilirdi. Vatandaşlık hakkından mahrumdu, ona, herhangi bir ev eşyası gibi bakılırdı. Ev eşyası gibi alınıp satılırdı kadın. Budizm inancında kocası ölen kadının yaşama hakkı yoktu. Son zamanlara kadar ölen Kocası ile beraber cayır cayır yakılırdı.

Şimdi gelelim günümüze... Çoklarının zannettiği gibi kadın bugün de kölelikten kurtulamamıştır. Hatta, eski devirlerden daha çok istismar edilmektedir; daha çok köleleştirilmiştir. Görünüşte kendilerine eşya oldukları söylenmese de, eşya kadar bile önem verilmemektedir. Bunları yapanlar da daha çok kadın hakları savunucuları. Kadın hakları, kadına özgürlük gibi sloganlarla kadınlar aldatılmakta, daha çok sömürülmektedir. Bu sömürme çok iyi kamufle edildiği için kadınlar farkında değil.

Yıllardır kadın, “kadına özgürlük” adı altında sanayide, ticarete, reklamda, siyasette vitrin malzemesi olarak kullanılmakta, sözde kadın hakları savunucularının, feministlerin sesi çıkmamakta. İşlerini güçlerini bırakmışlar, evinde çoluk çocuğu ile huzur içinde oturan kadınları nasıl sokağa dökeriz, nasıl kendimize benzetiriz bunun hesabını yapmaktalar, bunun mücadelesini vermekteler. Tabii, bunu yaparken de birilerinin kendilerini kullandığından, siyasi, ticari faaliyetlerine alet ettiğiinden haberleri yok. Veyahut da bilerek bu oyunda yer almaktadırlar.

Düğün değil bayram değil, bunları niçin yazıyorsun diye soracak olursanız söyleyeyim:

Televizyonlarda bir cep telefonu reklamı var. Fakat görünürde cep telefonu yok, kadın var. Reklamda telefon değil kadının orası burası

gösteriliyor. Yalnız bu reklamda değil, hemen hemen bütün reklamlar böyle. Kadın unsuru olmayan reklam nerdeyse yok gibi.

Hiçbir kadın hakkı savunucusu çıkıp bunu kınamıyor, protesto etmiyor. Aksine bu tür istismarlara karşı çıkanları kınıyor, bunları çağ dışılık ile suçluyorlar. Demek ki kadının çağdaş olabilmesi için, sömürülmesi, istismar edilmesi onun bunun elinde oyuncak ve sermaye olması gerekiyor.

Çok şükür bu kepezeliklere bir tepki gösteren çıktı. Başbakanlık Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü, söz konusu reklamı RTÜK'ye şikayet etti. ``Bir ürünün tanıtımından ziyade kadın bedeninin ön planda tutulduğu ve kadının cinsel kimliğinin bir araç olarak sergilendiği`` gerekçesiyle.

Bir devlet kurumunun kadına sahip çıkması güzel bir şey. Gönül isterdi ki, önce kadın hakları savunucuları sahip çıkıp, tepki gösterebilir. Şikayet gerekçesi şöyle devam ediyordu: ``Kadınların cinsel obje olarak medyada yer alması, toplumda var olan ayrımcı eğilimleri pekiştirmekte ve kadının birey olarak kimliğini tahrip etmektedir. Bu duruma en son örnek ise bir cep telefonu reklamında yaşanmaktadır. Söz konusu reklamda, bir ürünün tanıtımından ziyade kadın bedeni ön planda tutulmakta ve kadının cinsel kimliği bir araç olarak sergilenmektedir. Kadınlara yalnızca bedenleri aracılığıyla kimlik kazandırılması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için yoğun bir biçimde sürdürülen kurumsal, gönüllü ve bireysel çalışmalara sekte vurmaktadır.``

Böylece kadının "cinsel kimliğinin araç olarak" kullanıldığı, Devletin resmi kuruluşunca da açıkça ifade edilmektedir.

Sözde kadın hakları savunucuları, bu tepkiye de karşı çıktı. Bunu kadın haklarına aykırı buldu. İnsan merak ediyor bunlar kadın hakları denilince ne anlıyorlar? Her türlü ahlaksızlığı, kadının bedenini ortaya koyarak para kazanmasını (daha doğrusu kazandırmasını), kadınların özgürlüğü olarak mı algılıyorlar? Yoksa "Vücutlarımız bize aittir, onu dilediğimiz şekilde kullanırız" şeklinde mi anlıyorlar?

Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nü bu faydalı tepkisi için tebrik ediyorum. RTÜK, inşaallah bunu ciddiye alır da bu ve benzeri reklamlarla kadınların istismarına engel olur. Bunun, " Kadın Hakları" savunucularına örnek olmasını diliyorum. Tabii ki davalarında samimi iseler!..

Aileyi yıkmada sinsi yönlendirmeler 21.4.2001

Son zamanlar kadın ve aile üzerine çok duruyorum. Çünkü, gerçekten aile zor durumda. Aileyi yıkmak için ne gerekiyorsa yapılıyor. Bir milleti yıkmada aile özellikle de "kadın" son kale. Aile tamamen yıkıldığı takdirde, insanlar insan olmaktan çıkar birer sosyal varlık haline gelir.

Bunun için aileyi çok titiz bir şekilde korumak ve kollamak zorundayız. Aileyi sarsacak, aile bağlarını zedeleyecek davranışlardan kaçınmak bir insanlık görevidir. Aile ile uğraşmak insanın kendi bindiği dalı kesmesi demektir.

Eskiden buna çok dikkat edilirdi; mesela evlenmeden önce “Birlikte Yaşama” rezaleti yok denecek kadar azdı. Bu şekilde yaşayanlar da bunu söylemekten çekinirlerdi; çünkü toplumun genel ahlakına aykırıydı bu tür beraberlikler. Şimdi o kadar normal haline geldi ki, bütün kanallarda, kim kiminle birlikte yaşıyor o konuşuluyor, magazin haberlerinin çoğunu bu tür haberler teşkil ediyor. Programlarda utanmadan, “ Altı yıldır birlikteyiz, ileride evlenmeyi düşünüyoruz” diyebiliyorlar.

Bunlar hep aileyi yıkmanın, yok etmenin sinsî planlarıdır. Toplumu tahrip eden en önemli şey, anormal şeylerin normal şey gibi algılanmasıdır. Batı yıllardır yaptığı bu tahribatın cezasını şimdi çekmektedir. Mesela, Amerika’da 70’li yıllara göre boşanma üç misli arttı. Evlilik dışı doğum oranı 1970’de % 11 iken, bugün bu rakam % 35’e sığdı. Ortada kalan çocuklara bakma işi de büyük oranda kadınların üzerine kalmaktadır. Bu yük 1970’li yıllarda %10 iken, bugün yüzde 30’lara varmıştır. Görüldüğü gibi aile yıkım kampanyasından en büyük zararı kadın çekmektedir. Buna rağmen, ne yazık ki aileyi yıkmada en çok kullanılan da yine kadındır.

Batı’yı bu hale basın getirmiştir. Bizde de yıllardır basın bu yıkım görevini bütün gücüyle yerine getirmektedir. Haberlerde, köşe yazılarında devamlı bu konu işlenmektedir. Sıradan bir kimse bir yanlış yapıyorsa bunun zararı daha çok kendinedir. Fakat, bu kimse halkı yönlendirme, aydınlatma vazifesini üstlenmişse, bu yaptığı yanlış da marifetmiş gibi, programında, köşesinde anlatıyorsa toplu katliama girer. Kimsenin böyle bir şey yapmaya hakkı yoktur.

Bakın bayan bir yazarımız aile mefhumu ile alay edercesine yaptığı marifetini(!) nasıl anlatıyor: “ Eşimle evlilik öncesi oturmuş, bir takım kararlar almıştık. Hayatlarımızı birleştirecektik ama evlerimizi değil. Haftanın dört günü o bana ait olacaktı, üç günü kendisine. Sokaklarda uyuyamayacağı için de adresi, kendi evi olacaktı. Özel durumlarda, acil durumlarda taraflar birbirlerinin yardımına koşacaklardı ama tabii ki saygı sınırları muhafaza edilecekti. Telefon etmeden, program öğrenmeden, çat kapı gelmek yoktu. Ama birlikte olduğunda da taraflar birbirlerine büsbütün uyumlu davranacaklardı. Anlaşma gereği iki ayrı evde yaşamaya başladık. Kriz gelince işler değişti. Program önümüzde, yeniden masaya oturduk. Ailede küçülme ve tasarruf imkanlarını gördük. Evet, kriz ortamında iki ev lükstü. Özgürlük uğruna bu kadar gereksiz harcamalı bir ilişkiyi sürdürmemiz şart değildi.”

Bayan yazarımız yaptıklarının doğruluğunu İtalya’dan örnek vererek ispat etmeye de çalışıyor: “İtalya’daki araştırmamanın psiko-terapistlerinden biri, özellikle kadınların tercih ettiği bu trendi yaşamak isteyenleri yargılamamak gerektiğini söylemiş...”

İnsanların özendiği şeylere bakın. Canlılar arasında “sürekli aile hayatı” sadece insanlara aittir. Ayrı ve özgürce yaşamak hayvanlara mahsustur. Bilim, teknoloji ilerledikçe insanlar, maalesef insanlıktan uzaklaşıyor. Bütün bunlar için kolayına kaçmaktır aslında. Çünkü, aile hayatında, fedakarlık gerekir, özveri gerekir. Fakat kolayına kaçalım derken de, kimse işi daha da zorlaştırdığının farkında değil.

İnsanların toplu olarak, aileler halinde yaşamaları medeniyetin esasıdır. İnsanların teknolojiyi, ilimi bu yönde kullanacakları yerde, tam tersi aileyi parçalama, insanları hayvanlaştırma yönünde kullanmaları ne garip değil mi?

Sadece nefsini, kendini düşünen insandan başka ne beklenir. Çünkü nefsin istediği her şey kendi zararınadır. Ne demişler: “İnsanın kendine yaptığını, cümle alem toplansa yapamaz.”

Dinde reform gerekiyor mu? 27.4.2001

İki asırdan beri İslam aliminde ısrarla şu görüş öne sürülmektedir: “İslamiyet çağın şartlarına artık uymamaktadır. Zamanımıza göre, dînimizde de yenilikler, değişiklikler yapılmalıdır..”

Bu, açıkça ifade edilmese de dolaylı olarak İslamiyette Reform yapılmasını istemektir. Reform bozulmuş dini yenileme, eski haline getirme demektir. İslamiyet, Hıristiyanlık gibi bozulmadı ki reform yapılarak eski haline getirilsin!..

Müslümanlarda, birkaç yüz seneden beri bir duraklama, hatta gerileme olduğu meydandadır. Bu gerilemeyi bakarak, islâmiyetin bozulduğunu söylemek, çok haksız ve pek yanlıştır. Geri kalmanın sebebi, Müslümanların dine sarılmamaları, dinin emirlerini yerine getirmekte gevşek davranmalarıdır. İslâm dinine, başka dinlerde olduğu gibi, hurâfeler karışmamıştır. Cahillerin yanlış inanışları ve konuşmaları olabilir. Fakat bunlar, islâmın temel kitaplarında bildirilenleri değiştirmez.

Bu temel kitaplar, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen haberleri bildirmektedirler. Hepsi, büyük âlimler tarafından yazılmışlardır. Bütün islâm âlimlerince sözbirliği ile beğenilmiştir. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Cahillerin sözlerinin ve kitaplarının ve dergilerinin hatalı olması, islâm dininin temel kitaplarına kusur ve leke kondurmaya sebep olamaz.

Dinin emir ve yasaklarını, her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, mesela, namazı üç vakte indirmek, ibadetin Türkçe yapılmasını istemek, Haccın her mevsimde yapılmasını savunmak, Kurban kesmeyip parasını vermek, kadınların başını örtmeleri dini bir emir değil Anadolu kadının adetidir demek gibi şeyler her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayanarak, bunlara uydurarak yapmaya kalkışmak, Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir.

İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dininin hakikatine inanmamak olur. İslâm dini ilim üzerine kurulmuştur. Her bakımdan, selim olan akıllara uygundur. Kur'an-ı kerimde ve hadis-i şeriflerde açıkça bildirilmemiş olan şeylerde, akla ve ilme uygun yeni emirler çıkarmak, yani kıyâs ve ictihâd yapmak islâmiyetin ana kaynaklarından biri ise de, bunu mezhep sahibi müctehid alimler zaten yapmışlar, eksik bir şey bırakmamışlardır.

Dinimiz dört ana direk üzerine bina edilmiştir. Edille-i şerriyye denilen bu dört direk; **Kur'an-ı kerim, Hadis-i şerifler, icma ve kıyastır.** Burada

esas kaynak, Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerifler ise de, bunların doğru anlaşılabilmeleri diğer ikisi sayesinde olmaktadır.

İslâmın bu ana bilgilerini, temel kitaplarını değiştirmeye, zamana uydurmaya kalkışmak, islâmiyeti değiştirmek, bozmak olur. Müslüman demek, bu ana bilgilere inanan, saygı gösteren, bunları bozmaya kalkışmamaya söz veren kimse demektir.

Reform yapmak isteyenler, önlerinde en büyük engel olarak mezhepleri, âlimleri gördükleri için, bunları kötüleyerek devre dışı bırakmak istiyorlar, kendilerini onların yerine geçirmek istiyorlar. İmam-ı azam olmak istiyorlar. İslâmiyetin temel bilgilerini toplamış, dünyaya yaymış olan islâm âlimlerini ve topladıkları islâm ilimlerini ayaklar altına alıyorlar.

Dinde reform isteyenler, temel kitaplara dokunmayıp, yalnız cahil halk arasına yerleşmiş olan hurâfeleri yok etmeyi düşünüyorlarsa, buna birşey denemez. İslâmiyete hizmet etmiş olurlar. Fakat, böyle iyi düşündüklerine inanabilmemiz için, önce kendileri İslamiyeti eksiksiz olarak yaşayarak hakîkî ve samîmî müslüman olduklarını isbât etmeleri gerekir.

İslâm çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmiyerek İslâmın yıkılmasına yardım etmekte. Reform yapmak isteyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, doğrudan Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarılmasını savunmaktır.

Halbuki, İslamiyetin bozulmadan bugün gelmesini sağlayan temel fıkıh kitaplarımızdır. Bundan sonra da bozulmadan devamı bu fıkıh kitaplarına ve âlimlere tabi olmaya bağlıdır!..

Müslümanlar niçin geri kaldı? 28.4.2001

Bugün, Müslüman ülkeleri denilen devletlerin durumları ortada. Çoğu geri kalmış üçüncü dünya ülkeleri durumundalar... Bilerek, planlı olarak bu ülkeleri perişan hale getiren Batı, şimdi de bunu bahane ederek, "Müslüman olduğunuz için dininiz sizi bu hale getirdi" diyerek suçu İslamiyete atmakta. Çıkış yolu olarak da, ismi İslâm olan fakat İslâmiyetle ilgisi olmayan bir ahlâk sistemini yerleştirmeye çalışmaktadır.

Tabii ki bu çalışmayı doğrudan kendileri yapmıyorlar. Biliyorlar ki doğrudan müdahale ters etki yapar. Peki nasıl yapıyorlar? Müslüman ülkelerden elde ettikleri meşhur kimseler veya meşhur ettikleri kimseler vasıtasıyla bunu yapıyorlar. Tartışmaya sebep olmamak için bu kimselerin isimlerini vermiyorum. Ancak, her ülkede bunların kimler olduğunu, az çok bu işle ilgilenen herkes biliyor. Görünüşte Müslüman görünümüne bu kimseler, İslâm adına çıkıp dini kurtarmak yaygaraları ile Batı'nın istediğini yerine getiriyorlar.

Bu kimseler her ne kadar biz dini değiştirmiyoruz, eski haline getirmek istiyoruz diyorsa da, yaptıklarına bakıldığında sözlerinde samimi olmadıklarını açıkça görüyoruz. Çünkü, söyledikleri, 1400 yıldan beri bilinen, uygulanan bütün hükümleri, Kur'an-ı kerimi planlanan şekilde yorumlayarak tersine çeviriyorlar. Kur'an-ı kerimin bugünün şartlarına cevap vermediğini çoğu zaman dolaylı bazan da açıkça ifade ediyorlar.

Halbuki İslâm devleti ismini taşıyan memleketleri bu hale getiren İslamiyet değil Müslüman ismini taşıyan kimselerdir. Çünkü buralarda iman bilgileri bozulmuş, birçoğunun dinle bile alakası kalmamıştır. Hal böyle olunca kabahat, İslâm dininde değil, İslâm dininin esaslarını unutan şunun bunu oyuncağı olmuş kimselerdedir.

Bunun böyle olduğunu bilmek için allame olmak gerekmez. Az çok kafası çalışan herkes bilir. Dinler üzerine araştırma yaparak Müslüman olmaya karar veren ve Muhammed Esad ismini alan Avusturyalı gazeteci bakın bugünkü İslâm âleminin durumunu nasıl izah ediyor:

“İslâm âlemini incelemen neticesinde şunun farkına vardım ki, İslâm âleminin gittikçe bozulması, zayıflaması, âdeta çöküntüye uğramasının en büyük sebebi, Müslümanların dinlerine, gittikçe kayıtsız kalmalarıdır. Müslümanlar, tam Müslüman oldukları müddetçe, dâima yükselmişler, Müslümanlığı bırakmaya başlayınca, aşağılara düşmüşlerdir.

Halbuki, bir memleketin, bir milletin, bir cemiyetin yükselmesi ve yükselmesi için ne lâzımsa, Müslümanlıkta mevcuttur. Bütün medeniyet esasları onda vardır. İslâm dini, hem çok ilmi, hem de çok pratiktir. Koyduğu esaslar, mantıkî ve herkes tarafından kolay anlaşılabilen, uygulanabilen, içinde; ilme, fenne, insan tabiatına uymayan tek bir unsur bile bulunmayan kâidelerdir. Onda lüzümsüz hiç bir şey yoktur.

Diğer din kitaplarında bulunan, anlaşılmaz yerler, yanıltmacalar, akla mantığa sığmayan hurâfeler, İslâm dininde yoktur. Bu hususları ben bütün Müslümanlarla konuştum ve onları, “Niçin bu güzel dîninize daha fazla bağlanmıyorsunuz, niçin ona iki elle sarılmıyorsunuz” diye azarladım.

Ben, Müslümanlıkta, Hıristiyanlıkta bulamadığım her şeyi buldum. Müslümanlığın hangi kâidesinin, hangi esasının bana daha yakın geldiğini söyleyemem. Çünkü onun her kâidesine, her esasına hayranım. Müslümanlık, muazzam bir âbidedir. Onun tek parçasını bile ondan ayırmak kâbil değildir. Bütün parçalar birbiri ile bir nizâm içinde kenetlenmiş ve perçinleşmiştir.

Parçaların arasında muazzam bir âhenk vardır. Hiç bir eksiği yoktur. Herşeyi yerli yerindedir. Belki, bu son derece takdire lâyık intizâm, beni İslâm dinine bağlayan bir âmildir. İşte ben, bütün kalbimle ve aşkımla İslâm dinine sarıldım ve o da, bir daha çıkmamak üzere kalbime yerleşti.”

Bir inanç yaşanmazsa ayakta kalamaz. İslâmiyeti, İslâm ahlâkını yaşamayanların bu konuda söz söyleme hakları yoktur. Suçu İslâmiyette değil, kendilerine aramalıdır!..

Az çalışıp çok harcama hastalığı .4.2001

İnsanın yaratılışında vardır: Az çalışıp çok harcamak; hatta çalışmayıp yan gelip yatarak çok harcamak. Bu ise, eşyanın tabiatına aykırı. Çünkü, dünya nizamı çalışma kazanma üzerine kurulmuştur. Bunu tersine çevirmeğe kimsenin gücü yetmez. Denemeye kalkanı, çark ezer geçer.

Hatta çalışıp kazanmak ta kafi değil. Kazanılan kadar da harcamak gerekir. Zamanımızda çalışmayana yaşama hakkı tanınmadığı gibi,

kazandığından fazla harcıyana da yaşama hakkı verilmiyor. Çünkü, fazla harcadığı için zamanla açık büyüyor, hiç çalışmayanın durumuna düşüyor hatta, ondan daha kötü duruma düşüyor. Çalışıp kazananın kölesi haline geliyor.

Devlet olarak, şirketler olarak, aileler olarak günümüzün en büyük sıkıntısı en büyük yanlışlığı bu; kazandığımızdan fazlasını harcamak. Şunu unutmamalım; aile olarak, üç kazanıp beş harcıyorsak aile bütçesinin; çalıştığımız iş yerine üç kazandırıp beşe mal oluyorsak bu müessesenin iflas etmesi kaçınılmazdır.

Devlet olarak da gelirimiz giderimiz dengeli değilse, giderimiz devamlı artıyorsa, eninde sonunda Devletin de iflası kaçınılmazdır. Borçlu aile, borçlu şirket nasıl alacaklının kölesi haline geliyorsa, bu devletin de alacaklı devletlerin kölesi olması kaçınılmazdır. Köle, efendisinin her istediğini yerine getirmek zorundadır. Osmanlı, borçlu olduğu devletlerin her istediğini yerine getirmedi mi?

Bunun için dinimiz insana, bu zelil duruma düşmemesi için çalışmayı, kazanmayı emrediyor. Peygamberimiz, “**Hiç ölmeyecek gibi dünya için; yarın ölecek gibi ahiret için çalışın!**” buyurdu.

Müslümanın kendine, evlâdına, ailesine lâzım olanları elde etmek ve borçlarını ödemek için çalışması farzdır. Çalışan, dünyada rahat ettiği gibi, bir farzı yerine getirdiği için ahirette de rahat eder. Özürsüz, yani çalışma imkanı olduğu halde çalışmayana ahirette azâb yapılacaktır. Dinimizde borç ödemek farzdır. Ödeyemeden vefât edenin, ödemek niyeti varsa, günâh olmaz. İslamiyet dinin temeli olan beş vakit namazdan sonra çalışmayı emrediliyor. Hadîs-i şerîfte, “**Beş vakit namazı kıldıktan sonra, çalışıp helâl kazanmak, her Müslümana farzdır**” buyuruldu.

Bir Müslüman için en büyük nimet, Resulullah efendimizle, beraber olmak onun sohbetinde bulunmaktır. Buna rağmen, Peygamberimiz önce çalışmayı, nafaka teminini teşvik buyurmuştur.

Bir sabah, Peygamber efendimiz, Eshâbı ile konuşurken, bir genç, erkenden dükkânına doğru geçti. Bazıları, "Erkenden dünyalık kazanmaya gideceğine, buraya gelip birkaç şey öğrenseydi iyi olurdu." dediler. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, "**Öyle söylemeyiniz! Eğer kimseye muhtaç olmamak, ana-baba ve çoluk-çocuğunu da muhtaç etmemek için gidiyorsa, her adımı ibâdettir. Eğer, herkese övünmek, keyif sürmek niyetinde ise, şeytanla beraberdir.**" buyurdu.

Başka bir zamanda da, "**Ticâret yapınız! Rızkın onda dokuzu ticârettedir. Bir Müslüman, helâl kazanıp, kimseye muhtaç olmaz ve komşularına, akrabâsına yardım ederse, Kıyâmet günü, ayın ondördü gibi parlak, nûrlu olacaktır.**" buyuruldu.

Borçlu olanın akli dağınık olur, kendini tam toparlayamaz. Düzgün ibadet yapamaz. Yaptığı ibadetten zevk alamaz.

Lokman Hakîm, oğluna nasîhat verirken, "Çalış, kazan! Çalışmayıp, herkese muhtaç kalanların dîni ve akli noksan olur, iyilik etmekten mahrûm kalır ve herkesten hakâret görür." buyurdu.

Hz. Ömer, "Çalışınız, kazanınız, Allahü teâlâ rızkımı çalışmadan gönderir, demeyiniz! Allahü teâlâ, gökten para yağdırmaz." buyurdu.

İmâm-ı Evzâî hazretleri, İbrâhim Edhem hazretlerini, sırtında bir yığın odun götürürken gördü. "Niçin bu kadar sıkıntı çekiyorsun? Kardeşlerin, seni hiçbir şeye muhtaç bırakmıyor" dedi.

İbrâhim Edhem hazretleri buna şöyle cevap verdi: "Öyle söyleme, hadîs-i şerifte, "**Helâl kazanmak için sıkıntı çekenlere Cennet vâcib olur**" buyuruldu."

İslam büyüklerinin nasihatlarına, yaşayışlarına uyan rahat eder. Bugün çektiğimiz sıkıntıların sebebi bunlara uymamamızdır. Zararın neresinden dönülürse kârdır!..

Boş durana selam vermedi .4.2001

Dilimizde çok güzel deyimler vardır. Sayfalarca izah etmek isteseniz o bir cümlelik deyimini taşıdığı manayı veremezsiniz: " Hem şoför mahalli, hem yirmibeş kuruş!", "Ne kadar para o kadar köfte", "Ayağını yorgana göre uzat!" gibi.

Bu ve buna benzer sözlere, herkesin haddini, yerini bilmesi; buna göre hareket etmesi öğütleniyor. Boş durulmaması, mutlaka çalışılması ve herkesin çalıştığıının karşılığını alması, fazlasına göz dikmemesi tavsiye ediliyor.

Dînimiz de, çalışmayı emretmekte; boş durmayı, kişinin dünyasına veya âhîretine faydası olmayan iş yapmayı yasaklamaktadır. Peygamberimiz bir gün Eshâbıyla beraber giderken, yol kenarında boş oturan bir kimsenin önünden, selâm vermeden geçti. Dönüşünde aynı

kimseye, aynı yerde yine rastladılar. Bu defa Peygamberimiz ona selâm verdi.

Bu olay Eshâbı kiramın dikkatini çekti. “Yâ Resûlallah! Giderken selâm vermediniz, şimdi selâm verdiniz. Bunun hikmeti nedir?” diye sordular. Peygamberimiz, “**Giderken bomboş oturuyordu. Dönüşümüzde ise boş oturmuyordu. Bir meşguliyeti vardı. Onun için selâm verdim**” buyurdu.

Hz. Ömer, boş olarak oturan bir topluluk gördü ve kendilerine boş oturmalarının sebebini sordu. Onlar, “Bizler, Allaha tevekkül ediyoruz.” dediler.

Bunun üzerine onları azarladı: “Hayır, sizler tevekkül etmiyorsunuz, hazır yiycilersiniz! Tevekkül eden bir kimse, tarlasını nadas edip, tohum atan ve gerisini Allah’tan bekleyendir. Siz, başkasının sırtından geçinmeye hevesli tûfeyli gürûhusunuz! Dağılın karşımdan!” dedi.

Boş durana selâm bile vermeyen bir Peygamberin ümmeti olarak; meşguliyeti olmadan oturanlara, “Siz tevekkül etmiyorsunuz” diyen bir Sahâbînün yolunda olan bizlerin, bütün zamanlarımızı dînimizin emrettiği gibi değerlendirmemiz gerekmez mi?

İnsanın, hem dünyada hem de âhirette rahat edebilmesi çok çalışmasına bağlıdır. Allahü teâlâ çalışmayı emrediyor. Çalışmamak, yan gelip yatmak dînin emrine uymamak olur. Çalışmak, aynı zamanda kul olmanın gereğidir.

İnşirâh sûresinde, “**İşlerin de bittiği vakit, tekrar çalış ve yorul! Boş durma! Bir işi bitirince diğerine giriş! Her işinde ancak Rabbine sarıl, O’ndan iste!**” buyurulmuştur.

Dinimiz, Müslüman olsun veya olmasın herkese çalışmasının karşılığının vereceğini bildirmektedir. Avrupalılar, Amerikalılar, böyle çalıştıkları için, dünya nîmetlerine kavuşuyorlar. Ortaçağda, Müslümanlar, böyle çalıştıkları için, medeniyetin rehberi olmuşlardı. Osmanlıların son zamanlarında çalışma durdu, rehavet çöktü. Ve çöküş kaçınılmaz oldu.

Herkes çalışmadan kazanmak isterse ne olur? Millet olarak, devlet olarak bugün içinde bulunduğumuz acınacak hale düşülür. Dış devletler kıs kıs güler, sizinle alay ederler. Dünyaya rezil olursunuz. Hiçbir konuda ciddiye alınmazsınız.

Nitekim geçen hafta ünlü Fransız Liberation Gazetesi, “**Türk iflası**” manşetiyle çıktı, “**Türkiye nefesi bitmiş bir cumhuriyet. Otoriter model artık uymuyor**” diye yazdı.

Sadece bu mu? Fransız basının önemli gazetesi Le Figaro da birkaç gündür arka arkaya üç haberde Türkiye'deki sıkıntılara geniş şekilde yer verdi. Sıkıntının Türkiye'deki ekonomik krizin kurumların iflasından kaynaklandığını, ekonominin zayıflığı tüm kurumlarda krize neden olduğunu, şubat ayından beri işten çıkarmalar ve iflasların katlanarak devam ettiğini yazdı.

Peki Devlet böyle de, fertler, şirketler bundan farklı mı? Ne gezer. Biz topyekün bu hale geldik. Bütün bunların sebebi, az kazanıp çok harcamak veya hiç kazanmadan çok harcamak. Yani israf, haksız kazanç.

Tarih tekerrürden ibarettir. İbret alınmazsa, tarih olmuş, batmış devletler, müesseseler safında yerimizi alırız. Kimse gözümüzün yaşına bakmaz!..

“Savurganlık Ekonomisi” 11.5.2001

Geçenlerde TOBB, “Savurganlık Ekonomisi” isimli bir rapor yayınladı. Raporuna göre son on yolda, israf edilen, gereksiz yere harcanan para **195 milyar** dolar. Yanlış politikalar neticesinde PKK'ya harcanan 100 milyar dolar, 80 milyar dolarlık Irak ambargo zararı bu rakama dahil değil. Yani bunları da dahil edersek boşa giden para, toplam iç-diş borcumuzdan üç kat daha fazla.

Bu savurganlık yani israf yapılmıyaydı; ne enflasyon olacaktı, ne de ekonomik kriz... Huzur içinde gül gibi geçinip gidecektik. Dinimizin bütün emir ve yasakları, insanların, huzuru ve rahatı içindir. Dinimiz, bunun için israf üzerinde çok durmaktadır. Neden bu kadar israf üzerinde durduğu, çekilen bu sıkıntılardan sonra daha iyi anlaşılacaktır.

Bu vesile ile dinimizin israfı verdiğimiz öneme değinmek istiyorum bugün.

Malı, dinin, aklın uygun görmediği yerlere dağıtmaya, harcamaya “İsrâf” denir. İsrâf çok zararlı bir hastalıktır aslında. İsrâfın kötülüğünü göstermek için, Allahü teâlânın, “İsrâf etmeyiniz! Allahü teâlâ, israf edenleri sevmez.” meâlindeki kelâmı yetişir. İsrâ sûresindeki âyet-i kerîmede de meâlen, “Tebzîr etme! İsrâf etme, israf edenler, şeytânların kardeşleridir.” buyuruluyor.

Şeytanın kardeşi de, şeytan olur. Şeytan isminden daha kötü bir isim yoktur. İsrâfı, bundan daha çok kötüleyen birşey düşünülemez. Allahü teâlâ, mallarını israf edenlere birşey vermeyiniz, diye emrederken, bunları en kötü bir isim ile adlandırıyor. Nisâ sûresindeki âyet-i kerîmede meâlen, “Mallarınızı sefîhlere, alçaklara vermeyiniz!” buyuruyor.

Kur'ân-ı kerîmde Fir'avnı kötülerken, “O, israf edenlerden idi.” buyuruyor. Lût aleyhisselâmın kavmini de, “Siz, israf eden kavimsiniz!” diye kötüliyor.

İsrâf edenlerin şeytana, Fir'avna ve Lût aleyhisselâmın kötü kavmine benzetilmesi ve Allahü teâlânın bunları sevmemesi ve bunlara sefîh, alçak demesi ve âhîrette azap çekmeleri, dünyada aşağı, muhtaç duruma düşmeleri, israfın kötülüğünü göstermeye kâfidir.

İsrâfın bu kadar kötülenmesinin birinci sebebi, malın kıymetli olmasıdır. Mal, Allahü teâlânın verdiği bir ni'mettir. Âhîreti kazanmak, mal ile olur. Dünya ve âhîret, mal ile intizâm bulur, rahat olur. Bedenin sağlık, kuvvet bulması, mal ile olur. Başkasına muhtaç olmaktan insanı koruyan maldır. Sadaka vermek, akrabâyı dolaşmak, fakîrlerin imdâdına yetişmek hep mal ile olmaktadır.

Dinimiz, “İnsanların en iyisi, onlara faydası çok olanıdır.” buyuruyor. İnsanlara yardım etmek için çalışıp para kazanmak, nâfile ibâdet etmekten daha çok sevâptir. Cennetin yüksek derecelerine mal ile kavuşulur.

Büyük âlim Süfyân-ı Sevrî hazretleri, "Bu zamanda mal, insanın silâhıdır.Yâni, insan canını, sıhhatini, dînini ve şerefini mal ile korur." buyurdu.

Medîne-i münevverenin yedi büyük âliminden biri olan Sa'îd bin Müseyyib hazretleri, "Borçlarını ödemek için ve ırzını, nâmûsunu korumak için ve ölünce, geride kalanlara mîrâs bırakmak için mal kazanmayan kimse, hayırsızdır. Yâni kendine ve cemiyete zararlıdır."

İnsanın azmasına, Allahü teâlâyı unutturmasına, ibâdete mâni' olmasına sebep olan mal zararlıdır. Ölümü ve ölümden sonrasını unutturan mal da zararlıdır. Bu zararlar çok kimselerde kendini göstermektedir. Bu zararlardan kurtulan az olduğundan, malı kötüliyen haberler çok olmuştur. Görülüyor ki, mal, birbirine zıd iki şeye sebeptir. Hayır ve şer. Hayra, iyiliğe sebep olduğu için medhedilmiş olup, şerre, kötülüğe sebep olduğu için de kötülenmiştir.

Büyük bir ni'met olan malı isrâf, Allahü teâlânın ni'metini hakîr görmek, ni'mete kıymet vermemek, ni'meti elden kaçırmak, kısaca küfrân-ı ni'met etmek, yâni şükretmemek olur. Bu ise, ni'meti verenin düşman muamelesi yapmasına, azarlamasına ve azap etmesine sebep olacak büyük bir suçtur. Ni'metin kıymeti bilinmeyince, hakkı gözetilmeyince elden gider. Şükredilince ve hakkı gözetilince elde kalır ve artar. Cenâb-ı Hak, "Şükrederseniz, verdiğim ni'metleri artırırım. Kıymetini bilmezseniz, elinizden alır, şiddetli azab ederim " buyuruyor.

Zamanımızda çekilen sıkıntıların esas sebebi bu; nimetin kıymetini bilememek. Bu kıymet bilmemezlik, şükürsüzlük devam ederse Cenab-ı Hak arkasından gelecekleri bildiriyor!..

Yiyin efendiler yiyin! 12.5.2001

İnsanın başına ne geldiyse israf yüzünden gelmiştir. Nice varlıklı aileler israf yüzünden perişan hale düşmüş; Bizans gibi, Osmanlı gibi nice imparatorluklar ve nice köklü müesseseler bu israf yüzünden tarih sahnesinden silinmişlerdir.

İnsanoğlu için çok önemli olan bu israf hastalığını herkesin öğrenmesi ve yakalananların nasıl kurtulacaklarının bilmesi, çocuklarına çevresine öğretmesi gerekir. İsrraftan kurtulmak için, önce israfın sebebini bilmek lazımdır.

İsrafın birinci sebebi, sefâhettir. Yâni eğlenceye, zevke, gösterişe, öğünmeye düşkün olmaktır. İnsanları isrâfa alıştırıran budur. Bu aynı zamanda, aklın az ve haff olmasının alametidir.

Çok kimse, yaratılıştâ eğlenceye, zevke düşkün olur. Bu kötü halleri, bazı sebeplerle, zaman zaman artar. Çalışmadan, alın teri dökmeden eline mal girer, kötü arkadaşlar, bu mala konmak için, dağıtmasına, saklamanın, artırmanın erkeklik, yiğitlik olmadığına onu inandırırılar. İsrafa yol açarlar. İsrafın ne olduğunu bilmemek de israfa sebep olur. İsraf olduğunu bilmez, hattâ cömertlik sanır. Lüzûmsuz yere, yasak, zararlı yerlere verilen mal, cömertlik sanılır.

İhtiyaçsızlık da insanı azdırır, israfa sürükler. Çünkü, israf hastalığına yakalanmanın sebeplerinin başında da, ihtiyaçsızlık geliyor. Kur'an-ı kerimde, "**Gerçek şu ki, insan, ihtiyaçsız olunca, elbette azar!**" buyuruluyor. İhtiyaçsız insan, tatminsizdir, huzursuzdur, bunlardan kurtulabilmek için su gibi para harcar. Harcadıkça daha çok huzursuz olur...

Riyâ ve gösteriş de israfa sebep olur. Gösteriş merakından nice servetler yok olup gitmiştir.

Mal, para çok kıymetlidir, rastgele harcanacak kadar değersiz değildir. Bunun için parayı harcarken, çok dikkatli olmak zorundayız. Harcarken öncelik sırasına dikkat etmelidir. Bu parada başkalarının da hakkı vardır. Hadîs-i şerîflerde, "Paranız ile, önce kendi ihtiyaçlarınızı alın. Artarsa, çoluk çocuğunuzun ihtiyaçlarına sarfedin. Bundan da artarsa, akrabânıza yardım edin!" buyuruldu . Yine Peygamberimiz, "Kendisi veya çoluk çocuğu muhtaç iken veya borcu var iken verilen sadaka kabûl olmaz." buyurmuştur.

Sâbit bin Kays hazretleri, bir günde beşyüz ağacın hurmalarını toplayıp hepsini sadaka vererek evi için hurma bırakmayınca, âyet-i kerîme inmişti. Ayet-i kerîmede, "Hepsini vermeyiniz!" buyuruldu.

Mu'âz bin Cebel hazretlerinin bir hurma ağacı vardı. Hurmalarını toplayıp hepsini sadaka verdi. Kendine birşey kalmadı. Hemen "Fakat, isrâf etmeyin." âyet-i kerîmesi geldi. İsrâ sûresi, yirmidokuzuncu âyetinde meâlen, "Ey Habîbim! Malını, kendine kalmıyacak şekilde dağıtma!" buyuruldu.

Dine uygun olarak verilen mal kişiye hem dünyada hem de ahirette rahatlık sağlar. Hadîs-i şerîfte, "Allahü teâlâ, bir kuluna mal ve ilim verir, bu kul da harâmlardan kaçınır, akrabâsını sevindirir, malından, hakkı olanları bilip verir ise, Cennetin yüksek derecesine gider." buyuruldu.

Başka bir hadîs-i şerîfte de, "İki şeyden birine kavuşan insana gıpta etmek, buna imrenmek yerinde olur. Allahü teâlâ bir kimseye İslâm ilimlerini ihsân eder. Bu da, her hareketini, bilgisine uygun yapar. İkincisi, Allahü teâlâ, birine çok mal verir. Bu kimse de malını, Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği yerlere harcar." buyuruldu.

Günümüz sıkıntılarının sebebi burada; beğenilen yerde harcamamak ve beğenilen şekilde kazanmamak. Son bir asırdır, Ülkemizde ve diğer islam aleminde gerektiği gibi dinimizin emrettiği güzel ahlak verilemedi. Batı tarzı bir eğitim de verilemediği için, helal haram, vatandaşlık görevi gibi duygular köreldi. "Tüyü bitmedik yetim hakkı" kavramı yerine, "ne koparabilirsem kârdır" anlayışı gelişti. Son olaylarda görüyoruz: Yolsuzluğun, istismarın, rüşvetin, hırsızlığın girmediği kurumumuz neredeyse kalmamış. Kokuşmuşluğumuz o dereceye varmış ki; insanlara yardım, fakirleri, çaresizleri himaye maksadı ile kurulan kurumlar bile, o garibanların, çaresizlerin paralarına göz dikmişler. Ne diyelim, inşaallah kısa zamanda aklımız başımıza gelir de milletimiz bu zilletten, aşağılıktan kurtulur. Şair ne demiş:

Yiyin efendiler yiyin, kıtlıktan çıkmış gibi,
Daldırın kepçenizi hayrat bulmuşlar gibi,

Pek derindir bu kazan hemen bulunmaz dibi,
Kimler bundan yemedi, kimler gelip geçmedi.
Ne kötü bir yazgıymış yıllardır değişmedi,
Göbeğimiz şisti de aklımız gelismedi.

“Siz dışarıdan biz içeriden..” 18.5.2001

Çoğumuzun bildiği meşhur tarihi anektod: 1867’de Sultan Abdülaziz Han’la Paris’e sergi açılışına giden Batı hayranlığı, Batılı yaşayışıyla ünlü hariciyecisi Keçecizade Fuad Paşa ile Fransa Başbakanı Kont dö Montoban arasında şöyle bir konuşma geçer. Fransız Başbakanı Fuad Paşa’ya sorar:- “Şu anda dünyanın en güçlü devleti hangisidir?” Fuad paşa cevap verir: “ Osmalı Devleti.” Cevabının “Fransa” olmasını bekleyen Montoban hayretle sorar:” Bu nasıl olur? Osmanlı ayakta zor duruyor.” Fuad Paşa tarihe geçen şu ibretli cevabı verir: “ Osmanlının büyüklüğünü şuradan anlıyorum: 300 senedir siz dışarıdan, biz içeriden yıkmaya çalışıyoruz. Bir türlü yıkamadık!”

Büyük bir arzu ile bekledikleri Osmanlı devletinin yıkılışını bunlar göremedi fakat, bunların çocukları 56 yıl sonra gördüler.

Normalde, Osmanlı’ya karşı olan iç ve dış düşmanların amansız kin ve düşmanlığının bitmiş olması gerekirdi. Fakat bitmedi. Şarjöründeki bütün kurşunları boşaltmakla kalmayıp, düşmanının cesedini paramparça eden sadist katiller gibi kin daha da arttı. Akla hayale gelmedik yalanlarla iftiralarla hâlâ iç ve dış düşmanlar Osmanlı ile uğraşiyor.

Birine kırk defa deli denilince o, deli zannedilir. Osmanlıya yapılan iftiralar kırk defa değil, kırkbin defa tekrarlandı. Bunun için de, toplumda yediden yetmişe herkeste “Kötü bir Osmanlı” imajı oluştu. Herkes hiçbir ilmi gerçeği olmayan hadiseleri gerçekmiş gibi anlatmaya yazmaya başladı. Son günlerde yabancıların yazdığı Harem’i anlatan romanlar böyle; hayal gücüne dayalı egzotik olaylar, tarihi gerçeklermiş gibi sunuluyor. Bunun için de romanlar baskı üzeri baskı yapıyor.

İnsanın basireti bağlanınca, beyni yıkanınca gerçekleri göremiyor. Şu kadarını bile düşünemiyor: Dile kolay 600 yıl bu devlet nasıl ayakta kalmış. Hem de üç kıtada, çeşit çeşit dindeki ırktaki, iklimdeki insanları idare ederek... Bu zevk safa peşinde koşmakla olacak iş midir? İnsan bu kadarını bile düşünse yalanlara aldanmaz.

Genel kültürü olmayan, tarih bilgisi yetersiz kimselerin kanmasını anlıyor da, üniversite bitirmiş, belli bir kültür seviyesinde olan kimseler nasıl aldanıyor bunu anlayamıyorum, havsalam almıyor.

Tarihçi **Doç. Dr. Ahmet Şimşirgil**’in “Tarih Düşünce” dergisinde yayınlanan hatırası, cahilliğimizi seviyesizliğimizi göstermede ibretli bir olay:

“1983 yılında Başbakanlık Osmanlı Arşivi’nde çalışırken, önemli bir devlet büyüğü teftişe geldi. Yetkililerden gerekli bilgileri aldıktan sonra arşivde araştırmalarda bulunan ilim adamları ile de sohbeti ihmal etmedi.

Bu arada Amerikalı araştırmacı bir bayanla arasında geçen konuşma çok ilginçti:”Siz hangi konuda çalışıyorsunuz?” “Osmanlı padişahlarının

hanımları üzerinde çalışıyorum. Daha doğrusu Harem-i Hümayun hakkında araştırma yapıyorum.” “Ooo! Çok güzel. O hanımların entrikalarını; yanlış işleri, dalavereleri, devlet işlerini bozmaları, gizli planları...yazıyor musunuz?” Amerikalı bayan birden ciddilemişti: “Haremde entrika yoktur,” diye cevap verdi ve sordu: “Allah aşkına nereden çıkarıyorsunuz bunları, belgeniz var mı?”

Bizimkinin verecek cevabı yoktu. Lafı değiştirip başka konulara girdi ve sonra da salonu terketti. O gün öğle paydosunda isminin **Leslie Peirce** olduğunu öğrendiğim Amerikalı hanımla arşiv bahçesinde çay içerken biraz sohbet ettim..

Kadıncağz çok şaşkıncı: “Sizleri anlayamıyorum. Tarihinize karşı neden böyle önyargılısınız. Ben arşive gelmeden önce Osmanlı saray kadınları hakkında tarihlerinizde yazılanları okudum. Ne yalan söyleyeyim, onları cahil, dört duvar arasında kalmış, hiç bir dünya görüşleri olmayan kimseler olarak algıladım. Şimdi ise bütün fikirlerim değişti. Onlar gerçekten mükemmel bir eğitim ve terbiye görmüş insanlar. Nurbanu ve Safiye Sultanlar İngiliz ve Fransız kraliçeleri ile mektuplaşıyorlar. “

Sonra birden, “Kösem Sultan, dedi. O günlerde tv’lerde gösterilen IV. Murad dizisi sebebiyle bu valide sultan pek gündemde idi. Entrika içinde gösterilen bir hanım sultandı. Meraklandım “Peki o nasıl, diye sordum.” Leslie cevap verdi: “Siz ona iftira ediyorsunuz. İnsandır; mutlaka eksiklikleri ve hataları da vardır. Ancak entrika kelimesi farklı. Oysa onların her işleri devletin menfaatine yönelik. “

Leslie hanıma, o gün en çok dokunan, devlet büyüğümüzün “O hanımların entrikalarını da yazıyor musun” demesi olmuştu. Ayrılırken son cümlesi, “Keşke bana, o hanımların nasıl kimseler olduklarını söyle deseydi de bir kaç dakika anlatsaydım” oldu.

Bir yabancı araştırmacının bu sözü, bize zillet olarak yeter!

“Harem” ile ilgili romanlar 19.5.2001

Lise son sınıfa kadar “Topkapı Sarayı”, “Harem” denilince hemen, çırılçıplak cariyelerin içinde yüzdükleri bembeyaz süt havuzları aklıma gelirdi. Çünkü ilkokuldayken toplu olarak Topkapı Sarayı’na ziyarete gittiğimizde, Harem kısmındaki bayan Rehber bize böyle anlatmıştı. Üst kattan aşağıdaki boşluğu göstererek, “ Burada süt havuzları vardı. Padişah, bizim şu an olduğumuz yerden onları takip eder, beğendiğini yanına çağırır” demişti.

Allah ondan razı olsun, Lise son sınıfta tarih öğretmenimiz “Harem”in ne olduğunu doğru olarak anlatınca, bu yanlış düşüncem ancak o zaman değişti.

Hani derler ya, insan Allahtan korkmuyorsa bari kuldan utanmalı. Herhalde yeryüzünde bizim kadar ecdadına, geçmişine düşman başa bir millet yoktur. Körpecik zihinleri köreltmeye, atalarına karşı kin ve düşmanlık aşılama kimin, ne hakkı var. Benim gibi gerçeği öğrenebilen insan sayısı çok az; çoğu insan hâlâ, küçük yaşlarda hafızalarına yerleştirilen safsatalarla dolu.

Ülkemizin en büyük çıkmazlarından biri, uzmanlık isteyen konularda uzmanlara sorulmaması, ilgili ilgisiz herkesin konuşması yazması. Romancı tarihi olayları süsleyerek akıcılık kazandırabilir. Fakat, olmamış olayları hayal kurarak olmuş gibi anlatamaz. Dürüst bir romancının olayları tarihçilere önce onaylatması yazımdır.

Bu yapılmadığı için “Harem” ile ilgili romanlar, Osmanlıyı kötülemek, gözden düşürmek için yazıldığı kanaatini uyandırıyor. Bugün, son zamanlarda çok tartışılan bu konuları, konunun uzmanı tarihçilerin görüşlerine müracaat ederek, tarihi gerçekleri bir nebze de olsa ortaya koymak istiyorum; Harem nedir, ne değildir?

“Osmanlı'da 'harem', herkesin giremediği bir ortamdı. Sözcük olarak 'harem dokunulmaz, kutsal anlamına gelir. Bilinenin aksine Osmanlı'da 'Harem-i Humayun', devlet adamları yetiştiren 'Enderun' mekteplerine paralel bir kurumdu. Kesinlikle, cinselliğin ayyuka çıktığı, padişahın canı çektiğinde içinden kadın seçip beraber olduğu bir yer değildi. Buradaki kadınlar, Osmanlı'nın en üst kültür grubunu temsil ederdi. Bazı çevrelerde 'harem' kavramına cinsel ve egzotik benzetmelerin yapılmasının nedeni 17 ve 18'inci yüzyıllarda Batı'nın bu kuruma cinsel içerikli yakıştırmalar yapmış olmasıdır. İşin acı yanı insanlar 'harem'i olumsuz düşünüyor, ama bunu öğreten biz olduk. (Prof. Dr. Bahaeddin Yediyıldız -Osmanlı Tarihçisi)

“Harem'deki yaş ortalaması, oryantalist hayallerde olduğu gibi 15-16 değil, 60'ın üzerindeydi. Harem, Osmanlı'da padişahın ailesi anlamına gelirdi. Yani, padişahın mahrem kısmıdır. Padişah öldükten sonra da ailesi haremde yaşamaya devam ederdi. Harem'de bulunan bütün kadınlar padişahın cinselliği için tutulmadıkları gibi, buradaki kızlara her konuda uzun soluklu eğitim verilirdi. Din hocaları da öğretmenler de, gelir haremde ders verirlerdi. Padişah da güzel ve bilgili bu kızlardan bazılarını devlet adamları ile evlendirirdi. ” (Prof. Dr. Mete Tuncay -Tarihçi)

“Özellikle yabancı kadın yazarların kaleme aldığı bu romanlar, “ikinci sınıf yazarların yazdığı kötü romanlar”dır. Bu kitaplar tarihi gerçekleri yansıtmamaktadır. Yazarlar Topkapı Sarayı'nı bile görmeden bu kitapları kaleme almaktadırlar. Bu tür kitapların hislerle değil, ilimle yazılması gerekir, herkes bu konuda uyanık olmalıdır. ”(Prof. Dr. İlber Ortaylı)

“Tarihi konu alan romanların önsözünde eserin “hayali” olup olmadığının belirtilmesi gerekir. Romansı tarih kitaplarının tarih kitaplarından ayırd edilmesi gerekir. Bu tür edebidir, belli bir kesime hitap eder. Bunlar edebi bir tür olarak sosyal ve sanat fonksiyonunu yerine getiriyor. Bu açıdan faydalıdır. Fakat bunu yazanlar, tarih yazdıkları iddiasına girerlerse o zaman yanlış yapmış olurlar ve okuyuculara yanlış bilgi vermiş olurlar. Osmanlı Devleti'nin tartışılmaya başlamasından sonra Osmanlı'ya karşı toplumda bir merak uyandı. Bu, bu tür kitapların okuyuculardan büyük ilgi görmesinin nedenlerinden biridir. Osmanlı'yı idealize etmek ve bilhassa bugünkü Türkiye ile kıyaslamak doğru değildir” (Prof. Dr. Halil İnalçık- Tarihçi)

Görüldüğü gibi, tarihçiler, birbiri ardına yayımlanan ve özellikle Osmanlı “Haremi”ni konu alan **'Safiye Sultan'** gibi çeviri kitapların, tarihi

gerçekleri yansıtmadığını, bunların tarih gerçekler olarak görülmemesi gerektiğini ifade ediyorlar. Yanlış kanaatlerin oluşmaması için uyarılarda bulunuyorlar.

İnsanlık maddeye tapma yolunda 25.5.2001

Dünya hızla manayı bırakıp taparcasına maddeye koşmakta... Herşeye para olarak bakmakta; gelsin de nereden nasıl gelirse gelsin düşüncesinde. İnsan maddenin esiri olma, yolunda. Bu da insanı "**Eşrefi mahluk**" yaratılmışların en şerefli olma makamından uzaklaştırmakta. Başka bir ifade ile insanı hayvanlaştırmaktadır.

Çünkü hayvanların dünyası, yeme içme ve çiftleşmeden ibarettir. Zamanımızın insanı da koşar adımla buraya doğru koşmakta. Dolayısıyla sonunu hazırlamaktadır. Çünkü bu düşünceye sapmış hiçbir topluluk, hiçbir devlet, hiçbir medeniyet ayakta kalamamış yok olup gitmiştir.

Bu maddenin esiri olma hali Amerika'da başlayıp, Avrupa'ya, buradan da ülkemize geçmiştir. Eskiden ülkemizde bazı kuruluşlar tarafından gündeme getirilen, savunulan bu gayri insanı düşünceler, son zamanlarda resmi makamlarca da savunulmakta; savunulmakta da kalmayıp fiiliyata geçirilmesi için ön ayak olunmaktadır. Bunun en açık örneği geçenlerde gazetelerde çıkan şu haberdir. Haberin özeti şöyle:

"Turizm Bakanının Türkiye'de "çiplaklar kampı" kurulabileceği yolundaki açıklaması, turizm beldelerinde destek buldu. Bodrum, Marmaris, Kuşadası, Kemer gibi, Turizm sektörünün başı çeken turistik beldeleri çiplaklar kampı kurulmasına "evet" dedi. Alanya ve Kaş ise karşı çıktı. "(Hürriyet – 30.4.2001)

Görüldüğü gibi bu hayvanî yaşayışa kimsenin karşı çıktığı yok. Karşı çıkanlar da yer müsait olmadığından veya daha sırası değil türünden mazeret beyan ediyorlar, haberin devamında.

Bir toplum bu kadar nasıl değişir anlamak mümkün değil. Turist ve para gelsin de nasıl gelirse gelsin; dinimizden, örfümüzden neler alıp götürüyor bu hiç önemli değil. Sayın Belediye başkanları, bu toprakları almak için binlerce şehid veren ecdadımızı hiç düşünmüyorlar mı? Mezarlıkların, türbelerin yanından geçerken vicdanları hiç sızlamayacak mı? "Evet" diyebiliyorlarsa diyecek bir şey yok. Herkes kendine yakışanı yapar deriz.

Bu aynı zamanda işin kolayına kaçmaktır. Aslında turist herşeyden önce altyapı ister, temizlik ister, en önemlisi de iyi muamele ve insanlık ister. Bunları yapabilmek kolay değil. Bunları yapmaktan aciz olanlar işte böyle gayri insani girişimlere yönelir.

İsterseniz, bu tür serbestliklerin toplumu nasıl etkilediği konusunda ilim adamlarının görüşüne başvuralım: Büyük bir sosyoloji âlimi olan P. Orokin, dört ciltlik "Dynamics" adlı eserinde, bütün bu konuları ele almakta, Amerikan ve Batı kültürünün çöküşü olarak yorumlamaktadır. Pitirim Sorokin, Amerika'dan başlayarak, aşağı yukarı bütün Avrupa'yı sarma temayülü gösteren "Serbest yaşama", "cinsel özgürlük" gibi akımları,

Amerikan ve Batı cemiyetleri için bir “Çöküş yıkılma alâmeti” olarak değerlendirmektedir.

P. Sorokin’e göre, bu tür yaşayışlar yaygınlaştıkça, yuvalar yıkılmakta, boşanmalar ve evi terk etmeler çoğalmakta, zina, fuhuş ve fücür artmakta, çocuksuzluk dikkati çekmektedir. Sorokin’e göre “serbest yaşayışlar”, cemiyetin aleyhine gelişmelere kaynak olmakta, beden ve ruh sağlığını bozmakta, ahlâkî yaşayışı bertaraf etmekte, insanın verimini düşürmekte, ferdî ve sosyal saadeti yok etmektedir.

Şimdi, birçok ülkede, “Çıplaklığı” “cinsel özgürlüğü”, yani “serbest fuhuş” savunan birçok film çevrilmekte, romanlar, hikâyeler ve yazılar yazılmakta, güzel sanatlar adına, bu konu, istismar edilmektedir. Bu propagandalar, bazı ülkelerde pervasızca, bazılarında bizde olduğu gibi sinsince yürütülmektedir. Bu propagandalar, şüphesiz, yalnız gençleri ve halkı etkilemekle kalmamakta, kendini ilerencilik kompleksine kaptırmış “yarı-aydınları” da sürükleyip götürmektedir.

Netice olarak P. Sorokin, “son derece sıkı cinsî kontrolün mevcut olduğu ve aile hayatına önem verildiği devrelerin, kültür bakımından en verimli devreler olduğu; aksine, aşırı, kanunlara, nizama aykırı cinsî faaliyetlere müsait devrelerin ise kültürel verimliliğin düşmesine yardım ettiği” görüşündedir ve o, bu görüşlerini, tarihî olaylarla ispat etmektedir.

İnsanı hayvandan ayıran, “**Ahlak**”tır. Bu kaldırılınca insanın hayvandan farkı kalmaz. Hatta hayvandan daha kötü duruma düşer. Çünkü, insan sınırsız, başıboş değildir. Sınır tanımayan kimseler için Kur’an-ı kerimde, “**İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da aşağıdırlar.**” (Araf 179) buyurulmaktadır. Tabii ki bu bir tercih meselesi, benim tercihim böyle diyene ne denebilir ki..

“Gençlik cinnetten bir şube “ 26.5.2001

Gençlik cinnetinde olduğu için evlilik müessesesi gün geçtikçe çökmekte. Bu çöküşün daha hızlı olması için Medya elinden geleni yapmakta. Batı’da gerçek manada aile zaten kalmadı. Gençler normal evlenme yerine “Beraberliği” tercih etmekte. Bizde de bu akım hayli mesafe aldı; çünkü bazı çevreler devamlı bunu körüklemektedirler.

Halbuki, toplumun yapısını ilgilendiren yapılanmalarda, değişikliklerde çok dikkatli olunmalıdır. Çoğu zaman yapılan yanlışlığın telafisi mümkün olmamaktadır. Bunun için, “cinsiyet konusunda” yayın yapan kuruluşlar, mutlaka, ama mutlaka, “kadın ve erkek psikolojisini”, “cinsiyet motivinin mahiyetini ve gücünü” çok iyi bilmek durumundadırlar.

Bütün canlılar, üremek zorundadırlar. Üreme de türlere göre değişmektedir. İnsanlarda üremenin, yüce kitabımız Kur’an-ı kerimde buyurulduğu üzere “nikahlı çiftler arasında” cereyan etmesi gerekmektedir..

Kur’an-ı kerimde bildirildiğine göre, kadın ile erkek arasında “bir sevgi, gönül bağı” vardır. Nitekim, ayet-i kerimde, “**Sizi bir tek candan (Hz.**

Adem'den) yaratan, ondan da gönlü buna ısınsın diye eşini (Hz. Havva'yı) yaratan O'dur." buyurulmuştur. (Araf/189.)

Böylece, iki cinsi, birbiri ile kaynaştıran sevgi gücü ile, beşeriyet, o günlerden, bugünlere üreyerek gelebilmiştir. Bunun için halk arasındaki, "Nikahta keramet vardır" sözü meşhur olmuştur. Bazıları beşeriyeti, bu konuda "başıboşluğa" teşvik etmişler; her türlü sosyal ve vicdanî sansürü ortadan kaldırmak istemişlerdir. Bu konuda, İslâmın gösterdiği gerçekçi ve mutedil yolu terk etmişlerdir.

Bunun için de çocuk, ergen ve genç psikolojisinden habersiz kişiler, cinsel eğitim ve sosyalleştirme adı altında çok yanlış davranışlar içine düşmüşlerdir. Meselâ, çocuklar ısrarla bir arada tutularak "sosyalleştirilmeye" çalışılmıştır.

Halbuki, bu konuda psikologların ve pedagogların tespitleri tamamı ile farklı. İlim adamlarına göre, 0-6 yaşları, insan hayatında "ilk çocukluk" dönemidir ve bu yaştaki çocuklar kız-erkek ayırımı yapmadan birlikte oynamaktan, birlikte hareket etmekten hoşlanırlar. Fakat, "ikinci çocukluk" dönemi adı verilen 6-12 yaş çocukları ve ergenlik çağı için durum, tamamı ile tersinedir." (Rıza Kardeş – Eğitim Psikolojisi,).

Yani, bu yaşlarda, kızlı-erkekli karma gruplar meydana getirmekten hoşlanmazlar; onlar, "kendi cinsleri" ile birlikte çocuk grupları oluşturmaya çalışırlar. Hatta, onlara göre, bu yaşta bulunan çocuk grupları, karşı cinsin meydana getirdiği gruplara "öfke" ile bakarlar. Beraberlikte ısrar psikolojik bozukluklara sebep olur. Bu konuda bütün psikolog ve pedagoglar aynı görüştedir. Bu hususu, E.B. Hurlock da, "Psikometri"nin kurucusu Moreno da teyid ederler.

Bu yaş dönemleri içinde bulunan çocukları ve ergenleri "sosyalleştireceğim" ve "karşı cinse intibak ettireceğim" diye ortaya çıkan, onların psikolojik özelliklerine ters düşen zorlamalara giden kişi ve müesseseler, başarılı olmak şöyle dursun, çok ters tepkilerle karşılaşmaktadırlar.

Toplumun "delikanlılık çağı" dediği, bu dönemde gençler önemli psikolojik ve fizyolojik değişimlere uğrarlar, yepyeni meseleler karşısında kaldıklarını görürler. Hele, "delikanlıların" bu durumunu, istismar ve tahrik eden çevreler ve uyarıcılar fazla ise, buhranın boyutları gittikçe büyür; iş, birçokları için "cinnet" mertebesine varabilir.

Amerika ve Avrupa cemiyetlerinde, kısmen de bizde görüldüğü üzere, çeşitli suçlar işleyen ve korkunç sapık davranışlar gösteren "gençlik akımları" oluşur. Genişleyen, büyüyen ve kalabalıklaşan bütün "sanayi toplumlarında" görüldüğü üzere, aile ve cemiyet zayıfladığından, başıboş kalan genç nesiller, akla, hayale gelmeyecek; şeytana tapma, sapık ilişkiler, uyuşturucu kullanma gibi her türlü çılgınlıklara başvurabilmekteler.

Sevgili Peygamberimizin buyurdıkları gibi, başıboş bırakılan gençlik gerçekten de şimdi, "**Gençlik cinnetten bir şube...**" dir. Hele bu gençlik, sahipsiz, himayesiz ve kontrolsüzse... Üstelik bir de kışkırtıcı film ve yayınlarla karşı karşıya ise...

Ecdadımızın “ateş ve barut” misâli ile tehlikeli bulduğu, genç kız ve erkek ilişkilerinin, Amerika ve Avrupa cemiyetlerinde gençleri ne hale getirdiğini, çok iyi tahlil etmek gerekir. Başiboş ve kontrolsüz bir cemiyette, “serbest beraberliklerin” insanı hayvanlaştırdığı bir gerçektir. İnsanlıkla, medeniyetle hiç alakaları kalmamıştır. Yeme içme ve çiftleşmeden başka bir düşünceleri yoktur.

Böyle bir toplum, teknolojide ne durumda olursa olsun, yok olmaya mahkumdur. Çünkü toplumları ayakta tutan teknoloji değil, medeniyettir; ruhu besleyen manevi ve ahlâki değerlerdir.

Parası olan güçlüdür! 1.6.2001

Son günlerde, “ Biz sömürge ülke değiliz. Kimseden emir almayız. Dayatmaları kabul etmeyiz!” gibi tepkiler oluşmaya başladı. Az da olsa, gerçekleri göremeyip Sayın Derviş'i kabullenemeyenler, protesto edenler var toplumda. Bunlar boşuna çabalardır. Netice alınması mümkün olmayan eylemlerdir.

Bu tepkileri görünce, son devrin büyük alimlerinden Abdülhakim Arvasi hazretlerinin bir sözü aklıma geldi. Bu mübarek zat diyor ki:” **İnsanlık tarihinden bugüne kadar ve bundan sonra da kıyamete kadar, her kaidenin bir istisnası olmuş ve olacaktır. Sadece bir kaidenin istisnası yoktur. O da; ‘parası olan her zaman güçlüdür!’ kaidesidir”**

Nasıl ki, para insanın yürüyüşünü bile değiştiriyorsa, devletlerin devletlere bakışını da değiştirir. Dün böyle olmuş yarın da böyle olacaktır. **Benjamin Franklin**, “Paranın gücünü öğrenmek isterseniz, borç alın” demiştir.

Gerçek manada hürriyet, bağımsızlık, paraya, güçlü olmaya bağlıdır. **J.J. Rousseau**, “ Eldeki para hürriyetin simgesidir. Fakat peşi kovalanan para tam tersine köleliğin simgesidir.” **Thomas Fuller** de, “ Para insanı avlamak için en iyi yemdir” der. Silahın keşfi mertliği deldiği gibi, para da kuralları deler. **Thomas Carlyle**, “ Para yağmuru altında çok şeyler delinir” demiştir.

Şimdi, ibret almak için biraz geçmişe gidip Osmanlının paralı ve parasız günlerine bir göz atalım: Kanuni Sultan Süleyman Hana, Veziri, “Ruslar borç para istiyorlar ne yapalım diye” arz edince, “Hemen verin!” der. Vezir vermekte tereddüt edince, “ Ver ver!.. Bugün borç alan yarın emir alır” der.

Osmanlı, paral, yani güçlü olduğu dönemlerde nüfuz sahasında olan Macaristan, Polonya, Romanya gibi ülkelerde, kral seçilmeden önce kral adayları Osmanlıya arz edilir, onun uygun gördüğü kral seçilirdi. Sonra ne oldu? İktisadi yönden çöküp borç batağına düşünce, Batılı devletlerin oyuncağı haline geldi...

Bir devletin iktisadi yapısının çökmesinin birçok sebepleri vardır. Bunlardan biri de dış güçlerin o devleti avuçlarının içlerine almaları için tezgahladıkları oyunlardır. Osmanlıya da bu oyun oynandı. İç karışıklıklar

sebebiyle ekonomik yönden zayıflayan devletin daha da zayıflaması için, bir tarafta içte Bankerler, diğer tarafta dışarıda Batılı Devletler, Osmanlının kanını emmeye başladılar.

On yedinci asırda Osmanlı İmparatorluğunda iktisâdî, sınıâî ve ticârî faaliyetler zayıflamaya başladı. Bunu fırsat bilen Bankerler, Avrupa devletlerinin de desteğini alarak ,sayıları yüzü geçen bankerlik kuruluşları ile iktisadî hayata el koymaya başladılar.

Önceleri, devlet içinde devlet olan Yeniçerilerin himâyesinde idi bu bankerler. Tanzimâtın ilanıyla azınlıklara tanınan imtiyâzlar neticesinde Galata Bankerleri, faaliyetlerini genişletme ve imparatorluğun mâlî işlerini tamâmen kontrol altına alma imkanı buldular.

1838 Baltalimanı Ticâret Antlaşması ile, ithâlât arttı, mahallî gümrükler kaldırıldı, gümrük resmi % 3'lere düşürüldü. Böylece gelişen bu dış ticaretin para ve kredili alım satım işleri tamamen Galata bankerleri tarafından yürütülür oldu.

Dış güçler ekonomisi zor durumda olan ülkeleri yakın takibe alırlar. Onlara borç para verip boyunduruğu altına almak isterler. Osmanlılarda da böyle oldu. Fransa ve İngiltere Osmanlıya borç para vermek için her yolu denedi. Padişahlar buna çok direndiler. Hatta Mustafa Reşid Paşa'nın izinsiz yaptığı borç sözleşmesini tazminat ödeyerek Sultan Abdülmecid Han iptal etti.

Abdülmecid Han, tasarrufla sıkıntıyı atlatmak istiyordu. Fakat onlar borç verebilmek için kriz üzerine kriz çıkarttılar. Mesela bu gaye ile içeride elde ettikleri paşalar vasıtasıyla Osmanlıyı Kırım savaşına soktular. Savaş masrafları devleti çok zora soktu. Padişah, buna rağmen faizle borç para almanın ne olduğunu bildiği için buna direndi. Sultan Abdülmecid Handan habersiz olarak bu defa da sadrazam Ali paşa ilk borçlanmayı yaptı. Bunu öğrenen Sultan Ali paşayı görevden aldı. Fakat artık surdan delik açılmış oldu. Borçlanmanın arkası geldi. Bir müddet sonra Devlet, sadece alınan borçların faizini ödeyebilir duruma düştü. Yirmibir yıllık borçlanmada alınan paranın sadece %7'si yatırımda kullanılabilirdi. Gerisi cari harcamalarda kullanıldı. Borçların faizi bile ödenemez hale geldi. Bu arada İngilizlerin yönlendirmesiyle Ruslarla 93 harbine (1877-1878) girildi. Zaten iflas etmiş durumda olan Devlet büyük bir hezimetle uğradı. En verimli topraklarını kaybetti. Ayrıca Rusya'ya ağır tazminat ödemek zorunda kalındı. Alacaklıların zoru ile de 1881'de Cumhuriyete kadar devam eden meşhur "duyunu umumiye" devri başladı.

Böylece Avrupa asırlardır beklediği güne kavuşmuş oldu. Devletin bütün gelirlerine el koydular. Devlet, ekonomik bağımsızlığını resmen kaybetti. Ekonomik bağımsızlığını kaybeden devletin siyasi bağımsızlığı da zaten söz konusu değildir.

Osmanlıların siyasi ve ekonomik yönden taviz verdiği, Avrupa ile yapılan sözleşmelerin hepsi böyle sıkıntılar, borçlar neticesinde çaresizlikten yapılan antlaşmalardır. 1839'daki Tanzimat Fermanı, 1856'daki Islahat fermanı, 1876'daki Kanuni Esasiye'nin kabulü ve daha

sonraki antlaşmalar hep bu şartlar altına olmuştur. Hepsi de onların menfaatleri doğrultusunda neticelenmiştir.

Bütün bunlar, "parası olan güçlüdür, istediğini yaptırır," prensibinin ne kadar doğru bir söz olduğunu gösteriyor değil mi? Bunun için şuna buna kızmağa, protesto etmeğe hakkımız yoktur. Ders alınmadığı müddetçe tarih daha çok tekerrür eder gider...

Osmanlının çöküşü ve idareciler 2.6.2001

Dün, Osmanlının ekonomik yönden nasıl çöktüğünü veya çökertildiğini günümüzle mukayese ederek izah etmeye çalışmıştım. Bugün de, Devlet böyle sıkıntıda iken, var olma yok olma mücadelesi verirken, "Devlet adamlarının" ve "elit tabakanın" bu çöküşteki rolünü ele almak istiyorum. Krizler, elbirliği ile, sıkıntıların her kesime yayılması ile fedakarlıkla aşılabılır. Altı asırlık İmparatorluğun çöküşünün ayak sesleri ayyuka çıktığı böyle bir dönemde, Devleti idare eden yöneticilerin fedakarlıklarını(!) görelim:

Abdülmecit Han'ın tahta çıktığı buhranlı yıllarda, Devlet bir âlem, Devlet adamları bir âlem, saray daha da bir âlemdi. Padişahın güvenilebileceği devlet adamı neredeyse yok gibiydi. Paşalar birbirini yemede, makam mevki yarışında, kadınların israfı alıp yürümüştü. İstanbul'un dört bir yanında yalı üstüne yalı inşa ediliyor, hatta varolanlar bile yıkılıp yeniden yapılıyordu.

1800'lerin ilk çeyreğine kadar İstanbul'da hayat çok mütevazı idi. Dünyaya düşkünlükleri yoktu. İnsanlar hesabını kitabını bilir, ayağını yorganına göre uzatırdı. Kadınlar sokak nedir bilmezlerdi.

Ne zaman ki Mısır'ın zenginleri İstanbul'a gidip gelmeyi âdet edindiler, şehir o zaman zıvanadan çıktı. Bol para harcanmaya, yalılar, konaklar satın alınıp, pahalı eşyalarla tefriş edilmeye başlandı. O zamana kadar konağından dışarısını pek bilmeyen İstanbul sosyetesini sefahatte Mısırlılar'la aşık atmaya başladı, başlayınca da iş çığırından çıktı.

Paşa hanımları, sokağa çıkmanın, harcamanın ne demek olduğunu o zaman öğrendiler. İsrاف yarışına girildi ve maliyenin altı üstüne geldi. Masrafın, lüzumsuz harcamanın haddi hesabı yoktu artık. Tahsisatı harcamalarına yetmeyince de, bankerlerden bu defa borç etmeyi adet edindiler.

Sadece kadınlar değil, erkekler de katıldı israfı. Devletin bankerlerden borç alıp ödediği maaşlarla, yeni yalılar, köşkler alınıyor; bağlar – bahçeler düzülüyor, masalar donatılıp ziyafetler veriliyordu. Ev eşyaları da değişmiş, minderin yerine sandalye, koltuk geçmişti. Yemekler artık masada yeniyor, Avrupa'dan getirtilen çatalla kaşığa alışı geliyor, yazlığa gidildiğinde kışlıktaki eşyaları taşıma adeti terk edilip yeni eşyalar, yepyeni takımlar yaptırılıyordu.

1858'e geldiğinde saray kadınlarının israfı yüzünden hazine-i hassanın ödenmeyen borçları 1,5 milyon keseyi bulmuştu. Bu öylesine bir masraftı ki, Rumeli ordusunun olağanüstü masrafıyla aynı miktardaydı.

Abdülmeçid Han bu israfları gördükçe kahroluyordu. Bir gün Kapdanıderya Mehmed Ali Paşa ve Serasker Rıza Paşa'yı çağırdı. Kadınların israflarına niye mani olmuyorsunuz, diye azarladı. Sonra, "Siz bunları yapıyorsunuz tâ ki ben kederimden öleyim diye. Lâkin, Abdülmeçid düşmanlarını gönderir de, sonra gider" dedi. Abdülmeçid Han, daha sonra diğer damatların hepsini karşısına dizdi ve hayli ağır konuştu: "Bu sıkıntıda Sultanlar gece mehtaplarında gezermiş, eğlenirmiş. Benim gece mehtabda gezer kızım yoktur. Bunları evlatlıktan red edeceğim" dedi.

Masraflara artık bir son verilmesi için hatt-ı humayun çıkarttı. Fakat, neticede kimse rahatı bozmadı, bunun için de kriz aşılamadı, daha da derinleşti ve devam edip iflasla neticelendi. (Murad bardakçı – Şahbaba)

Cevdet Paşa Tezâkir'inde bu malî buhran günleri şöyle anlatır:

"...Cenab-ı Hak bize pek çok seneler, imkan verdi, fırsat verdi. Ne çare ki, biz adam olup da bu nimetin kıymetini bilemedik ve fenalığa yüz tuttuk. Önceleri Reşid Paşa, damad paşalar ile uğraşırken sonradan kendisinin yetiştirmiş olduğu Âli ve Fuad Paşalar ondan ayrılıp Reşid Paşa öteden beri İngiltere politikasına meyilli iken onlar Fransız politikasına yönelenler ve iki taraf dahi yekdiğerini yenmek için her türlü vasıtalara teşebbüs ederek birbirleriyle uğraşmaya başladılar. Hazinesinin borçlanmasına razı olmayan Sultan Abdülmeçid Han hazretleri üzüntüsünden hasta oldu. Çeresizlikten ipin ucunu bırakmak zorunda kaldı. Paşaların önde gelenlerinin böyle diğeriyle uğraşmasından usanıp her işi tabiatına bıraktı ve hazine borçlarının olağanüstü şekilde sıkışması karşısında çaresiz kaldı. Velhâsıl en istifade edilecek fırsat günlerinde bir garip gafletin çıkmaz yoluna ve dalâlete gidildi."

İşte insanoğlu hep böyle... Sıkıntılı günlerde her nedense, hep kendi rahatımızı düşünüyor, bir gemide olduğumuzu unutuyoruz. Gemi batınca helak olacağımızı, rahatımız için sakladığımız malın, mülkün bir faydası olmayacağını düşünemiyoruz. Geçmişten de ibret alamıyoruz!.. Ne diyelim, imtihan dünyasındayız; imtihanı kazanan da kaybeden de olacaktır!.. Böylece çürükler sağlamlar belli olsun; sağlamlarla yola devam edilebilsin!..

Prof. Neumark'ın itirafları 8.6.2001

Avrupa ülkeleri, bilhassa akıl hocaları İngilizler, planlarını hep İslam düşmanlığı üzerine kurdular. "Ne yapalım da İslamiyet zayıflasın, dolayısıyla Hıristiyanlık kuvvetlensin" planlarını bunun üzerine bina ettiler. Dün olduğu gibi bugün de geçerlidir bu kural. Demokrasi, din ve vicdan hürriyeti kendileri için, yani Hıristiyanlık için geçerlidir. Müslümanlar için böyle bir şey söz konusu değildir. Nerede görülürse sinsice yok edilmelidir, prensibi uygulanmış hep. En büyük düşmanları da Osmanlı olmuş.

Sebebi de şu: İslamiyeti, Eshab-ı kiramdan sonra gerçek manada, en mükemmel şekilde sadece Osmanlılar temsil etmişler ve üç kıtaya yaymışlar. Dünyanın en büyük Müslüman Türk İmparatorluğunu kurmuşlar. Türk = Müslüman olarak algılanmış asırlar boyunca. Hal böyle olunca da nasıl yeni nesli Osmanlıdan uzak tutabiliriz hesabı yapıldı. Bu yapılmazsa

gerçek islami öğrenirler diye korkuyorlar. Bunun için de Abbasilerden sonraki islam tarihini dondurdular; yok farzettiler. Çünkü bundan sonra, Selçuklular ve Osmanlılar dönemi geliyor. Ne zaman dolaptan çıkardılar? Birinci Dünya savaşından sonra, yani Osmanlının fiilen bittişinden sonra.

Bu dönemi merak edenlere karşı da devamlı karalama kampanyaları düzenlediler. Çeşitli akıl almaz iftiralar sebebi ile de Arap ülkelerinde ve bizde de bu kampanyalar kabul gördü. Bilhassa, Arap ülkelerinde arap milliyetçiliğini kuvvetlendirerek, asırlardır kendilerine hizmet eden Osmanlıya Arap ülkelerini düşman ettiler.

Batının bu faaliyetlerini, sadece biz söylemiyoruz, kendilerinden insaf sahibi olanlar da söylüyor. Bunlardan biri de Alman **Prof. Dr. Fritz Neumark**'tır. Her Müslümanın bilmesi gereken çok önemli tespitleri var bu meşhur ilim adamının.

Kimdir Bu Neumark? Yabancı sayılmaz, bizi ve Avrupa'yı çok iyi tanıyan biri. Hitler'in zulmünden kaçarak 1933'te Türkiye'ye gelen, İstanbul Üniversitesi İktisat ve Hukuk Fakültelerinde , maliye ile iktisat dersleri veren, 1952'de Almanya'ya döndükten sonra Frankfurt Üniversitesinde hocalık ve rektörlük yapan, Türkiye'de kaldığı 1933-1952 yılları arasında ülkemizde Cumhuriyetin yerleşmesinde önemli katkıları bulunan bir ilim adamıdır Alman Prof. Dr. Fritz Neumark.

Yıllar sonra ziyarete geldiği ülkemizde kendisine, Avrupa'nın bizi sevmemesinin, ezeli düşmanlığının sebebi sorulduğunda samimi itiraflarda bulunuyor. Diyor ki:

“Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalı, Türkleri sevmez ve sevmesi de mümkün değildir. Asırlardır Kilisenin Türk ve İslam düşmanlığı Hıristiyanların hücrelerine sinmiştir. Sebeplerine gelince; en başta Müslüman olduğunuz için sevmez. Ama faraza, laiklik şöyle dursun, Hıristiyan olsanız da size düşman olarak bakmaya devam ederler. Çünkü sizler hangi kimliğe bürünürseniz bürünün, her zaman onların korkulu rüyasısınız. Sizi silahla yenemeyenler, sizleri kendilerine benzeterek hakimiyet sağlamağa çalışıyorlar. Böylece kendilerini İslamiyet tehlikesinden korumuş olacaklar.

Sizler farkında değilsiniz, ama onlar şu gerçeğin farkındalar: En az 400 yıl Avrupa'da sırtımızda ve ensemeze at koşturdunuz. Selçuklular Anadolu'yu ,Osmanlılar ise Orta Avrupa ve Balkanlar'ı, Haçlı ordusuna mezar ettiler. Bizlere medeniyeti, insanlığı öğrettiler. Avrupa Müslüman olma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Osmanlı Arşivi, tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekir.

Sizler, gerçek hüviyetinize döndüğünüz an, Avrupa'nın refahı ve medeniyeti yıkılır.

Bunun için sizler, Avrupa'nın tarihi düşmanısınız ve daima düşman olarak kalacaksınız.

Selçuklu ve bilhassa Osmanlı ,İslamiyet uğruna her şeyini feda etmeseydiler, İslamiyet bugün belki sadece Hicaz da varlığını devam ettirirdi. Kaldı ki ,Vehhabiliği kuranlar da, İngiliz Sömürgeler Bakanlığının adamlarıdır. Batı her yerde yetiştirdiği adamları vasıtasıyla İslamiyeti sapık

inançlara kanalize etti. Bütün bunlara rağmen, Osmanlının inancını bozmadı; Osmanlı, Asr-ı Saadet' i temsil etmeğe devam etti.. Bünyesinde, bozuk düşünce, bozuk mezhep barındırmadı. Evet, Kilise size kin kusmaktadır. Ve sebepleri bunlardır.”

Osmanlıyı anlamak kolay değil! 9.6.2001

Dün, Alman **Prof. Dr. Fritz Neumark**'ın “Osmanlı Arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekir.” sözünü nakletmiştim. Gerçekten Osmanlı bütün müesseseleri ile ortaya çıkarılmış değildir. Çıkarılması için çalışanların önüne çeşitli engeller çıkarılmıştır. Hatta Osmanlıya sahip çıkılmaması, gizli antlaşma maddeleri arasında yer aldı.

Engeller olmasa bile Osmanlıyı incelemek, anlamak kolay değildir. Anlamak için önce Osmanlının gayesini, varoluş sebebini bilmek gerekir.

Ömrü boyunca Osmanlı târihini inceleyen tarihçi **İsmail Hakkı Uzunçarşılı**; Osmanlı târihinin arşiv vesîkaları incelenmeden, kânunnâme ve yazma eserler okunmadan, Osmanlının doğru öğrenilmeyeceğini savunur ve bu konuda şöyle der:

“Târih meraklılarına şunu söyleyeyim ki, Osmanlı târihini yalnız basma eserlerden okurlarsa, pek noksan ve kısmen de hatâlı mâlumât (bilgi) elde etmiş olurlar. Altı buçuk asırlık devamlı bir târihi olan Osmanlı İmparatorluğunun siyâsî, mâlî, iktisâdî, askerî, ilmî, sosyal vb. vaziyeti, hakîkî kaynaklara dayanılarak tetkik edildiği zaman bu devletin bütün azametiyle çehresi meydana çıkar.

Başka türlü, sathî, derme çatma mâlumât ve basit tetkik ile, haklı olarak bu hayret ve takdire şayan azamet ve kudretin anlaşılmasına imkân yoktur. Yine bunun gibi, bu devletin gerileme ve yıkılması ve buna dâir olan vesîkalar ve eserler iyice incelenmedikçe, doğruyu görmek imkânsızdır.

İşin iç yüzü, târihlerden ziyâde vesikalarda görünmekte ve vaziyet ancak o zaman aydınlanmaktadır. Ben arşivleri görüp beni alâkadar eden vesîkaları henüz incelemeyen ve yine bu devlete âit yazma ve basma yüzlerce, gerek dağınık ve gerek toplu olarak yazılan, kânun ve kânunnâmelerini tetkik etmeden önce, kendimi Osmanlı târihine oldukça vâkıf bir adam sanırdım.

Ancak kânunnâmelerle vesîkaları tetkik ettikten sonradır ki, bu hususta ne kadar sathî bilgi sâhibi olduğumu anladım ve yine o zaman, Roma İmparatorluğundan sonra en çok süren ve üç kıtaya yayılmış olan bu devletin kudretini ve gerilemesi esnâsında pekçok darbelere rağmen neden Selçuk, Cengiz ve Timur imparatorlukları gibi az zamanda parçalanıp dağılmadığını ve köşesinden bucağından koparıldığı halde dimdik ayakta durduğunu ancak idrak edebildim.”

Ömrü Osmanlı tarihini incelemekle geçmiş bir ilim adamı böyle söylerse, tarih kitaplarının dışında tarih bilgisi olmayan zavallıların ileri geri konuşmalarının ne kadar büyük bir hezeyan içinde olduklarını gösterir. Osmanlı İmparatorluğunun bu kadar uzun süre hayatta kalmasını yabancı ilim adamları ise şuna bağlıyorlar:

“Roma İmparatorluğunun Yükseliş ve Çöküşü” adlı kitabıyla tanınan ünlü tarihçi Gibbons şöyle diyor: “Osmanlıların hoşgörülerini, ister siyâset, ister hâlis insaniyet neticesiyle meydana gelmiş olsun, Osmanlıların, yeni zaman içinde milliyetlerini tesis ederken dîni, hürriyet ilkesini siyâsetinin temel taşı olarak kabul eden ilk millet olduğu îtiraz kabul etmez bir durumdur. Hıristiyan dünyâsındaki arası kesilmeyen Yahûdi katliamları ve engizisyona rağmen, Osmanlıların idâresi altındaki Hıristiyanlar ve diğer dinlerdeki milletler korkusuz bir şekilde ahenk ve uyum içerisinde yaşıyorlardı...”

18.asırda uzun yıllar İstanbul’da bulunmuş ve Osmanlı kurumlarını etraflıca inceleyip anlatmış olan İsveçli diplomat D’ohsson da şunları söylüyor:

“Kur’ân-ı kerîmi tanıyanların zihnine ve hâfızasına nakşedilmiş olan prensipler, onları yeryüzündeki insanların en insâniyetlisi en hayırseveri hâline getirmiştir. Bütün bu faziletlere rağmen Avrupalıların barbar demesi, yırtıcı bulması, savaşlardaki gayretlerine göre hüküm vermesinden ileri gelir. Gerçekten Müslümanlar canlarını esirgemedi savaşırlar.. Ama bir milletin gerçek karakteri savaş alanının silah gürültüleri arasında tâyin edilemez. Türkleri gerçekten tanımak isteyenler, onların faziletlerini değerlendirmeli, törelerin karakter ve fiillerindeki tesirlerini muhâkeme etmeli, onları barış zamânındaki örf ve âdetleri içinde incelemelidir.

Filhakika Türkler, savaşta ne kadar sert, ne kadar mağrûr ve yırtıcı iseler, barışta da o kadar sâkindirler. En büyük kahramanlıkları gösteren, gözlerini kırpmadan ateşe atılan bu insanlar, günlük hayatlarına döndükleri zaman gerçek karakterlerini alırlar. O zaman onların beşerî duygularla dolu hayırsever kimseler olduğu anlaşılır.

Bu duygu bütün Türklere şâmildir. Hepsinin de rûhuna öylesine derin bir şekilde işlemiştir ki, savaşta birer cesâret timsali olan bu kimseler, barışta fakir babası, düşkünün dostu olurlar. İçlerinde en kötüsü en hasisi bile yine de bir vazife olarak iyilik etmekten çekinmez....”

Bilen de konuşuyor bilmeyen de 15.6.2001

Geçen hafta gazetemizin manşetten verdiği bir haber vardı. Almanlar'ın meşhur **DER SPIEGEL** dergisine göre İslamiyet bütün dünyada hızla yayılıyor. Dergi bu konuya beş sayfa yer vermiş. Bu haberleri ve gelişmeleri görünce, insan ister istemez şunu bir kere daha söylüyor: Gerçekten İslamiyet, ne büyük ve ne muazzam bir din. Aslını muhafaza eden, orijinaliği bozulmamış tek din. Böyle olmasaydı çoktan yok olurdu.

Çünkü, son ikiyüz yıldır, bozulması, yok edilmesi için her yol denendi. Yapılan bunca sinsi planlara rağmen hâlâ dimdik ayakta. Büyüklüğünü gerçek din olduğunu göstermesi bakımından bu bile başlı başına ispat. Hiçbir din, tarih boyunca bu kadar saldırıya, iftiraya uğramadı. Dün olduğu gibi, bugün de içeride, dışarıda yıkım faaliyetleri bütün hızıyla devam ediyor.

Alman eski Başbakanı Kohl'ün oğlu ile İşadamı Kemal Sözen'in kızının evlenme merasimi de, dini nikaha, İslama saldırıya vesile yapıldı. Her kafadan bir ses geldi.

Diyanet'in, **"Müslüman bir kadının, ister Ehl-i Kitap'tan (Yahudi-Hıristiyan) olsun ister olmasın, Müslüman olmayan bir erkekle evlenmesi haram. Erkek, Müslümanlığı kabul etmedikçe de yapılacak nikah sahih (geçerli) değil."** fetvasına; İstanbul Müftüsü Necati Tayyar Taş'ın **"Dinimiz, Müslüman bir kadının, gayrimüslimle evlenmesini yasaklıyor. Dolayısıyla dinin menettiği şeyin nikahı olmaz."** demesine rağmen her aklına gelen birşeyler söylüyor. Bununla ilgili TV'lerde rastgele kimselerle açık oturumlar düzenleniyor.

Mesela, Din Görevlileri Sendikası Başkanı, "İslam, hayatın gerisinde değil. Hayatta olabilen realitelere karşı çıkan bir din de değil. Bu nikah da AB sürecinde ne ilk ne de son nikah. Dinen bir engel gibi görülüyorsa bu realitenin karşısında yeni bir yorum gerekebilir." diyor. Ölçüye bakın! İslamiyet, bu nikaha evet derse hayatın ilerisinde, demezse gerisinde olacak.

Yine Diyanet Vakfı Kadın Kolları Başkanı, "Eğer Yahudi ve Hıristiyan erkek İslamı din olarak kabul ediyor, öğretilerine saygılı oluyorsa fetva ile ilgili görüş yeniden gözden geçirilebilir. Müslüman bir kadının inanç özgürlüğü ve çocuklarının velayet hakları, erkek tarafından saygıyla karşılanırsa evliliğin bir sakıncası olmaz." diyor.

Halbuki din zamana göre, insanların yorumuna göre değiştirilemez. İnsanların anlayışına, yorumuna göre dinde değişiklik yapılsaydı bugüne kadar din diye bir şey kalmazdı. İnsan sayısı kadar din(!)çıkardı ortaya.

Burada esas kabahat konuyu ortaya atanlarda. Evlenirdi, evlenemezdi diye kasıtlı olarak tartışma çıkartanlarda. Sanki İslamiyet yeni geldi veya Türk halkı yeni Müslüman oldu, bunun için olur mu olmaz mı bilemiyorlar!

Beyler, İslamiyet geleli 15 Asır oldu, Türkler 10 asırdır Müslüman. Bu kadar zamandır, bu mesele bilinmiyor muydu, kimse evlenmedi mi, nasıl evlenileceğine açikoturumlarda mı karar verilecek?

Dedik ya maksat o değil, maksat üzüm yemek değil bağıcıyı dövmek, bu vesile ile dine hücum etmek, kötülemek. Fazla bir dini bilgisi olmayan, sıradan bir Müslüman bile, İslam dininde, bir Müslüman erkeğin, kitap ehli dediğimiz, Hıristiyan ve Yahudi kadın ile evlenebileceğini; fakat dinsiz, ateist kadınla evlenemeyeceğini bilir. Yine, Müslüman bir kadının, sadece Müslüman erkekle evlenebileceği, kitap ehli de olsa başka din mensubu ile evlenemeyeceğini, evlendiği takdirde dinden çıkmış olacağını da bilir.

Din bir inanç meselesidir. Kabul edersin veya etmezsin o ayrı. Ama kabul etmişsen, dinin kuralına uymak zorundasın. Uyamasan bile bu kuralı, inkâr etmeyeceksin, işine geldiği gibi değiştirmeye kalkışmayacaksın. Bunun akla mantığa uygunluğunu tartışmayacaksın.

Dine inanmanın gereğidir bu.

Resimli erotik İnciller 16.6. 2001

Geçenlerde gazetelerde İncil'i okutma kampanyaları ile ilgili iki haber vardı. Gençler İncil'e, Hıristiyanlığa ilgi duymadıkları için yeni metotlar deniyorlar. Çünkü son 50 yıldır, gençler hızla Hıristiyanlıktan uzaklaşmaktalar.

Sebebi de İncillerdeki çelişkili ifadeler. Çünkü birçok İncil var piyasada. Her biri farklı farklı. Gerçek İncil bir tane olduğuna göre bunların hangisi doğru?

İncilleri okuyanlar manasını anladıkları halde ondan uzaklaşıyorlar. Manasını anlamadıkları halde, Kur'an-ı kerim okuyanların, Müslüman olanların sayısı çığ gibi büyüyor. Bu tespit bizim değil kendilerinin. Dün nakletmiştim.

Şimdi gelelim iki habere. Birincisi, resimli incil ile ilgili. İncillerin "erotik" baskısı yapılmış. Sebebi, İncil'i daha çekici hale getirmekmiş. Bunu nasıl yapacaklarını merak ediyorsanız söyleyeyim: Ünlü modellerin fotoğrafları, resimleri konacakmış yeni baskı İncillere.

Bunun için İsveçli girişimciler, İncil'in erotik versiyonu için çalışmalara hemen başlamışlar. Amaçları da özellikle İncil'i 15-30 yaş grubu için daha çekici hale getirmekmiş. Girişimciler böyle söylüyor. Nasıl çekici hale getirileceği hususta biraz daha detay veriyorlar: Erotik yani müstehcen İncil'de dünyanın önde gelen ünlü fotomodelleri ve fotoğrafçıları kullanılacakmış. İncil adeta bir "magazin" haline getirilecekmiş. Bunun için de, dünyanın en ünlü iki modeli Claudia Schiffer ve Markus Schenkenberg, Adem ve Havva rolünde poz vereceklermiş. Adem ve Havva'nın New York'ta sokakta el ele... yürüyüşlerinin fotoğraflarını yeni magazin İncil'in sayfalarına yansıtacaklarmış.

Bu pozların da sıradan bir fotoğrafçı tarafından çekilmesi beklenemez tabii ki. Bu görüntüler ünlü fotoğrafçı Paolo Roversi tarafından çekilecekmiş.

Hatırınıza gelmiştir herhalde. Bütün bu kepezeliklere Kilise, Hıristiyan din adamları ne demişler, nasıl bir tepki göstermişler. Buna niçin tepki gösterebilirler ki. Tepki anormal şeyler için gösterilir. Yapılanlar onlara göre anormal şeyler değil ki tepki gösterebilirler.

Birkaç yıl önce, bir filmde Hz. İsa rolündeki adam iğrenç işler yaptığı için, Avrupadaki Müslümanlar ayaklanıp filmin gösterildiği sinemayı kuşatmamışlar mıydı? Hıristiyanların kılı bile kıpırdamamıştı. Bunlardan nasıl bir tepki bekleyebilirsiniz ki.

Tepki göstermedikleri gibi, takdir bile etmişler. Hıristiyan din adamları da “esas”ın tadını kaçırmamak şartıyla bu ilginç girişimi desteklediklerini ve memnunlukla karşıladıklarını ifade etmişler.

Halbuki ellerindeki bozuk incillerde de bu tür, erotik yaklaşımlar yasaklanıyor. Mesela Matta İncilinde, Zina yasak olduğu gibi, zinaya sebep olan kadına da şehvetle bakmanın yasak olduğu yazılıdır. (Matta Bâb 5, ayet 27-28) Hal böyle iken, Hıristiyan milletler bırakın zinayı, homoseksüel erkeklerin evlenmesine bile izin veriyor, bunun için kanun çıkartıyorlar.

Gelelim şimdi ikinci habere. Haberin başlığı şöyle: “Bak, peygamber futbol oynuyor!” Haber sonra şöyle devam ediyor: “Gençlere Hıristiyanlığı sevdirmek adına ünlü modellerin çıplak resimlerinin yer alacağı bir İncil'in bastırılmasının ardından, Amerika'da bir firma da Hz. İsa'yı çeşitli sporlar yaparken gösteren süs eşyaları satmaya başladı.”

Christian Supply firması tarafından internet üzerinde satışa sunulan eşyalar büyük ilgi toplamış. Hz.İsa'yı beyaz kıyafetler içinde futbol, basketbol ve beyzbol oynarken gösteren eşyalar, tanesi 20 dolardan satılıyormuş. Bu girişimin sebebini, “Böyle bir eşya üretmelerinin nedeninin Hz.İsa'yı günümüz şartlarına uyarlamak” olduğunu söylüyor şirket yöneticisi Laura Traina.

Derler ya, araba yoldan çıkınca nerede duracağı belli olmaz. Dinler ilahi mesajdır. Orijinalliği muhafaza edildiği müddetçe etkili olur. Eğer orijinalliği bozulmuşsa hangi kılıfa sokarsanız sokun ilgi çekmez. Aksine itici olur. Bugünkü Hıristiyan aleminin durumu da zaten bunu açıkca gösteriyor. Harcanan milyarlarca dolara rağmen halk Hıristiyanlıktan uzaklaşıp hızla dinsiz oluyor. Çırpındıkça da daha çok batıyorlar dinsizlik batağına.

Ahlâksızlık revaçta! 22.6.2001

Bir hikaye anlatılır: Bir beldede bir su varmış. Bundan içenin huzurlu olacağına inanılmış. Fakat içenin akli dengesi bozuluyormuş. Zamanla bu sudan içmeyen kalmamış. Sadece bir aile kalmış. Yani beldede akıllı tek aile kalmış. Bu aile içmemekte direniyormuş. Fakat herkes anormal olduğu için, bu akıllı aile, deli muamelesi görmeğe başlamış. Bütün belde halkı bunun deliliğini, konuşmaya başlamış. Sonunda çaresiz kalıp bu aile de sudan içip onlar gibi olmuş ve huzur (!) bulmuş.

Bugün Türkiye'nin, sadece Türkiye'nin değil bütün dünyanın durumu buna benziyor. Sudan içenler hızla çoğalıyor. Bunun için de anormal şeyler normal, normal şeyler anormal olarak karşılanmaya başladı.

Bu anormallik daha çok da sosyal yaşantıda, özellikle de ahlâk konusunda görülmeğe başladı. Ahlâklı olanlar ahlâksız, ahlâksız olanlar ahlâklı, olarak algılanmaya başlandı. Maalesef son yıllarda her toplum hızlı

bir şekilde ahlâksızlığa doğru gitmektedir. Bununla da kalmayıp, karşı çıkanlar gericiikle, çağdışı olmakla suçlamaktadır.

Son günlerin tartışma konusu Tarkan olayı bunun tipik örneği. Hemen hemen herkes Tarkan'ın yanında yer aldı. Homoseksüellik gayet normal bir davranış şekli olarak sunuldu. Tasvip etmeyenler de çağdışılıkla suçlanmaktan korktukları için açıkça yanlışı ifade edemediler. Biz Müslümanız, dinimiz, örfümüz buna müsaade etmez, diyemediler.

Bir müddet suskunluktan sonra, bu destekten cesaret alan Tarkan, "Ben yaşadığım hiçbir şeyden pişmanlık ve utanç duymadım. Herkesin bir hayatı var, benim de öyle..." diyerek meydan okudu. Aslında, arkasından kitleleri sürükleyen kimselerin böyle meydan okumaya, kötü örnek olmaya hakları yoktur. Bu meydan okuması da medyada kahramanlık olarak takdim edildi. Yapılan iş meşrulaştırıldı. Halbuki, yapılan yanlışıktan pişman olmak, utanmak da bir fazilettir. Bunu bile yapamadı Tarkan. Daha rahat yaşayabilmek için ABD'ye gitmeye karar verdi. Bu işte, en az kendisi kadar, bunu bu hale getiren, bu cüreti veren toplum da suçlu.

Dedik ya anormallikler normal hale geldi. Bu tür bir olay için bugünlerde Kuşadası da büyük bir hazırlık içinde. Bütün hazırlıklar tamam. Bütün gözler ufukta .Neyi mi bekliyorlar?

Bu yaz gelecek üç gemi dolusu gay (Homoseksüel) ve lezbiyen turisti. Geçen seneki hatalarını (!) düzeltmek, özür dilemek için iki sabırsızlıkla sahilde bekliyorlar. Geçen yıl eşcinselleri ilçeye sokmamak suretiyle yaptıkları büyük yanlışı(!) telefî edebilmek için , bu yıl eşcinsel turistler törenle karşılamaya hazırlanıyorlar. Geçen yıl nasıl olduysa gaflete (!) kapılıp 800 gay turistin ilçede dolaşması, çarşıya girip alışveriş yapması engellenmiş, apar topar limandan uzaklaştırılmıştı.

Yapılan bu büyük hata(!) fark edilerek kovulan gay turistler, İstanbul'da yollarına kırmızı halı serilip lokum ikram edilerek karşılanmıştı. Bununla da kalmayıp, seyahat acenteleri, ABD'deki eşcinsel kulüplerine yazı göndererek özür dileyip Türkiye'ye gelmeleri durumunda en iyi şekilde ağırlanacaklarını bildirmişlerdi. İşte bu sözü yerine getirme heyecanını yaşıyorlar.

Yetkililer, "Geçen yıl büyük bir talihsizlik yaşadık. Hem uluslararası skandal oldu, hem de yaklaşık 1 milyon dolarlık bir gelir kaybına uğradık. Bizi cinsel tercihleri değil, bırakacakları döviz ilgilendiriyor" diyerek, aynı hataya(!) düşmeyeceklerini" dile getirdiler.

Demek ki onlara göre ahlâk anlayışının değeri bir milyon dolar. Yeter ki para gelsin nasıl gelirse gelsin. Dinine örfüne, cemiyete zarar verip vermemesi hiç önemli değil. Eski toplumlar putlara tapıyorlardı. Zamanımızda ise para, modern tapınma vasıtası.

İslam büyükleri, "**Kişinin maksadı neyse, mabudu o olur.**" demişler. İnsanın maksadı neyse taptığı odur. Eğer kişi, Allah'ı unutmuş, hep para, şehvet, makam... için koşuyorsa, bunun için herşeyini terk edebiliyorsa o, artık bunlara tapıyor, demektir. Günümüz insanı, eski çok tanrılı dinleri ayıplarken, farkında olmadan kendisi çok tanrılı dinlere yönelmektedir. Kimisi makama, kimisi de paraya tapmaktadır. Sosyete kesim de serbestlik,

cinsel tercih adı altında şehvete tapmaktadır. Halbuki bu tür serbestlik hayvanlara mahsus bir özelliktir. İnsan hayvanlar gibi başıboş bırakılmamıştır. İnsan, inanç yönünden boş kalınca bu boşluğu doldurmak için akla hayale gelmedik iğrenç işler yaparak, gerçek inancın verdiği huzuru arıyor. Fakat, susuz olanın deniz suyu ile susuzluğu gidermeye kalkışması gibi, sonunda helak olup gitmektedir. (Yarın da bu konuyu dini açıdan ele almak istiyorum.)

Yerin dibine batırılmış kavim 23.6.2001

Dün, son günlerin tartışma konusu olan homoseksüelliğin sosyal boyutunu ele almıştım. Bugün de konuyu dini açıdan ele almak istiyorum. Homoseksüellik (Lutilik) ilk defa Sedum halkında görüldü. Bunlar, Kur'an-ı kerimde; "El-mü'tefikât = Alt üst edilen yer" olarak bildirilen bölgede yaşarlardı. Bunlarda, adaletsizlik ve zulüm kol geziyor, zayıf insanlar eziliyor, fuhuş ve ahlâksızlık olan söz ve fiiller, herkesin içinde alenî olarak yapılıyordu. Edep ve haya tamamen yok olmuştu. Ayıp ve günah olarak bilinen her şey topluluk içinde rahatça yapılıyor, bugün olduğu gibi yapanlar daha çok itibar görüyordu. En kötüsü; bu yapılan çirkin ve iğrenç hareketlerden kimse kimseyi sakındırmıyor, bu hareketleri yapmayanlar ise, toplumun dışına itilip ayıplanıyordu.

Allahü teâlâ, Lût aleyhisselâmı bunlara gönderdi. Hz. Lut, yapmış oldukları sapıklıklardan ve kötü işlerden vazgeçmelerini istedi. Vazgeçtikleri takdirde, dünyada ve âhirette mesut ve huzurlu olacaklarını; kötülüklerine devamda ısrar ettikleri takdirde ise dünyada ve âhirette şiddetli şekilde azap göreceklerini bildirdi.

Sedum şehrinin halkı, bu davete uymadı. Uymadıkları gibi ayrıca, Lût aleyhisselâma ve ona inanlara hakaret ettiler, zulmettiler. Allahü teâlâ, "**Ben halîmim, bana isyan edenlere cezasını vermede acele etmem. Takdir edilen zaman gelince de bir saat ileri geri bırakmam.**" buyurdu. İnanalar çaresiz kaldığı bir zamanda, yerin dibine batırarak bu kavmi helak etti.

Bu ahlâksız, lanetlenmiş toplumun yaşadığı bölgede, cenâb-ı Hakkın gadabının nişanesi olarak, pis kokulu ve siyah bir su çıkıp göl oldu. O şehirlerin izleri hâlâ durmaktadır. Bunda insanlar için ibret vardır. Allahü teâlâ, "**...o beldede bir işaret bıraktık**" buyurarak, bu durumu haber verdi.

Bugün Sedum bölgesinin yerindeki göl, Lût gölü adıyla anılmaktadır. Suyunda balık cinsi canlılar mevcut değildir, rengi siyahtır. Allahü teâlânın kudretinin büyüklüğünün ve düşmanlarından intikam almasının işareti olarak, her devirde yaşayan insanlara büyük bir ibrettir.

Bu fiile, Kur'an-ı kerimde, "**Habîs iştir.**" buyurulmuştur. İslâmiyetin bildirdiği büyük günahların en büyüklerindedir. Allahü teâlâ Kur'an-ı keriminde; "**Sizden önce âlemlerin hiç birinin yapmadığı hayasızlığı (livâta)mı yapıyorsunuz.**" buyurarak çirkin bir fiil olduğunu bildirmiştir.

Peygamber efendimiz de; “Lût kavminin işini (livata) yapan mel’ündür.” “Benden sonra ümmetim hakkında en çok korktuğum şey, Lût kavminin yaptığı yapmalarıdır.” “Ümmetimden Lût kavminin amelini (livâta) yaptığı halde ölen kimseyi Allahü teâlâ onlarla (Lût kavmiyle birlikte) haşr eder.” “Lûtî olanlar (livâta yapanlar) kıyâmet gününde maymun ve domuz sûretinde haşr olunacaklardır.” buyurmuştur. Ayrıca, “Erkek erkek ile livâta yaparken arş titrer, sallanır. Melekler de bu iğrenç işe muttalî olup, “Ya Rabbî, emir etsen de yeryüzü o ikisini ta’zir etse, gökyüzü onların üzerine taş yağdırsa.” derler. Allahü teâlâ; “Ben halîmim, acele etmem. Benden bir şey kaçmaz.” Buyurarak, livâtanın kötü ve iğrenç bir iş olduğunu, er geç bunu yapanların cezasını göreceklarını bildirmiştir.

Büyük İslâm âlimlerinden **İmâm Mücâhid**, “Lûtî olan (livâta yapan) kimse, tövbe edip, bu pis fiilden vazgeçmedikçe, gökte ve yerde olan bütün sularla yıkansa, yine temizliği noksan olur.” buyurdu. **Mâlik bin Dinar** hazretleri de; “Geçmiş ümmetlerden hiç birinde erkeğin erkeğe yaklaştığı işitilmedi. Ancak bu çirkin fiil, Lût kavmi arasında zuhûr etti. Onlara şeytan gelip bu fiili öğretti. İnsan tabiatına aykırı olan bu çirkin fiili yaptıkları için Allahü teâlânın gazâbına uğradılar” buyurarak livâtanın kötülüğünü bildirmiştir.

Homoseksüellik veya eşcinsellik adıyla da bilinen livâta daha çok insanların dinden uzaklaştığı devirlerde yaygınlaşmıştır. Dinsizliğin yaygınlaştığı yirminci yüzyılın sonunda eşcinsellik hareketleri açık bir biçimde dile getirilmeye başlanmıştır. Avrupa ve ABD kânunlarındaki eşcinselliği yasaklayan hükümler yürürlükten kaldırılmış, eşcinsellik suç olarak kabul edilmez hâle gelmiştir. Hatta resmen evlenmelerine izin verilmiştir. Gözlerinin önündeki İtalya’daki antik pompei şehri halkının durumdan da ibret almamışlardır.

Hristiyan inancına göre de yasak olan bu çirkin fiil daha çok da bu çevrelerde yaygınlaşarak meşru hale getirilmiştir. Bu da dinlerinden ne kadar uzaklaştıklarının bir göstergesidir. Bu çirkin fiili yaygınlaştıran toplumlar Lût kavminin, Pompei halkının akibetine düçar kalacaklardır. . **“Allah, imhâl eder fakat ihmâl etmez.”** Yani Allahü teâlâ ceza vermekte acele etmez, fakat suç işleyenin cezasını vermediği de ihmâl etmez, eninde sonunda toplum cezasını bulur.

Olayları doğru yorumlayabilmek için 29.6.2001

Osmanlının son zamanları, tarih kitaplarında flu olduğu için net olarak görülemedi bugüne kadar. Bunun için bu devre ait olaylar sık sık tartışma konusu oluyor. Bugünlerde yine bu tür bir tartışma yapılıyor. Gazeteci yazar **Ahmet Altan**’ın ortaya attığı, “Otuzbir Mart Vak’ası” nın perde arkası günlerdir, gazetelerde, TV’lerde tartışılıyor. Yılların gazetecisi Sayın Altan, bugüne kadar bu olay, “Dincilerin ayaklanması” olarak öğretildiği için, toplum olarak “aldatıldığımızı” söylüyor.

Bu olayı ve Osmanlının son devrindeki diğer olayları, hatta zamanımızdaki siyasi olayları tam anlayabilmek için **“İttihat ve Terakki”** hareketini bilmek gerekir. Bu bilinmedikçe, olayları doğru olarak

yorumlamak, anlamak mümkün değildir. Bunun için önce, kısaca İttihat ve Terakki'yi tanıtmak, yarın da Otuzbir Mart olayına değinmek istiyorum.

Osmanlı Devleti, "Hasta Adam" durumuna düşünce, Batılı devletlerin iştahı kabardı. Devleti içeriden yıkarak kendilerine daha çok pay sağlayacak gizli cemiyetler kurdular ve bunlara gizli destek verdiler. İşte bunlardan biri de, 21 Mayıs 1889'da gizli kurulan, İttihâd-ı Osmânî cemiyetidir. Daha sonra İttihat ve Terakki adını aldı. İtalyan Karbonari mason teşkilâtını örnek alarak kurulan bu gizli cemiyet, hücreler hâlinde teşkilâtlandı. Cemiyet üyeleri, Pâris'te bulunan Jön Türklerle irtibatlı çalışıyorlardı.

Nihai hedef olarak Osmanlı Devletini yok etme gayesini güden, ihtilâlcî bir kimliğe sâhip olan ve kurucularının ekseriyetinin mason olması ile dikkat çeken bu cemiyet, ülke içinde veya dışında aynı gaye ile kurulan cemiyetleri kendine çekerek kaynaştırmayı başardı. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da basın kendilerine büyük destek verdi. Zaten İttihatçıları iktidar yapan da basındı.

İttihat ve Terakki görevi gereği, Devletin başına büyük gâileler açtı. Bir oldu bittiye getirilerek Osmanlı Devletini, Birinci Dünyâ Harbine soktu. Pek çok vatan toprağı elden gitti; yüz binlerce Müslüman-Türk evlâdı şehid düştü.

İktidarda kaldıkları on senede, üç kıtaya yayılmış altı yüz senelik koca bir imparatorluğu, korkunç bir ihtiras ve cehâlet ile târihin derinliklerine gömen İttihat ve Terakki'dir. En az iki milyon kişiyi cephelerde kar ve tipi altında veya kavurucu çöller ortasında çıplak, aç, susuz bırakarak şehid olmalarına sebep olan İttihat ve Terakkinin ileri gelenleridir. Birkaç milyon kilometre kare olarak devraldıkları bir memleketi, birkaç yüz bin kilometre kareye kadar küçülttüler.

Bu küçük toprak parçasını da düşman çizmelerinin altında bırakarak kaçtılar. İlk olarak Enver, Talat ve Cemâl paşalar ile doktor Bahaaddîn Şâkir, doktor Nâzım, 30 Ekim 1918'de Mondros Mütârekesini imzâ ettikten bir gün sonra gece yarısı koca Osmanlı Devletini yıktıktan sonra, hıyanetlerine bir yenisini ekleyerek kaçtılar. Enver Paşa Türkistan'da, Talat Paşa Berlin'de, Cemâl Paşa da Tiflis'te, Ermeniler tarafından öldürüldüler.

İttihatçılar, gerçek yüzlerini hep sakladılar. Menfaatleri neyi gerektiriyorsa, öyle göründüler. Türk ve İslâm düşmanlarıyla işbirliği yaptıkları, bünyelerinde bunlara yer verdikleri halde, Müslüman, Türkçü ve milliyetçi bir çizgi takip eder göründüler. Fakat, Türk ve Müslüman düşmanı Yahudi Emanuel Karaso ve Ermeni Hallaçyan gibileri İttihat ve Terakkinin ileri gelen elemanlarındandı.

Cemiyet; kuruluş, teşkilâtlanma ve faaliyet bakımından farklı özellikler taşıyordu. Cemiyetin yöneticilerinin çoğu masondu. Cemiyeti yöneten genel merkez üyesi yedi kişinin kimlikleri, meşrûtiyet ilân edildikten sonra bile açıklanmadı. Üyeler, masonların merâsimlerine benzer usûllerle cemiyete alınırdı. Rehber üyelerce tavsiye edilen ve uygun görülen kişiler, tahlif heyeti (yemin kurulu) önünde yemin ederlerdi.

Heyet başkanı, önce cemiyetin gayesini, cemiyet üyeliğinin taşıdığı sorumluluğu aday üyeye anlatır, sonra yemini okurdu. Aday üye, hangi dine inanıyorsa kutsal kitabına, hançer ve tabanca üzerine el basarak yemini tekrarladı.

Cemiyete giren üye, teşkilâtın gayesi uğruna gerektiğinde canını fedâyâ hazır olduğunu bu yeminle kabul ediyordu. Ayrıca cemiyetin vereceği özel görevleri yerine getirmek için fedâî şûbeleri kurulmuştu. Fedâîler görev sırasında öldükleri takdirde, cemiyet, âilelerine bakmayı taahhüt ediyordu. Cemiyetin amaçlarına aykırı hareket eden, ihanet eden üyeler için merkez heyetleri, mahkeme gibi yargılama yaparlar ve suçluyla ölümle cezâlandırılırlardı.

İşte İttihat ve Terakki buydu. Nihayet on yıllık korku ve zulüm devri bitti. Fakat, geride zihniyetleri kaldı. Halk düşmanlığı, bölücülük, partizanlık hastalıkları, İttihatçıların cemiyetimize adapte ettiği alışık olmadığımız kötü örneklerden sâdece birkaçıdır.

Oyun içinde oyun! 30.6.2001

Osmanlı tarihinin son devrinin en önemli olaylarından biri “Otuzbir Mart vak’ası”dır. Bu, dış güçlerin desteği ile yerini sağlamlaştırmak için İttihat ve Terakki tarafından tertiplenen sinsi bir plandır. Rûmî takvimle 31 Mart 1325’te olduğu için Otuzbir Mart Olayı denilmektedir. Görünüştaki tahrik ve teşvikçilerinin başında, İngilizlerle irtibatlı çalışan Derviş Vahdeti ve arkadaşları gelmektedir.

Osmanlı Devleti’ni bir an önce yıkmak için, dış güçler oyun içinde oyun oynuyorlardı. İttihat ve Terakki, Dış güçlerin ve basının desteği ile halka zulmediyor, ordu içinde de kendisine karşı olan, milletini, dînini ve vatanını seven subayları, orduda gençleştirme bahânesiyle tasfiye ediyordu. Bu, halkta ve orduda büyük bir huzursuzluğa sebep oldu.

Bu fırsatı değerlendiren dış mihraklar, Derviş Vahdetî ve arkadaşlarına İttihat-ı Muhammedî Cemiyeti’ni kurdurdular. Yayın organı olan Volkan Gazetesi ile de İttihat ve Terakki aleyhinde faaliyet gösterdiler. Bugüne kadar bu faaliyet, hep Sultan İkinci Abdülhamîd Han ile irtibatlandırılmak istenmiş ise de hiçbir ilgisinin olmadığı artık kesin olarak anlaşılmıştır. Sultanın aleyhinde olanlar bile bunu itiraf etmektedirler. Aslında, İttihat ve Terakki’yi de, ona karşı hareketi de çıkartan dış güçlerdir. Onların menfaat çatışmasıdır.

Volkan gazetesinde Derviş Vahdetî, Orduda erleri, İttihatçı subaylara karşı kışkırtarak isyan ettirdi. Yüksek seviyede din adamları ayaklanmada yer almadıkları gibi, bu isyanı karşı çıkarak beyanname neşrettiler. Sadece din cahili birkaç yobazlar destek verdi. 31 Mart gecesi, erler, isyan ederek subaylarını hapsedtiler.

Görüşmelerle isyan yatıştırılmışken, kasıtlı olarak çıkartılan “ Meşrutiyet elden gidiyor “ yaygaraları üzerine, isyanı bastırmak için Selanik’teki Üçüncü Ordu mensubu askerlerinin ve Edirne’deki İkinci Ordu’nun katılımıyla “Hareket Ordusu” İstanbul’a hareket etti. Zaten esas maksatta buydu. Bu maksatla aylar öncesinde yol güzergahındaki erzak depoları doldurulmuştu. Bunu çok az kimse biliyordu. Askerlerin büyük bir

kısmı gerçek durumdan haberdâr olmayıp, padişahı kurtarmaya geldiklerini zannediyorlardı. Hareket Ordusu İstanbul'a gelince, önce Yıldız Sarayı'nı muhâsara edilerek Abdülhamîd Han hal' edildi.

Otuzbir Mart Vak'asının gizli tertipçilerinden filozof Rızâ Tevfik'in aşağıdaki îtirafı bu olay hakkında Türk târihine ışık tutmaktadır: "1908 İhtilâlden evvel, bizleri başta İngiliz sefiri olmak üzere Fransız, İtalyan sefirleri de çok teşvik ettiler. Onlardan büyük ölçüde fikri destek ve teşvik gördük. Nihâyet hürriyeti îlân ettik!

Bir gün Talât Paşa'ya dedim ki: "Biz bu ihtilâl için ecnebi sefirlerden hayli teşvik gördük. İşte hürriyeti îlân ettik. Gidelim, bu elçileri ziyâret edelim, teşekkür edelim."

Evvelâ İngiliz sefâretine gittik. Galatasaray'daki o muhteşem binâyı tam bir ölü sessizliği içinde bulduk. Ben emindim ki sefir de dâhil olmak üzere bütün sefâret erkânı içerdeydi. Fakat bizi karşılayan sefâret kavas, kimi sorduksa "Yok!" dedi. Bir mânâ veremedi dördük.

Oğlum Said, İngiltere'de oturuyordu. Onu ziyârete Londra'ya gitmişim. Said'e İskoç asilzâdelerinden Lord Nicholson hayli yardım etmişti. Hem bu alâkalarına teşekkür etmek, hem de eski dostluğu bir daha ihyâ eylemek üzere ziyârete gittim. Sohbet sırasında İstanbul sefâretinin bize gösterdiği o soğuk karşılama hatırıma geldi. Lord'a sebebini sordum:

"Dostum Rızâ Tevfik Bey... Biz sizleri teşvik ettik. Büyük bir netice bekliyorduk. İhtilâl olacak; Sultan'la beraber temsil ettiği hilâfet müessesesi de alaşağı edilecekti. Beklediğimiz neticeyi tam alamadık. Zîrâ ihtilâl yaptınız, fakat saltanat ve hilâfet müessesesi de yerinde duruyor." Lord'a tekrar sordum: "İngiltere devletini, hilâfet müessesesi bu derece şiddetle neden alâkadar ediyor?"

"Ha... Dostum Rızâ Tevfik Bey... Biz Mısır'da bilhassa Hindistan'da İslâm kitlelerini idâremiz altına alabilmek için milyonlarca altın harcadık, muvaffak olamadık. Halbuki Sultan, yılda bir defâ bir "selâm-ı şâhâne", bir de "Hafız Osman Kur'ân-ı kerîmi" gönderiyor, bütün İslâm ümmetini, hudutsuz bir hürmet duygusu içinde, emrinde tutuyor.

İşte biz, ihtilâlden ve sizlerden ihtilâl sonunda, sultanların da, hilâfetin de, yâni bir selâm-ı şâhâne ve bir Hâfız Osman Kur'ân'ıyla kitleleri avucunda tutan kuvvetin de devrilmesini bekledik, aldandık. İşte bu sebeple bir soğuk adem-i kabul gördünüz..." (Ahmed Kabaklı-Temellerin Duruşması)

Devir iktisat devri(!) .7.2001

Sene 1970 veya 71 idi. Kasabamızın merkez camii minaresine din görevlilerinin arzusuyla hoparlör yeni takılmıştı. Hoparlörden çıkan gür sesi işiten halk sevinç içindeydi.

O günlerde Ahmet Amca'nın dükkanına uğramışım. Kendisini üzgün ve düşünceli görünce, " Hayrola Ahmet Amca, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa?" diye takıldım.

Başına kaldırıp, “ Evlad, iyi olmadı! Bunlar bindikleri dalı kesiyorlar.” dedi. Ben, “ İyi olmayan nedir?” diye sorunca, karşısındaki caminin hoparlörünü gösterdi. Ben, “ Bunun neresi kötü?” diye sorduğumda, “ Bu, bu kadarla kalmaz, bir gün gelir bütün camilere bağlanır, sonra da ezan tek camiden okunarak ezan olmaktan çıkarılır; hatta namaz da bu şekilde merkezi olarak kılınır, müezzine, imama ihtiyaç kalmayacak, diye korkuyorum” demişti.

Geçen hafta, bazı illerde ezanın merkezi bir sistemle okunmaya başlandığı haberini okuyunca, rahmetli Ahmet Amca'yı hatırladım. İleri görüşlülüğünü bir kere daha takdir ettim. “Diyanet İşleri Başkanlığı son dönemde yürüttüğü, “dinde reform” çalışmalarını "Ezanda Birlik" projesiyle sürdürüyor.” şeklinde başlayan habere göre; bazı illerde Ezan, müzik dersi alan sesi güzel müezzinler tarafından bir merkezden okunuyormuş artık. Bundan böyle altyapısı hazır olan illerde ezan merkezi bir camide okutulacakmış. Zamanla bütün şehirler merkezi sisteme geçecekmiş.

Açıkça söylenmese de işin içinde, tasarruf ve dini zamana, teknolojiye adapte etme yani dinde reform var. Ne diyelim devir iktisat devri. Her işte iktisat yapılıyor, din hizmetlerinde olmasın mı? Bu sistem genişletilince, daha da merkezi hale getirilince müezzinlere ihtiyaç kalmayacak. Hatta daha çok tasarruf için teyp kaseti de kullanılabilir. Teknik açıdan aralarında zaten fark yok. Çünkü, insan sesi, mikrofona gelince gayb oluyor, bitiyor. Elektriğe, sonra miknâtis dalgalarına çevriliyor. Bu elektro-manyetik dalgalar, antene gelip, elektriğe ve sonra yeni bir sese çevriliyor. Hoparlörde de böyle olmaktadır. Zâten hoparlör, elektrik dalgalarını ses dalgalarına çeviren âlet demek olduğu, Fransızca (Larousse)da bile yazılıdır.

Ayrıca minareler baz istasyonu olarak kiraya da verilmeye başlanmış. Bu da önemli bir gelir kaynağı. Dedik ya devir tasarruf devri! Zaten minareye çıkılmadığı için sadece hoparlör direği olarak kullanılıyordu, minareye çıkan yoktu. Minareler işe yaramış olur!

Oldu olacak, başlamışken Ahmet Amca'nın söylediği ikinci kısmı da hayata geçirseler bari! Bundan daha çok tasarruf sağlanır. Merkezi bir camiden namaz kıldırılıp, bağlantı kurulmuş diğer camilerdeki cemaat buna uyarsa, imamlardan da tasarruf sağlanır. Böylece ekonomik krize büyük destek sağlanmış ve teknolojiye de uyulmuş olunur.

Hizmette sınır yok, ileride evlere de hat çekilip, cemaat camiye gitmekten de kurtarılabilir. Evinde çoluk çocuğu ile namazını kılar. Camilere de ihtiyaç kalmaz. Zaten bazı islam(!) ülkelerinde bu var. Demek ki daha sırası gelmemiş, sırası gelince bizde de uygulanır. Nasıl olsa teknoloji her gün geliyor. Ben imamın kendini de göreceğim diyenlere görüntü sağlamak ta mümkün. Böylece Medine'de kılınan namaza evinde görüntülü olarak uyabilir. İmam Medine'de siz burada huşu (!) içinde namazınızı kılabilirsiniz.

Hıristiyan alemi, bu teknolojiyi bulmuşlar, fakat geri zekalı oldukları için(!) kendileri ibadetlerinde kullanmayı akıllarına getirememişler. İbadetlerini asırlardır yaptıkları gibi yapıyorlar, mikrofon kullanmıyorlar

ayinlerinde; hâlâ kiliselerde çan çalıyorlar. Halbuki, herkes duyamıyor çan seslerini. Çan sesini hoparlör ile yükseltseler her tarafta duyulacak. Bütün hıristiyanlar kiliseye koşacak. Kiliseler, boş kalmaktan, kapanmaktan kurtulacak!

Değerli okuyucularım, teknoloji yerinde kullanılmazsa böyle garabetler ortaya çıkar. İbadetlerin yerini elektronik aletler alır. Programlanmış ruhsuz robotların yatıp kalkması haline döner. İşte dinde reform, dine bid'at sokmak budur. Bid'atler dini, gerçek din olmaktan çıkartır. İsterseniz yarın da ibadetleri ruhsuz, zamana ve kişilere göre değişen, şekli hareketler haline getiren bid'atin dinimizdeki yeri üzerinde duralım.

Bid'at felâketi! .7.2001

Teknolojide, müspet ilimde değişme, gelişme esastır; dinde ise değişmemezlik esastır. Bu kurala uyulmazsa, mesela, esası değişmezlik olan din değiştirilmeye, teknolojiye, zamana uydurulmaya çalışılırsa dün bahsettiğim merkezi ezan, merkezi namaz gibi garabetlikler ortaya çıkar. Din, din olmaktan çıkar, oyuncak haline gelir.

Bunun için dinimiz, dinde değişiklik, dini tabirle "bid'at" üzerinde çok durmuştur. Peygamberimiz, "**Her bid'at sapıklıktır ve her sapık da Cehennemdedir.**" buyurmuştur.

Dinde bu kadar önemli bir yeri olan bid'at nedir, bunun üzerinde duralım. Bid'at, Resûlullah efendimizin ve Eshâbının zamanında olmayıp da daha sonra ortaya çıkan ve ibâdet olarak yapılan şeyler demektir.

Allahü teâlâ, kullarını, kendisini tanımaları ve ibâdet etmeleri için yarattı. İbadetin nasıl yapılacağını da Peygamberimiz vasıtasıyla kullarına bildirdi. Kullarına bırakmadı. Bir insan, kendi görüşü, anlayışı ile ibadet yaparsa, O'na kulluk yapmamış olur. Resûlullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuş olur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. Böyle yapılırsa daha iyi olur demek, Resûlullahın bildirdiğini beğenmemek olur. Hadis-i şerifte "İbadetleri bizim gibi yapmayan bizden değildir" buyuruldu.

Bugün dini hassasiyet kalmadığı için bazı bid'atler güzel görünse de, Ahirette hepsinin zararlı olduğu anlaşılacaktır. Çünkü Peygamberimiz, "Her bid'at sapıklıktır" buyurmuştur. Kur'an-ı kerimde, "**Bazı şeyleri faydalı sanıp seversiniz, Hâlbuki o şeyler sizin için zararlıdır**" buyuruldu. (Bekara 216)

Bid'atin ne kadar tehlikeli bir girişim olduğunu şu hadis-i şerif te göstermektedir: "Bid'at ehlinin namazı, orucu, haccı, cihadı, farz ve nafilisi kabul olmaz, yağdan kılın kolayca çıktığı gibi dinden çıkması kolay olur."

Bu, teknolojik gelişmelere tamamen kapalı olmak manasına gelmez. Dinde, ibâdette olmayıp, âdette olan yenilikler, yanî yapılırken sevap beklenilmeyen değişiklikler bid'at olmaz. Meselâ, yemekte, içmekte, binme ve taşıma vâsıtalarında, binalarda yapılan yenilikleri, değişiklikleri dînimiz reddetmez. Bunları yapmak ve faydalı yerlerde kullanmak lazım olur.

Meselâ radyo, hoparlör, elektronik makinalar yapmak ve bunları ibâdetlerin dışında vaazda, konferansta kullanmak câizdir. Fakat,

ibâdetlerde kullanmak, meselâ, radyo, TV'deki imâma uyup namaz kılmak, ibâdetin şeklini değiştirmek olur, bid'at olur. Böyle kılınan namaz kabûl olmadığı gibi, ibâdet değiştirildiği için ayrıca büyük günâha girilmiş olur.

Enes bin Mâlik hazretleri, birgün ağlıyordu. Sebebi sorulduğunda, "Resûlullahtan öğrendiğim ibâdetlerden, değiştirilmemiş bir namaz kalmıştı. Şimdi, bunun da elden gittiğini görüyor, bunun için ağlıyorum" buyurdu.

Bid'atin bir tehlikesi de tevbe etme durumu olmamasıdır. Çünkü, bir Müslüman, bid'at ortaya çıkarırsa veya başkasının çıkarmış olduğu bir bid'ati yaparsa, bu bid'ati iyi bildiği ve karşılığında sevap beklediği için, bundan tevbe etmek alına gelmez. Bir hadîs-i şerîfte, "Bid'at sahibi, bid'atini terk etmedikçe, Allahü teâlâ ona tevbe etmesini nasîb etmez." buyuruldu.

Tevbe etmedikçe de yaptıklarından sevap alamaz. Hadîs-i şerîfte de, "Allahü teâlâ, dinde bid'at olan birşeyi yapan, bu bid'ati, Allah rızâsı için terk etmedikçe, onun hiçbir amelini kabûl etmez." buyuruldu.

Bunun için bid'atten, bid'at sahibi olanlardan uzak durmak lazımdır. Bid'at sâhibi olanlara, hürmet eden, dirilerini ve ölülerini medheden, bunları büyük bilen, dîn-i islâmı yıkmaya, dünyadan kaldırmağa yardım etmiş olur.

Bilerek veya bilmeyerek, bir Müslümanın dinin yıkılmasına yardım etmesi ne büyük felaket!..

"Bana bir saatini ayırır mısın?" 6.7.2001

Ekonomik kriz, sıkıntılar toplumun her kesimini sarstı. Bunlardan birisi de aile. Birçok aile reisi sabahın köründe evden çıkıyor, gece yarısına kadar çalışmak zorunda kalıyor. Sabah çıkarken daha uyanmadığı, akşam geldiğinde de uyumuş olduğu için çocuklar babalarını ancak hafta sonunda görebiliyorlar. Bazıları bu şansa bile sahip değil.

İşte böyle bir ailede baba, akşam yorgun argın eve döndüğünde, yedi yaşındaki oğlunu kapının önünde beklerken bulur. Çocuk babasına "Baba bir saatte ne kadar para kazanıyorsun?" diye sorar. Zaten yorgun gelen adam sinirlenir, fakat belli etmez, "Bu senin işin değil, sana lazım değil, sen derslerine çalış!" diye cevap verir.

Bunun üzerine çocuk, "Babacığım lütfen söyle, öğrenmek istiyorum" diye ısrar eder. Adam, "illaki öğrenmek istiyorsan, söyleyeyim 10 milyon" diye cevap verir. Bunun üzerine çocuk, "Peki, bana 5 milyon borç verir misin?" diye sorar.

Adam iyice sinirlenip, "Yine oyuncak mı alacaksın? Benim, oyuncak için ayıracak param yok, hadi derhal odana git ve yat!" der. Çocuk sessizce odasına çekilip kapısını kapatır.

Adam bir müddet sonra biraz sakinleşir ve davranışı için üzülür çocuğa parayı neden istediğini bile sormadığını düşünür, belki de gerçekten lazımdı. Yukarı çocuğun odasına çıkar. Yatağında olan çocuğa "Oğlum uyuyor musun?" diye sorar. Çocuk, "Hayır babacığım" diye cevap verir.

Babası üzgün bir şekilde, "Al bakalım istediğin beş milyonu. Sana az önce sert davrandığım için üzgünüm, ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim"

der. Çocuk sevinçle haykırır "Teşekkürler babacığım". Sonra, yastığının altından diğer buruşuk paraları çıkarır, babasının yüzüne bakar ve yavaşça paraları sayar. Bunu gören adam iyice sinirlenerek, "Paran olduğu halde neden benden para istiyorsun?" diye azarlar. Çocuk, "Ama yeterince yoktu." der ve paraları babasına uzatarak "İşte 10 milyon, madem bir saatlik kazancın bu kadar, bunun karşılığında bana bir saatini ayırır mısın?" der.

Baba, bu hiç beklemediği davranış karşısında şaşırır, ne kadar büyük bir yanlış içinde olduğunu anlar. Şartlar ne olursa olsun ailesiyle, çocukları ile ilgilenmeye kesin olarak karar verir.

Sevgi, şefkat çocuğun en önemli manevi gıdasıdır. Nasıl maddi gıda yeterli alınmazsa veya dengesiz olursa çocuğun sağlığı bozuluyorsa, sevgiden mahrum olan çocuğunda da ruhi dengesi bozulur.

Yetersiz sevgi, çocuğu terk etmeği kabullenmektir. Sevgi ile yönlendirme yerine, olur olmaz kurallarla, çok sıkı şartlarla, çocuğu belli bir kalıba sokma çabası, en küçük hataları abartmak, fiziksel cezayı ön planda tutmak çocuğun kişiliğsiz yetişmesine sebep olur.

Bu tür davranışlarla, çocuğun kendine güveni kaybolur, kişiliği hiçe sayılır. Kibar, sessiz, uslu ve dürüst; fakat çekingen, küskün, kolay etkilenebilen, aşırı hassas bir çocuk haline gelir.

Yetersiz sevgi ve sıkı eğitimle yetişen çocuklar; karşı çıkma ve saldırganlık yollarıyla kendilerini kabul ettirmeye çalışırlar ve iç dünyalarını açıklamakta zorlanırlar.

Sevgi, çocuğun kendisini tanımasına ve yeteneklerini geliştirmesine yardım eder. Sevginin de davranışlarla, sözlerle belli edilmesi şarttır. İçinden sevmek diye bir sevgi türü yoktur. Dokunmadan, okşamadan, dinlemeden, paylaşmadan, şakalaşmadan sevgi olmaz.

İlgisizlik, vurdumduymazlık; çocuğun neyi yapması, neyi yapmaması gerektiğini ayıramamasını beraberinde getirir. Serbestliğin ve sorumluluğunun sınırlarını bilmeyen bir insan tipi meydana getirir

Sevgi; övgü ve takdir, insana değerli olduğu duygusu verir; değerli olduğunu hisseden insan da çevresine değer verir. Çevresiyle bütünleşir; bağımsız değil, toplumla beraber hareket etmeyi öğrenir. Bu da onu, kendisine, ailesine, topluma faydalı hale getirir.

Zamanımız ilgi, sevgi devri 7.7.2001

İnsanın alışkanlıklarından vazgeçmesi kolay değildir. Hele bu alışkanlık, asırlardır devam ede gelen, bir alışkanlık, bir davranış şekli ise, durum daha da zorlaşır.

Aile içi eğitimden, çocuklarımıza karşı davranış şeklimizden bahsediyorum. Asırlardır süre gelen bu davranış şeklimiz; otoriter, mesafeli bir metot idi. Bu zamana kadar iyi neticeler de alındı bu metoddan.

Ancak, zamanımızda herşey çok hızlı değiştiğinden istenilen netice tam olarak alınamıyor artık. Zorlamalar, katı prensipler geri tepiyor. Baskı altında belli bir kalıba sokulan gençler, delikanlılık çağına girince, tam tersine bir kalıpla çıkıyor karşımıza.

O zamana kadar zorlamalar ile namazını kılan, kılık kıyafetine dikkat eden gençler bir çırpıda bu değerlerden sıyrılıyorlar çoğu zaman. Bu da gösteriyor ki, artık metodumuzu değiştirmemiz, kendimizi yenilememiz gerekiyor.

Eskiden çocukları cemiyet; okul,sokak terbiye ediyordu. Bunun için aileye, babaya fazla bir iş kalmıyordu. Babanın çocuğuna faydalı olması daha zor olduğu için, baba çocuğu ile arasına mesafe koyarak, daha etkili olan cemiyet eğitimine havale ediyordu.

Şimdi cemiyetin, sokağın, okulun bu faydalı eğitim özelliği kalmadı. Aksine çevresi çocuğa oluyor veriyor. Televizyon ve internetin faydaları yanında verdiği zararları kelimelerle ifade etmek mümkün değil. Böyle bir ortamda, çocukla ilgilenmeyip, araya mesafe koymak, onu her türlü vahşi hayvanın bulunduğu ormanda yalnız bırakmak gibidir.

Bunun için çocuğumuzun dünyasını ve ahiretini düşünüyorsak, küçük yaştan itibaren ilgilenmek, sevgi ve şefkatle yaklaşıp manevi değerlerimizi ürkütmeden vermek zorundayız. Bunu yaparken ölçüyü iyi muhafaza etmek zorundayız. Aşırı denetim, çocuğu pasifleştirir, aşırı hoşgörü çocuğu şımartır ve olgunlaşmasını engeller. Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi, “çocuklarınızla çocuklaşınız” metodu içerisinde onlara yaklaşmalıyız.

Eğitim zor iştir. Zaman ister, sabır ister, emek ister. Altı ay ömrü olan çiçek bile bakım ister, kendiliğinden yetişmez. Mesela, dinimiz, namaz kılmadan önce, namazı sevdirmemiz, alıştırmamız için çocuğa üç senelik bir zaman dilimi belirliyor. Yedi yaşından başlayarak, 10 yaşına kadar namazı alıştırmamızı emrediyor. Bunun gibi, bütün manevi değerlerimizi verebilmemiz için çocuğa zaman ayırmamız şart. Bunu da, yavaş yavaş alıştıra alıştıra zorlamadan, nefret ettirmeden yapmamız gerekiyor.

Çocukların dinimize uygun giyim tarzına alışmaları da küçük yaşlarda başlar. Kız çocuklarımıza daha küçüktür diye dekolte kıyafet giydirirsek, buna alışır büyüyünce normal kıyafete geçmesi zor olur. Çocuk gördüklerine imrense bile, ona uygun şekilde anlatarak ileride yapamayacağı işlerden şimdiden uzak tutmak gerekir.

“Hoş gör, boş ver, ileride düzelir” anlayışıyla çocuğun olumsuz davranışları düzeltilmezse, ileride hoş görülmeyecek şeyleri hoşgörü ile karşılar. Aşırı gevşek tutumla yetişen çocuk; bencil, sabırsız ve anlayışsız olur.

Hoş görü gösterilecek; fakat bu zamanında, yerinde olacak. Ana babanın yanlışı: neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bildiği halde, kimi zaman yanlış yapılmasına hoşgörü göstermesidir.

Sevgi, yanlışları görmemezlikten gelmeye sebep olmamalıdır. Aşırı sevgi, çocuğu sevgiye boğar, çocukta bağımlılık ve güvensizlik oluşturur. Karşılaştığı her sorunda çözüm kapısı olarak ana babaya dayanır, onlara güvenir; fakat kendine güvenmez.

Çok çalışmasını, çok ibadet etmesini değil; düzenli, istikrarlı olmasını istemeli ve bu yolda telkinlerde bulunmalıdır. Programlamasına, zamanını yönetmesine yardım etmelidir. Bunları yaparken aksama olduğu zaman da onu sevgisizlikle cezalandırmamalıdır.

Aile içinde kutuplaşmalara; anne ile kızın bir yanda baba ile oğulun bir yanda; bazen anne ile baba bir yanda çocuklar bir yanda biçiminde ortaya çıkan gruplaşmalara fırsat vermemelidir..

Çocuk hakkında bütün kararları “çocuğumu en iyi ben tanırım” anlayışıyla almak, ondan sadece bu kararlara uymasını beklemek, mutsuz, kendi yetenek ve ilgisine uygun bir meslekte çalışmayan, bu nedenle de kendisiyle barışık olmayan bir insan oluşturur.

“Sen benim dediklerimi yap, yaptıklarımı yapma” anlayışı yanlıştır. Çünkü, çocuklar, söylediklerimize değil, yaptıklarımıza bakarlar. Söylediklerimizle yaptıklarımız birbiriyle uyumlu olmalı. Çocuğumuzu dinlediğimizi, onu adam yerine koyduğumuzu hissettirmeliyiz.

Çocuğunuza “Sana güveniyorum, elinden geleni yapacağına inanıyorum” mesajı vermelidir. Asla, “Bu kafayla gidersen....”, “Ben demedim mi....” diye başlayan sözler söylememelidir. Böyle sözler, bizden uzaklaşmaya, nefrete sebep olur.

Temcit pilavı: UFO 13.7.2001

Gün geçmiyor ki gazetelerde, televizyonlarda UFO'larla, uzaylılarla ilgili haber çıkmış olmasın. Temcit pilavı gibi iki de bir ısıtılıp ısıtılıp milletin önüne sürüyorlar. Uzaydan yerdeki karıncanın bile tespit edilebildiği bir teknoloji devrinde, UFO'ların bir türlü tespit edilememiş olması hayli düşündürücü değil mi? İster istemez insanın aklına geliyor: “Bu işin içinde bir bit yeniği var!” diye.

Nitekim, TÜBİTAK'tan konunun uzmanı **Doç. Dr. Orhan Gölbaşı**, uzaylıların "düzmece" olduğunu bildirdi geçenlerde. Bununla da kalmayıp, "Resmi yetkililer, bölgelerini tanıtmak maksadıyla olaya alet oluyor. Halkı aldatmaya ve kandırmaya yönelik bu haberler nedeniyle savcılarını göreve çağırıyorum." uyarısında da bulundu.

Konunun diğer bir uzmanı, Ankara Üniversitesi Astronomi Bölümü'nden **Prof. Dr. Osman Demircan** da “Uzay binlerce radyoteleskopla taranıyor, bir şey tespit edilemiyor. Uzaylılar hep cahillere görünüyor. Bu yaratıkları neden hep yetkisiz insanlar görüyor da, bilim adamları görmüyorlar?” diyerek, bu işin ne kadar gayri ciddi bir aldatmaca olduğunu bildiriyor; fakat belli merkezler UFO meselesini hiç gündemden düşürmüyorlar. Peki, bunu ortaya atanlar kim, maksatları ne?

Bu konuyu ortaya atanlardan biri, bilim kurgu yazarı **Erich von Daniken**'dir. Daniken, insanları uzaylılara inandırmak için kaleme aldığı “Tanrıların Arabaları” ve “Yıldızlara Dönüş” adlı ve benzeri kitaplarında dini, bilimleri inkâr ederek, tarih boyunca insanoğlunun kurduğu medeniyetlerin, uzaylıların eserleri olduğunu iddia etmektedir.

Bilime aykırı olan bu iddialarının bilim adamları tarafından çürütülmesinden korkan Daniken; “Bilim adamları, bir lokma bile fazla yemeğe halleri olmayan doymuş kazlara benzerler. Tüm yeni, devrimci iddiaları, ‘saçma’ diyerek, reddederler”. demek suretiyle aklınca bilim adamlarını etkisiz hale getirmek, susturmak istiyor.

İngilizce, **Unidentified Flying Objects** (teşhis edilmemiş uçan cisimler) anlamındaki kelimelerin baş harflerinden meydana gelen ve dilimizde “**uçan daireler**” olarak adlandırılan UFO'lara ait şayiaların bazıları, görgü şahitlerinin gördükleri cisimler ve görüntülerle ilgilidir. Ancak, UFO sanılan bu cisimler ve görüntüler, uzaylı sanılan kişiler, robotlar ve hayâlî silüetler, uzaylı değildir. Çünkü yıldızların hiçbirinde hayat yoktur.

Bazı savaş uçaklarının uçan daire şeklinde olduğu bilinmektedir. Hiç şüphe yok ki, uçan dairelere benzeyen hava araçları bu kadarla kalmamaktadır. Büyük bir gizlilik içinde yapımı gerçekleştirilen araçların ve silâhların hiçbir zaman bilinmesi istenmediğinden, UFO şayiaları, bu gizliliği korumak için kullanılmaktadır. Ayrıca, dağlarda görünen oval şeylerin, bulutların içindeki buz kristallerinden yansıyan “ışık topları” olduğu da tesbit edilmiştir.

Nitekim, Harvard Üniversitesi'nden **Astronom Donald E. Monzel**, UFO görmenin 111 sebebinin yazmaktadır. Bu sebepleri; astronomi olayları ve meteorlar, meteoroloji olayları, fotoğraflardaki kamera ve banyo lekeleri olmak üzere üç grupta toplamak mümkündür.

Almanya'da 1973 yılından beri UFO fotoğrafları üzerinde araştırmalar yapan **Klaus Webner**, her amatör fotoğrafçının, en basit hilelerle harikulâde UFO fotoğrafları çekebileceği gerçeğini ortaya koymuştur.

UFO'larla ilgili iddialardan maksat; teknolojik gelişmelerin gizlenmesi ile beraber, aynı zamanda zihinleri karıştırıp, “**ülkelerde toplumu ayakta tutan, manevi değerleri yok etmek**”tir. Esas maksat da zaten bu...

Erich von Daniken'in iddiaları onaltı bilim adamı tarafından “**Daniken Duruşması**” adlı kitapta bilimlere dayanılarak çürütülmüştür. Tarih öncesi çağı uzmanı ve bilim adamı Ord. Prof. Herbert Kühn; “**Daniken, Arkeoloji okusaydı, bu hataları yapmazdı**” demektedir.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, UFO'lar ile ilgili iddialar; başta din inancını ortadan kaldırmak olmak üzere, birçok sinsi maksatlar için ortaya atılmış safsatalardan ibarettir.

“Chat'çilere mesaj var!” 14.7.2001

Teknoloji, her zaman söylediğimiz gibi ikiyüzlü keskin bıçak gibidir. Dikkatli olunmazsa, kullanana zarar verir. Son yılların en gelişmiş teknolojisini internet de böyledir. Bu çok faydalı teknoloji, dikkatli kullanılmadığı zaman, telifisi mümkün olmayan sayısız zararlar vermektedir.

Bu zararlardan sadece biri olan “chatleşme” üzerinde durmak istiyorum. Bununla ilgili gördüğüm işittiğim, okuduğum birçok olumsuz gelişmeler meydana geldi. Birçok ailede huzur bırakmadı. Hatta, chat yüzünden yuvasını dağıtanlar oldu. Bununla ilgili bir yazı yazmak isterken, mail adresime “**Chat'çilere mesaj**” geldi. Chatleşmeden canı yanan, bir bayan tarafından kaleme alınan bu uzun yazıyı özetleyerek sizinle paylaşmak istedim:

Chatleşmek bir çeşit sanal beraberlik haline geldi günümüzde. Adam, saatlerce bilgisayar başında oturup hanımını, çocuklarını bir kenara itip

başka bir alemde geziyor. Eşiyle ilgileneceğine, onun can yoldaşı olacağı yerde, gidiyor bilgisayarla arkadaşlık ediyor. Daha doğrusu bilgisayardakilerle...

“Bu yaptığın uygun mu?” dediğin zaman da, “Ben faydalı olmak, emri marufta bulunmak için yapıyorum” deniyor. Bir kere, en büyük hatamız, faydalı olmaya 'evden' başlamak yerine 'elden' başlamak... Evdekiler dururken, eh nefsimize de hoş geliyor, önce ellerle uğraşıyoruz.

Kişinin önce kendisine, ailesine, sonra da diğer yakın çevresine, daha sonra da uzak çevresine faydalı olması gerekir. Şimdi, chat hastalarına sormak lazım: Elinizi vicdanınıza koyun ve itiraf edin, eşinizle çocuğunuzla mı daha çok meşgulsünüz, yoksa bilgisayarınızla mı?

Bazı chat hastası erkekler diyebilir, “Benim eşim benimle ilgilenmiyor, ben de o yüzden chatlerde sürünüyorum..” Etmeyin, siz gerçek manada eşinizle ilgilendiniz de o sizinle ilgilenmedi mi? Bu kabul edilebilir bir mazeret değildir.

İnsanların kadın olsun erkek olsun, ilgiye, sevgiye ihtiyacı vardır. Siz verirseniz, alırsınız; ilgi,sevgi karşılıklı olur. Arkadaşlık,sevgiyi paylaşmak gibi değerlerimizi TV ve bilgisayar öldürüyor, güzelim aile yuvaları buzdolabına dönüyor adeta. Chat yüzünden kocasının yüzünü göremeyen, bunun için ruhi dengesini bozan çok kadın var. Yazık değil mi bizlere.

Bekarlara gelince; art niyetli olanları bir tarafa bırakıp, olayı iyimser bir şekilde ele alacak olursak bunlar da genelde evlilik hayali ile,chatleşiyorlar. İşi ileri götürüp tanıştıktan sonra da sükutu hayale uğruyorlar. Çünkü iki taraf da tam dürüst davranmıyor chatte.

Sanki chatleşme yalan üzerine kurulmuş. Erkek kadın, kadın erkek numarası çekiyor. Daha nice yalanlar, her şey toz pembe. Chatte tanışılan bir kişiyle gerçek bir evlilik kurulmaz, bu kadar da hayalperest olmayın; artık milenyumdayız, dünya acımasızlaştı, güven duygusu öldü.Chatte tanışıp mutlu bir yuva kuranlar var demeyin, bu sadece bir kumar olur. O ancak binde birdir. Binde birin size isabet etmesini mi bekliyorsunuz yani?

Bekarlar da, “Faydalı olma” mazeretini öne sürebilirler. Faydalı olma, emri maruf her yiğidin harcı değildir. Biliyorsan öğretirsin, bilmiyorsan , avlayacağın yerde, avlanırsın. Her taraf sinsi din düşmanları ile dolu. Öyle sorular sorarlar ki bunlar, eğer itikadi meselelerde sağlam bilginiz yoksa, eyvaahhh yandınız demektir. Aklınıza binbir çeşit vesvese takılır.

Bir de işin şu yönü var; yanlış bilgi vermek büyük bir sorumluluk. Ayrıca, fikrinde sabit olan ve karşısındakine onu aşılamaya çalışan kimselerle saatlerce konuşulsa hiçbiri diğerini chat ortamında ikna edemez. Olacak iş değil, ancak havanda su dövülmüş olur. Adam zaten fikrini isbat için gelmiş, sıkı da hazırlanmış, ikna olması çok zor...

Chat gerçeği aslında bu kadarla da bitmiyor, chat vakti öldürmekten pek de öteye geçen birşey değil. Ve öldürdüğü şey sadece vakit de değil, insanın ailesiyle, akrabasıyla, arkadaşlarıyla ilgisini hatta sevgisini de öldürüyor.

Hangi iş olursa olsun, yapılmasındaki zararı faydasından çoksa, o işi yapmamak aklın gereğidir. Buna göre tüm chatçiler; elinizi vicdanınıza

koyup düşünün; eksiniz mi fazla, artınız mı? Tamam mı, devam mı?
Kararınızı buna göre verin!

Erken karar vermeyin! 20.7.2001

Günümüz insanını sıkıntıya düşüren sebeplerin başında, “**Erken karar vermek**” gelir. Nedense olayları yorumlamada çok acele ediyoruz. Neticenin ne olacağını bilmeden hemen kararımızı veriyoruz. Halbuki, hüküm neticeye göre verilirse, doğru olur. Olay daha bitmeden, kafamızdan senaryo üretip neticelendiriyor, buna göre karar veriyoruz, bu da sıkıntıya, çıkmaza, karamsarlığa itiyor bizleri. Konunun daha iyi anlaşılması için, geçmişte yaşanmış meşhur bir hikayeyi sunmak istiyorum.

Eskiden, köyün birinde yaşlı bir adam yaşarmış. Çok fakirmiş, fakat zamanın hükümdarı bile onu kıskanırılmış. Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki... Hükümdar at için ihtiyara yedi sülalesine yetecek para teklif etmiş, ama adam satmaya yanaşmamış. 'Bu at, bir at değil benim için. Bir dost. İnsan dostunu satar mı?' dermiş hep...

Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış. “Seni ihtiyar bunak! Bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Hükümdara satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın” demişler.

İhtiyar “Karar vermek için acele etmeyin” demiş. “Sadece at kayıp” deyin. Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.” Köylüler ihtiyara kahkahalarla gülmüşler.

Aradan 15 gün geçmeden, at bir gece ansızın dönmüş. Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki oniki vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler. “Babalık” demişler. “Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için. Şimdi bir sürü atın var.” “Karar vermek için gene acele ediyorsunuz” demiş ihtiyar. 'Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç. Birinci cümlenin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?” Köylüler bu defa açıktan ihtiyarla dalga geçmemişler ama, içlerinden “Bu herif sahiden geri zekalı” diye geçirmişler.

Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul, şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. “Bir kez daha haklı çıktın” demişler. “Bu atlar yüzünden tek oğlun bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın” demişler. İhtiyar “Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz” diye cevap vermiş. “O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırıdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar.

Ama acaba ne kadar doğru? Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez.”

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Hükümdar son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkan yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya esir düşüp köle diye satılacağını herkes biliyormuş. Köylüler, gene ihtiyara gelmişler. “Gene haklı olduğun kanıtlandı” demişler.”Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer.” “Siz, erken karar vermeye devam edin” demiş, ihtiyar. “Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin talihsizlik olduğunu sadece Allah biliyor...”

Evet, acele karar vermeyelim. Hayatın, olayların küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçınalım. Nice şer gibi görünen olayların arkasından nice hayırlar gelir. Nitekim Kur'an-ı kerimde mealen,”**Güçlkle beraber elbette bir kolaylık vardır!**” [İnşirah 5-8] buyurulmaktadır. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır!..

Beterin beteri var! 21.7.2001

Dün, neticeyi beklemeden erken karar vermenin yanlışlığından bahsetmiştim. Bir başka önemli yanlışlarımızdan biri de, başımıza bir iş gelince, sanki dünyanın sonu gelmişçesine yıkılmamız, perişan hale düşmemiz; başka bir ifadeyle Allaha tevekkülü bırakmamızdır. Halbuki beterin beteri vardır. Bunun için daha beteri gelmediği için şükretmek ilk işimiz olmalıdır. İsterseniz bugün de bu konu ile ilgili geçmişten bir hikaye nakledeyim sizlere:

Aylarca işsiz kalan Derviş Mehmet, o akşam yine eli boş olarak evine döner. Bu halini gören hanımının artık sabrı taşar ve kapı dışarı eder. Gidecek yeri olmadığından Şeyh Efendinin dergahına sığınır. Bu sırada şeyhi, ahbabıyla neşeli bir şekilde sohbet etmektedir. Bu arada evden gönderilen çay, çörek gibi ikram edilmektedir.

Şeyh, sohbet esnasında; "beterin beteri vardır, insan içinde bulunduğu duruma şükretmeli" der. Bunu bir kaç defa söylediğinde zavallı Mehmet dayanamaz, içinden şöyle geçirir. "Aaah ah!.. postun üzerindesin, sevenlerin etrafında, keyfin yerinde... Elbette içinde bulunduğun duruma şükredersin, ya ben ne yapayım?"

Şeyh Efendi, Mehmet'in kalbinden geçeni anlayarak ikaz eder. "Evlat, içinde bulunduğun duruma şükret. Beterin beteri vardır." Mehmet dayanamaz konuşur; "Şu an besbeter bir durumdayım Efendim... Hem işten kovuldum, hem de evden..." Şeyh oralı olmaz, aynı nasihati tekrar eder; "Beterin beteri vardır. Sen yine de durumuna şükret."

Mehmet cevap, vermez ama daha beter bir durumu hayal bile edemez. Bu sırada akşam olmuştur. Herkes köşesine çekilince Mehmet de dergahtan çıkıp eve gider. Ancak içeri girmeye cesaret edemediği için kapının bir kenarına kıvrılır. Uyumaya çalışırken zaptiyeler tarafından yaka paça götürülür nezarete atılır. Meğer o civarda bir hırsızlık olmuş. Hırsızın eşkali de bizim Derviş'e uyuyormuş. Zavallı, geceyi hırsız, uğursuz tiplerin arasında geçirir.

Sabah olunca Şeyh Efendi ziyaretine gelir. Daha; "Nasılsın?" diye sormadan Mehmet feryat eder; "Nedir bu başıma gelenler? Önce işten kovuldum, sonra evden... Şimdi de..." Şeyh sözünü böler; "Allah beterinden saklasın evlat, dua et daha kötüsü olmamış." Mehmet dayanamaz; "Hocam anlatamadım galiba... Suçsuz yere hırsız damgası yedim. Üstelik bu haydutlarla aynı yerdeyim, şunların tiplerine bir baksana..."

Şeyh Efendi hiç bir tepki göstermeden karakoldan ayrılır. O gece nezarete kavga çıkar. Kavganın sebebi soruşturulduğunda kimse makul bir cevap veremez. Ancak kavganın, Mehmet geldikten sonra çıktığını gören zaptiyeler, zavallıyı kavgayı başlatmakla suçlayıp tekme tokat tek kişilik bir hücreye atarlar.

Sabahleyin Şeyh Efendiyi karşısında görünce ağlamaya başlar. Şeyh Efendi aynı cevabı verir; "Şükret ki daha kötüsü olmamış..." Mehmet isyanlarda... Şeyh Efendi umursamaz bir şekilde güler; "Tut ki sabretmedin. Eline ne geçecek?.." Derviş'in öfkeden kanı beynine sıçrarsa da bir şey diyemez. Şeyhi gidince ortalığı birbirine katar. Bağırıp çağırır, hücre kapısını tekmeler. Gürültüye gelen zaptiye memuruna da hakaret edince hem sopa yer, hem de "Bu herif yalnızlıktan sıkılmış olmalı" diyerek yanına mecusi bir tutukluyu koyarlar. Adamcağız hasta. Geceyi mecusi ile geçirirler.

Sabah olunca Şeyh, tekrar ziyaretine gelir. "Ooo... Ne kadar güzel... Bir de arkadaşın olmuş. Yalnızlık çekmezsin." Derviş Mehmet nihayet, sızlanmanın bir işe yaramadığını anladığı için alttan alır; "Böyle arkadaş olmaz olsun Efendim... Herif leş gibi kokuyor."

Şeyh Efendi yine hiç bir şey söylemeden ayrılır. Bir kaç saat sonra hasta mecusi hem kusmaya, hem de altına kaçırmaya başlar. Mehmet bunu, hücrede yine tek başına kalabilmek için bir fırsat bilerek görevlileri çağırır. Görevliler durumun vahametini görünce; "Bundan sonra bu hücrenin temizliğinden sen sorumlusun" diyerek bir kova su ile bez verip giderler.

Ertesi gün Şeyh Efendi karakolu ziyarete gelir. Hücreye yaklaşınca Mehmet'in yanık sesini duyar. Hücre penceresinden baktığında ne görsün? Derviş Mehmet bir yandan Mecusi'yi ve hücreyi temizliyor, bir yandan da dua ediyor. "Ya Rabbi sana şükürler olsun, Ya Rabbi, beni daha beter durumlardan muhafaza et, Ya Rabbi bu hasta kuluna sen sıhhat ve afiyet ver..."

Mehmet, Şeyhi görünce başını eğerek; "Haklıymışsınız Efendim. Siz gidince bu adamcağız hasta oldu. Temizliğini de bana yaptırdılar. Düşündüm ki, ya bu adam ölürse halim ne olur? Beni cinayetle bile suçlardı veya buraya hiç uğramaz, adamın cenazesıyla kim bilir kaç gün daha burada tutarlardı."

Şeyh Efendi gülümser.. "Şimdi aklın başına gelmiş... Öyleyse sana bir müjde vereyim. Zaptiyelerin yanından geçerken duydum, gerçek hırsız yakalanmış. Geçmiş olsun!" der.

Kaza ve kaderi değiştiremeyeceğimize göre, başa gelenlere sabretmekten, daha beteri gelmediği için şükretmekten başka çaremiz yoktur. Allah'a kulluk da bunu gerektirir zaten!..

Bati'nın uykuları kaçıyor! 27.7.2001

Geçenlerde, Alman **Prof. Dr. Fritz Neumark**'ın, "Sizi, geçmişte silahla yenemeyenler, kendilerine benzeterek hakimiyet sağlamağa çalışıyorlar. Bunun için Batı, her yerde yetiştirdiği adamları vasıtasıyla İslamiyete sapık inançları musallat etti." sözünü nakletmiştim.

Son yıllarda İslamiyet üzerine oynanan oyunlar **Neumark**'ın sözünü doğrular mahiyettedir. Türkiye, Avrupa için korkulu bir rüyadır. Uyuyan bir devdir. Uyandıği takdirde önünde durulamaz bir güçtür. Bunun için, bu haliyle Avrupa Birliği, Türkiye'yi kendi bünyesi içine almak istemiyor. Fakat almadığı takdirde de tehlike yine devam ediyor onlar için. Ya islam alemini derleyip toparlayıp başına geçerse. Bu da uykularını kaçırıyor.

Onlara göre geriye tek yol kalıyor. İslamı, İslam olmaktan çıkarmak; adı İslam olan fakat İslamla ilgisi olmayan ahlâki, felsefi bir sistem haline getirmek. Başka bir ifadeyle bunlar, Hıristiyanlıkta olduğu gibi, Protestanlık benzeri bir din ortaya çıkartmak istiyorlar. Böylece asli unsurlarını kaybettiği için, İslamiyet tehlike olmaktan çıkacak.

Aslında bu yeni bir plan değildir. Geçmişte de bunu yaptılar. Peygamberimiz ve Eshabı zamanındaki, "Ehli sünnet" itikadını zayıflatmak için, mutezile, cebriye fırkalarına destek verdiler. Sonraları bunların uzantısı olarak; Şiilik, Behailik, Kadiyanılık, Melamilik, İsmailiyye, Selefilik, Cemaatül-islamiyye, Cemaatüt-Tebliğiyye, Hurufilik, Vehhabilik, Mezhepsizlik... gibi fırkaları çıkarttılar. Böylece, inanç, iman birliğini bozdular.

İmandan sonra sıra "ibadetlere" geldi. Önce ahkam ayetlerini, yani dünyada bir Müslümanın neleri yapip neleri yapmayacağını bildiren ayetleri; bunlar o zamanın şartlarına göre idi, bugün için geçerliliğini kaybetti gerekçesiyle yürürlükten kaldırmak istediler.

Bunun için her vesile ile dini değerleri tartışma konusu yaptılar. Nasıl olsa dini bilen pek kalmadı. Her tartışmada islamın içini biraz boşalttılar.

İbadetleri bozmaya önce namazdan başladılar. Çünkü biliyorlar ki, namaz dinin temeli; namaz halledilirse işleri kolaylaşacak. Namaz vakitleri ile oynadılar. Namaz beş vakit kılınmasa da olur, dediler. Mesai saatine rast geldiği için, öğle ile ikindiye akşama tehir etmeyi telkin ettiler. Akşam da

vakit bulamazsanız, tövbe edersiniz olur biter, dediler. Biliyorlar, bir - iki vaktini kılmayan bir müddet sonra zaten hepsini bırakır. Hatta namaz vakitlerinde sadece dua etmek de yeter diyenler de oldu. Şimdi merkezi namaz projesi var sırada. Namaz bir camide kılınacak, diğer camiler buna uyacak.

Zekat mı? Çoğu kimse zaten vermiyor; veren de usul, kural bilmiyor; altın veya ticaret malı ile verme kuralı unutturuldu; vermiş olmak için gelip gidenlere boş dönmesinler diye verdiklerini zekata sayıyor, böylece kendilerini tatmin etmiş oluyorlar. Zaten akıl hocaları da , “Kur’an-ı kerimde zekatın oranı bildirilmediği için, gönlünüzden ne koparsa verdin yeter!” demiyor mu?

Orucu da, oruçlu iken şunu da yapabilirsin, bunu da yapabilirsin diyerek sulandırdılar. İmsak vaktini güneşin doğuşuna kadar uzatarak, oruç olmaktan çıkardılar. Ayrıca, Oruca aslında o bir diyet ve kötü söz söylememe, yanlış iş yapmama konusunda yılda bir kez insanın kendi kendini otokontrole tabi tutması ve disiplin altına alması olayıdır. Bunu bir gün durup bir gün yapmak veya aklına geldiği zaman yapmak da mümkün, dediler.

Haccı mı soruyorsunuz, onu da zaten Suud’lar Bayram gününü ileri geri alarak yıllardır zaten hallediyorlar. Bu da yetmedi şimdi bizimkiler, yeni projeler üretiyorlar. Aynı günde milyonlarca hacının tavaf yapması zor oluyor, bunu mevsimlere yayılım çalışması sürüyor. Zamanı gelince tatbiki koyacaklar.

İslamın beş şartını bozmakla da kalmayıp, diğer emir ve yasaklara da uzandılar. Mesela, kurban diye bir şey yokmuş. "Kurban" dediğiniz şey, "sizi Allah'a yaklaştıracak herhangi bir amel" demekmiş. Bir fakiri sevindirmek de kurban yerine geçermiş. Daha neler neler...

Şimdi bunlara, dinin içini boşaltmalara bir yenisi daha eklendi. Dinler arası diyalog, hoşgörü çalışmaları... Diyanet işleri başkanı Yılmaz’a soruyorlar: Diyalog iki dinin kurumları arasında “diplomatik ilişkiler”le sınırlı mı olacak, yoksa, ilahiyat alanında da “diyalog” geliştirilecek mi? Cevap, “İlahiyat alanında da diyalog kurulacak. İslam ve Katolik ilahiyatçılar karşılıklı çalışmalar yapacaklar...” şeklinde. Bu çalışmaların sonucunu merak ediyor insan. İki din arasındaki orta yol nasıl bulunacak? Hıristiyanlarda, teslis yani üç ilah inancı var. Biz de tek. Acaba, ikisinin ortası “iki” ilahda mı anlaşma sağlanacak?

Kim bilir, daha neler göreceğiz, nelere şahid olacağız?

Bid'at felâketi! 28.7.2001

Teknolojide, müspet ilimde değişme, gelişme esastır; dinde ise değişmemezlik esastır. Bu kurala uyulmazsa, mesela, esası değişmezlik olan din değiştirilmeye, zamana uydurulmaya çalışılırsa dün bahsettiğim garabetlikler ortaya çıkar. Din, din olmaktan çıkar, oyuncak haline gelir.

Bunun için dinimiz, dinde değişiklik, dini tabirle “bid'at” üzerinde çok durmuştur. Peygamberimiz, “**Her bid'at sapıklıktır ve her sapık da Cehennemdedir.**” buyurmuştur.

Dinde bu kadar önemli bir yeri olan bid'at nedir, bunun üzerinde duralım. Bid'at, Resûlullah efendimizin ve Eshâbının zamanında olmayıp da daha sonra ortaya çıkan ve ibâdet olarak yapılan şeyler demektir.

Allahü teâlâ, kullarını, kendisini tanımaları ve ibâdet etmeleri için yarattı. İbadetin nasıl yapılacağını da Peygamberimiz vasıtasıyla kullarına bildirdi. Kullarına bırakmadı. Bir insan, kendi görüşü, anlayışı ile ibadet yaparsa, O'na kulluk yapmamış olur. Resûlullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuş olur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. Böyle yapılırsa daha iyi olur demek, Resûlullahın bildirdiğini beğenmemek olur. Hadis-i şerifte "İbadetleri bizim gibi yapmayan bizden değildir" buyuruldu.

Bugün dini hassasiyet kalmadığı için bazı bid'atler güzel görünse de, Ahirette hepsinin zararlı olduğu anlaşılacaktır. Çünkü Peygamberimiz, "Her bid'at sapıklıktır" buyurmuştur. Kur'an-ı kerimde, "**Bazı şeyleri faydalı sanıp seversiniz, Hâlbuki o şeyler sizin için zararlıdır**" buyuruldu. (Bekara 216)

Bid'atin ne kadar tehlikeli bir girişim olduğunu şu hadis-i şerif te göstermektedir: "Bid'at ehlinin namazı, orucu, haccı, cihadı, farz ve nafilisi kabul olmaz, yağdan kılın kolayca çıktığı gibi dinden çıkması kolay olur."

Bu, teknolojik gelişmelere tamamen kapalı olmak manasına gelmez. Dinde, ibâdetle olmayıp, âdetle olan yenilikler, yanî yapılırken sevap beklenilmiyen değişiklikler bid'at olmaz. Meselâ, yemekte, içmekte, binme ve taşıma vâsıtalarında, binalarda yapılan yenilikleri, değişiklikleri dînimiz reddetmez. Bunları yapmak ve faydalı yerlerde kullanmak lazım olur.

Meselâ radyo, hoparlör, elektronik makinalar yapmak ve bunları ibâdetlerin dışında vaazda, konferansta kullanmak câizdir. Fakat, ibâdetlerde kullanmak, meselâ, radyo, TV'deki imâma uyup namaz kılmak, ibâdetin şeklini değiştirmek olur, bid'at olur. Böyle kılınan namaz kabul olmadığı gibi, ibâdet değiştirildiği için ayrıca büyük günâha girilmiş olur.

Enes bin Mâlik hazretleri, birgün ağlıyordu. Sebebi sorulduğunda, "Resûlullahtan öğrendiğim ibâdetlerden, değiştirilmemiş bir namaz kalmıştı. Şimdi, bunun da elden gittiğini görüyor, bunun için ağlıyorum" buyurdu.

Bid'atin bir tehlikesi de tevbe etme durumu olmamasıdır. Çünkü, bir Müslüman, bid'at ortaya çıkarırsa veya başkasının çıkarmış olduğu bir bid'ati yaparsa, bu bid'ati iyi bildiği ve karşılığında sevap beklediği için, bundan tevbe etmek alına gelmez. Bir hadîs-i şerîfte, "Bid'at sahibi, bid'atini terk etmedikçe, Allahü teâlâ ona tevbe etmesini nasîb etmez." buyuruldu.

Tevbe etmedikçe de yaptıklarından sevap alamaz. Hadîs-i şerîfte de, "Allahü teâlâ, dinde bid'at olan birşeyi yapan, bu bid'ati, Allah rızâsı için terk etmedikçe, onun hiçbir amelini kabûl etmez." buyuruldu.

Bunun için bid'atten, bid'at sahibi olanlardan uzak durmak lazımdır. Bid'at sâhibi olanlara, hürmet eden, dirilerini ve ölülerini medheden, bunları büyük bilen, dîn-i islâmı yıkmaya, dünyadan kaldırmağa yardım etmiş olur.

Bilerek veya bilmeyerek, bir Müslümanın dinin yıkılmasına yardım etmesi ne büyük felaket!..

Sosyal patlamanın panzehiri 3.8.2001

Son aylarda ciddi ciddi "sosyal patlama" olur mu olmaz mı, konusu konuşulmaya, tartışılmaya başlandı. MGK'nın gündemine bile girdi bu konu. Yabancıların ölçülerine göre çoktan olması gerekirdi bu patlama. Nasıl oluyor da halkımız bu kadar, tahammüllü, sabırlı olabiliyor, yabancılar buna bir türlü akıl erdiremiyorlar.

Bu arada yarı ciddi, yarı fıkramsı bir anektodu sunmak istiyorum sizlere. Uluslararası ekonomik durumların değerlendirildiği bir toplantıda, ABD, İngiltere ve Türkiye temsilcileri bir araya gelmişler. Tabii, devletlerini en üst düzeyde temsil eden, üç önemli temsilci bir arada olur da, soru sormaz mı gazeteciler?

Önce ABD temsilcisine sormuşlar: "ABD'de bir memur ne kadar parayla geçinir? Siz kaç para veriyorsunuz?" Cevap vermiş temsilci: "Valla biz, 2 bin dolar veriyoruz. Bin doları ile geçinirler... Geri kalan bin doları ne yaparlar, nerede harcarlar, hiç sormayız!"

Gazeteci, aynı soruyu İngiliz temsilciye de sormuş... O da cevap vermiş: "Biz, memurumuza 3 bin sterlin veriyoruz. Geçinmesi için 2 bin sterlin yeterli. Artan bin sterlini ne yapar, nerede harcarlar, bizi hiç ilgilendirmez!"

Her ikisinden bu cevapları alan gazeteci, bu defa da Türk temsilciye sorar aynı soruyu: "Türkiye'de bir memurun geçim standardı nedir? Kaç para ile geçinebilirler? Siz kaç para veriyorsunuz?"

Bizimki ne dese beğenirsiniz? "Valla, Türkiye'de bir memurun geçinebilmesi için en az 300 milyon lira lâzım. Ama biz 150 milyon lira veriyoruz!.. Geri kalan 150 milyonu nereden bulurlar, nasıl geçinirler bizi hiç ilgilendirmiyor!"

Bu konuşma olmuş da olsa, fıkra da olsa Türkiye'nin gerçeği bu değil mi? Yukarıda, bütün bu olumsuzluklara rağmen ayakta kaldığımızı yabancılar akıl erdiremiyorlar demiştik. Evet, akıl erdiremezler; çünkü bizi kendileri gibi zannediyorlar. Yardımlaşmanın, aileler arası dayanışmanın ne olduğunu bilmezler. Çünkü herşeyleri paradır, maddiyattır. Parayı ilah edinmişler.

Milletimiz bu tür sıkıntılarla ilk defa karşılaşmıyor aslında. 1909'dan 1950'li yıllara kadar ekonomik sıkıntının her türlüşünü yaşadı . Hiçbir zaman isyan etmek hatırına gelmedi. Aldığı dini terbiyesi, inancı buna izin vermiyordu. Allaha tevekkülü tamdı.

Ayrıca hali vakti yerinde olan zenginler, çevresinde oturanları kolluyordu. "Komşusu aç iken, tok yatan bizden değildir" düsturu hakimdi toplumda. En fakir ile en zengin arasındaki fark da bu kadar uçurum haline gelmemişti. Zekatıyla, sadakasıyla, kollanan fakir, zengine düşman gözüyle bakmıyordu.

Şimdi öyle mi? Bir kesim açlıktan kırılıyor, bir kesim tokluktan çatlıyor. Mesela, İstanbul'da %1 lik kesim, toplam kazancın % 30'nun sahibi. Bir tarafta 122 milyon asgari ücretle çalışan – tabii ki bunu da bulabilirse-kimseler, diğer tarafta, saraylarda yaptıkları düğünlerde milyon dolar harcayanlar...

Bütün bu uçurumlara halk ne kadar sabır gösterecek? Eskiden olsaydı, bu sabırda kimsenin şüphesi olmazdı. Fakat şimdi durum değişti. Sabırda endişe var. Sebebi de şu:

Geçmişte insanları frenleyen, dini duygulardı, inançlardı. Şimdi ise, köprünün altından çok sular geçti. İnançlar epey erozyona uğradı. Erozyona uğrayan inancın yerini madde aldı. Altta kalanın canı çıksın düşüncesi, toplumda hakim olmaya başladı. "Gelsin de nereden gelirse gelsin" anlayışı gelişti. Haram -helal kavramı kalmadı.

Bütün bu olup bitenler, halkımızın kutsal vatan anlayışını da sarstı. "İnsanın doğduğu yer değil, doğduğu yer vatandır" revaç buldu. Avrupa'ya, özellikle de Amerika'ya yerleşebilmek için halkımız her türlü yolu deniyor. Geçen sene Amerika'ya gidebilmek için bir milyonun üzerinde müracaat olmuş.

“Vatan sevgisi imandandır” hadis-i şeriftir. Bugüne kadar vatan sevgisinin ayrı bir yeri vardı. Dindeki zayıflama bu sevgiyi sarstı. Bunun işareti de Türkiye’den kaçıştır.

Eğer sarsılan vatan sevgisini tekrar kazandırmak, sosyal patlamadan emin olmak istiyorsak, bunun yolu hem sosyal adaleti sağlamak hem de dini duyguları kuvvetlendirmekten geçer. Çünkü, sosyal patlamanın panzehiri olan sabır ve dayanışmanın kaynağı dindir. Bu gerçeği görmeden, kabullenmeden netice almak mümkün değildir.

Bindiğimiz dalı kesmeyelim! 4.8.2001

Devlet büyüklerimiz devamlı sabır tavsiye ediyor; toplumumuzda yardımlaşma, dayanışma vardır, bu sıkıntıyı da, sabır ve dayanışma ile aşabiliriz, diyorlar. Birlik beraberlikten, fedakarlıktan dem vuruyorlar. Kemer sıkmamızı tavsiye ediyorlar...

Kendimi bildim bileli hep bu söyli duydum. Daha çocukluğumda, kemerime bakar, kemer sıkamakla memleket nasıl kurtulur, kemerle ne ilgisi var diye düşünürdüm. Zamanla geçici dedikleri sıkıntıların ne kadar kalıcı olduğunu hep birlikte gördük.

İnsan bir fedakarlıkta bulununca, karşılığında maddi manevi bir beklentisi olur. Bunun için sabreder. Sabretmenin, fedakarlıkta bulunmanın dünyalık olarak karşılığını görmedik bugüne kadar. O zaman, insanlar niçin fedakarlıkta bulunsunlar? Dünyaya sadece maddi açıdan bakacak olursak bu doğru. Ancak, Müslüman için hayat dünyadan ibaret değildir. Gerçek hayat var. Ahiret var.

Eğer niyetimizi sağlam tutabilirsek, sabretmemizin, yardımlaşmamızın karşılığını kat kat fazlasıyla ahirette alırız. Bunu bilen ve gerçekten inanan kimsenin, dayanamayacağı sabır, katlanamayacağı fedakarlık olmaz. Nedense bunu ihmal ediyoruz. Esas öne çıkartılacak işlenecek, kuvvetlendirilecek duygu bu. Kuvvetlendirmek bir yana zayıflatmak için uğraşıyoruz. Bindiğimiz dalı kesmeye çalışıyoruz.

Üzerinde durulmayan, hatta üzeri örtülmeye çalışılan bu konuyu biraz aralamak istiyorum bugün. Peygamberimizin dilinden, sabretmenin, sosyal dayanışmanın, nimetleri paylaşmanın Müslüman için ne kadar önemli olduğunu vurgulamak istiyorum. Önce Peygamber Efendimizin, sabır ile ilgili sözlerini nakledeyim:

*Bozuk bir işi düzeltemezseniz, sabredin! Allahü teâlâ onu düzeltir.

*Sevmediğinize sabretmedikçe, sevdiğinize kavuşamazsınız.

*Sabrın imandaki yeri, başın vücuttaki yeri gibidir.

*Allah sabredenleri sever. Kendini sabra zorlayan başarır.

Resulullahın yardımlaşma, paylaşma ile ilgili mübarek sözlerinden bazıları da şunlar:

*Allahü teâlâ, bazı kullarına dünyada çok nimet vermiştir. Bunları, kullarına faydalı olmak için yaratmıştır. Bu nimetleri Allahü teâlânın kullarına dağıtırsa, nimetleri azalmaz. Bu nimetleri Allahın kullarına ulaştırmazlarsa, Allah nimetlerini bunlardan alır. Başkalarına verir.

*Bir kimse, din kardeşinin bir işini yaparsa, binlerle melek o kimse için düa eder. O işi yapmağa giderken, her adımı için bir günahı af olur ve kendisine kıyametde nimetler verilir.

*Bir kimse, din kardeşinin bir işini yapmak için giderse, her adımında yetmiş günahı affedilir ve yetmiş sevab verilir. Bu iş bitinceye kadar böyle devam eder. İş yapılıncaya, bütün günahları affedilir. Bu işi yaparken ölürse, sorgusuz, hesabsız Cennete girer.

*Bir kimse, din kardeşinin rahata kavuşması veya sıkıntıdan kurtulması için gidip uğraşırsa, kıyamet günü sırat köprüsünden, herkesin ayakları kaydığı zaman, Allahü teâlâ onun sür'atle geçmesi için yardım eder.

*Allahü teâlânın en sevdiği iş, elbise vererek veya doyurarak veya başka bir ihtiyacını karşılayarak, bir mü'mini sevindirmektir.”

*Allahü teâlânın farzlardan sonra en çok sevdiği iş, bir mü'mini sevindirmektir.

*Sıkıntıya düşen komşusuna yardım eden, sıkıntısını gideren kimseye, Allahü teâlâ kıyâmet günü kıymetli elbise giydirecektir.

“Bir kimse, bir mümine bir iyilik yapınca, Allahü teâlâ bu iyilikden bir melek yaratır. Bu melek, hep ibadet eder. İbadetlerinin sevabları bu kimseye verilir. Bu kimse ölüp, kabre konunca, bu melek nurlu ve sevimli olarak bunun kabrine gelir. Meleği görünce ferahlanır, neşelenir. Sen kimsin der. Ben, falanca kimseye yaptığın iyilik ve onun kalbine koyduğun neş'eyim. Allahü teâlâ beni bugün seni sevindirmek ve kıyamet günü sana şefa'at etmek ve Cennetdeki yerini sana göstermek için gönderdi der.

Resulullah'a soruldu bir gün: Cehenneme girmeğe sebep olan şeylerin başlıcası nelerdir? “Dünya nimetlerinden ayrılınca üzölmek, bu nimetlere kavuşunca sevinmek, azgınlık yapmaktır” buyurdu.

Sıkıntılarının karşılığını dünyada göremiyorsak, ahirette göreceğimizi unutmayalım. Sıkıntının kaynağı ne olursa olsun neticede iyi kötü başımıza gelen her şeyin Cenab-ı Hakkın dilemesiyle olduğuna inanmak, imanın şartıdır.

Medeniyetler savaşı 10.8.2001

Kararın siyasi tarafı beni ilgilendirmiyor. Çünkü, o tarafı benim ilgi alanıma girmiyor. Beni ilgilendiren, ikiyüzlölük, çifte standart uygulamadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin geçen haftaki kararından bahsediyorum. Konu İslamiyet olunca, gerçek yüzlerini nasıl ortaya koydular; hayretler içinde hep birlikte gördük. Karar vesilesi ile İslamiyeti, binlerce kimsenin kanına girmiş olan PKK'dan daha tehlikeli gördüklerini açıkça ifade ettiler.

Adı ne olursa olsun, Batılı kuruluşlar kararlarını verirken, Hıristiyan olduklarını hiçbir zaman unutmazlar; kararlarını bu doğrultuda verirler. Geçmişte bu hep böyle olduğu gibi, şimdi de, bundan sonra da Müslüman kaldığımız müddetçe böyle devam edecek. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Batı'nın Osmanlı ile mücadelesinde, toprak değil din taassubu ile hedef hep İslamiyet olmuştur. Nitekim, İngiliz temsilcisi **Lord Curzon**'un, toprak almadan çekilmeyi kabul etmesi, İngiliz parlamentosunda büyük tepki görmüştü. O zaman **Lord Curzon** şu cevabı verdi: "Mühim olan Osmanlı'nın yıkılmasıydı, bu da gerçekleşmiştir. Bundan sonra Türklerin şanı yok olmuştur. Çünkü İslâm'dan aldıkları mânevî güç (Halifelik) çökmüştür, yetmez mi?"

Hıristiyan Dünyası, İslamiyete karşı olan bu tavrını, güçlü olduğumuz dönemlerde gizlice ve sinsice yürütmüş, bugünkü gibi zayıf düştüğümüz zamanlarda ise, açıkça ve pervasızca ortaya koymuştur, koymaktadır ve koyacaktır.

Osmanlı'nın yıkılışı üzerine, "Artık İslâm medeniyeti ölmüştür. Hıristiyan Batı Medeniyeti'nin üstünlüğü anlaşılmalıdır" diye sevinç çıgıllıkları atan İngiliz Tarihçisi **Arnold Toynbee** ve onun bu duygularını paylaşanlar, İslâmın yavaş yavaş da olsa kırırdanmaya başlamasından iyice tedirgindirler.

Onların en büyük korkusu, Büyük Türk Milletinin öncülüğünde, İslâm Âlemi'nin yeniden canlanarak ayağa kalkmasıdır. Şimdi, çeşitli renkleri ile emperyalizm, bu diriliş hamlesini, doğmadan boğmak istemektedir. Bu faaliyetleri için ,dışarıdan ve içeriden müttefikler de bulmaktadırlar. "Haçlı Dünyası", İslâmiyet'in varlığından, gelişmesinden ve güçlenmesinden daima tedirgin olmuştur. Bu tedirginlik yeni değildir, bilhassa Müslümanların "Kudüs Şehrini" fethetmesinden sonra başlamıştır.

Malazgirt Zaferi'nden sonra, Anadolu kapılarının Müslüman -Türk'e açılması ve Hıristiyan Doğu-Roma İmparatorluğu'nun tehdit altına girmesi, Batı Dünyası'nı iyice öfkelenmiştir; meşhur "Haçlı Seferleri" başlatılmış ve asırlarca devam ettirilmiştir. Fakat istedikleri neticeyi alamamışlar. Hep gerilemişler.

"Haçlı Dünyası"nın "Hilâl" karşısındaki bu gerilemesi, aşağı yukarı bin yıl sürmüştür. Üstün İslâm orduları karşısında yenik ve ezik düşen Batı Dünyası, bu dönemde, ister istemez İslâm kültür ve medeniyetinin baskısı altında çırpınıp durmuştur.

Hıristiyan Batı Dünyası, herşeye rağmen, kendi varlığını, dînini, dilini, kültür ve medeniyetini korumak hususunda, hayrete şayan bir direniş göstermiş; İslâm kültür ve medeniyetine hayranlık duymakla birlikte, asla ona teslim olmamış; kendi özüne yönelerek "yeniden diriliş" hamlelerine girişmiş ve 18. asırda, büyük bir silkinişle ayağa kalkmış ve İslâm Dünyası'ndan intikam almaya başlamıştır.

Her sahada hamle üstüne hamle yapan Batı Dünyası, bilhassa ilim ve teknolojiye büyük zaferler elde etmiş; iktisadî ve askerî gücünü arttırmış, kültür ve medeniyetini mükemmelleştirmiş ve kendine bin yıldır meydan okuyan İslâm Dünyası'na bütün imkânları ile yüklenmeye başlamıştır. Nitekim, 18. ve 19. asır tamamlandığı zaman, aşağı yukarı bütün İslâm ülkeleri, Batı'nın askerî siyasî ve iktisadî boyunduruğuna girmeye başlamıştır. Hıristiyan Devletler, İslâm Dünyası'nı sömürgeleştirmiş veya

topraklarına katmışlardır. Bu durum, 20. asrın ikinci yarısında bile değişmemiştir.

Gerçi İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda gibi devletler, birçok sömürgelerini kaybetmişlerse de, “sömürü” çok maskeli bir biçimde sürdürülmekte, İslâm Dünyası’nda hergün yeni bir gedik açmaya devam etmektedirler. İsrail ise, Ortadoğu’da tedavisi imkânsız bir yara olarak giderek gelişmektedir.

Şimdi, Hıristiyan Batı Dünyası, ırk ve milliyet ayırmaksızın, İslâm’a sempati duyan her hareketi ve gelişmeyi kaynağına bakmaksızın ezmeye ve doğmadan boğmaya çalışmaktadır. “Biz, sizin tarihinizden ve dîninizden korkuyoruz.” diyerek endişelerinin sebebini açıkça ifade ediyorlar.

Böyle bir anlayıştan, taassuptan bizim lehimize bir kararın çıkması mümkün mü?

Korkunun ecele faydası yok 11.8.2001

Dün değindiğim, Batı’nın tek yanlı, peşin hükümlü din taassubu ile aldıkları kararlardan sadece biz bahsetmiyoruz. Kendileri de bunu açıkça ifade ediyorlar. Nitekim, 1 Ağustos 2001 tarihli Alman **Der Tagesspiegel** gazetesi, “ortak düşman” İslam, söz konusu olunca, İnsan Hakları Mahkemesi’nin hukuku bir tarafa bırakıp, Hıristiyan taassubu ile siyasi bir karar verdiğini yazdı.

Aslında Batı’nın bu akıl mantık dışı kararları ve uygulamaları sebebiyle, insanlık ve bilhassa aydınlar, hızla dinden uzaklaşmakta, dinsizlik cereyanı artmakta ve materyalizmin gittikçe güçlenmekte neredeyse, maddeye tapılır, hale gelmektedir. Kendi kuyularını kazması olayıdır. Kendi sonlarını hızlandırmalarıdır.

Olaya başka bir açıdan bakacak olursak; Avrupa’dan başlayarak dünyaya yayılan dinsizliğe gidiş aslında bozuk dinlerin ve sahte mâbutların yıkılması ve beşeriyetin yeni ve gerçek dini araması olarak da yorumlamak mümkün.

Nitekim, Sevgili Peygamberimiz, putperestliğe karşı çıkarak Lât, Uzza, Hübel gibi putlarını kırarken, cahiliye inançları içinde çılgına dönen “müteassıp putperestler”, gerçek ve yeni dinden habersiz oldukları için dinlerinin tehlikede olduğunu sanıyorlardı. Putları kırılan kitleler, boşlukta kalıyor ve bundan büyük bir ıstırap duyuyorlardı. Halbuki, Şanlı Peygamberimiz, “Allah’tan başka ilâh yoktur” diyerek sahte mâbutları tarihin çöplüklerine gönderirken, insanların kafalarını ve vicdanlarını esir alan putlardan arındırıyor ve Yüce Allah’a giden yolu açıyordu.

Bugün, bozuk dinlerden uzaklaşan ve sahte mâbutları reddeden insanlar, gerçek din olan İslâmiyeti arayan kimseler olarak kabul edilebilir. İnsanlık, bozuk dinlerden ve sahte mâbutlardan kurtulmak istemekle, gerçek dine yani İslâm’a biraz daha yaklaşmış bulunmaktadır. Nitekim, Batılı pek çok ilim adamı İslâm’a ilgi duymakla kalmayıp İslâm ile şereflenmektedir.

Batı Dünyası, 18. asırdan itibaren yavaş yavaş kiliseden uzaklaşmaya başladı. Çünkü, kendini, katı bir taassubun ve baskının paranasında,

asırlarca ayakta tutmasını beceren kilise, Ortadoğu'dan başlayarak ve dünyaya ışık saçarak yayılan Büyük İslâm Medeniyeti sayesinde uyanan aydın kafalara ve vicdanlara yetmiyordu.

Kilise, dünyaya aydınlık saçan İslâm'ı önce ilgi ve endişe ile seyretti. Sonra, kendi karanlığını tehlikede görünce bu nuru söndürmeye çalıştı. Çırpındıkça batmaya başladı.

Ancak, akıl almaz propagandalarla bütün Avrupa'yı İslâm'a ve İslâm Dünyası'na düşman etmeyi başardı. Avrupalı'nın şuur altına bir İslâm düşmanlığı sabit fikrini yerleştirdi. Kin ve intikâm duyguları üzerine oturtulan bu kompleks, maalesef, Avrupalı'yı İslâm'dan mahrum bıraktı. Bazı istisnalar hariç, Avrupa'lı entellektüeller, şimdi bile, İslâm'a kilisenin gözü ile bakmaktadırlar.

Şimdi, bütün mesele, Avrupa'lı entellektüele aradığı mutluluğun İslâm'da olduğunu anlatmakta. Fakat bu çok zor. Çünkü, Batı, gerçek dinden habersiz. Hıristiyanlıktan uzaklaşmış, peygamberlerin yerine filozoflardan yardım ummakta. Aradığını bir türlü bulamadığı için de büyük boşluğa düşmüştür. Bu boşluğu doldurmak için de, kendini nefsanî bir hayata mahkûm etmiş. Bunun neticesinde de, herşeyi madde olarak görmekte adeta maddeye tapmakta.

Batı'yı uyandırmamak için uyuşturucu madde tüccarları, alkollü içkiler imal eden fabrikalar, silâh kaçakçıları, ırz ve namus tacirleri ve daha niceleri, hainâne oyun, tertip ve tekniklerle harıl harıl çalışmaktadırlar. İnsanların beyinlerini uyuşturmaktalar. İnsanları maddenin, cinselliğin kölesi haline getirmektedir.

Böylece, dinden, maneviyattan kopan kitleler, pozitivizme, materyalizme, marksizme, sosyalizme, komünizme, rasizme, faşizme, nazizme ve benzeri akımlara sanki bir din imişcesine sarıldı. Fakat bunlarla tatmin olmayan insan ruhu, bu defa ancak cinnetle açıklanabilecek anormal davranışlar içine girmeye başladı.

Şimdi, Batı'dan dünyaya yayılan değerler şunlardır: İsyân, terör, anarşi, kin, kan, öfke, intihar, zührevî hastalıklar, cinnet ve bunları besleyen yayınlar, filmler ve akımlar... Eşcinsellere evlenme izni vermesi izin verilmesi cinnet değil de nedir? Bütün bunların müsebbibi Hıristiyan din adamlarıdır. Evet, Batı, mutlaka gerçek bir dine muhtaçtır. Felsefî ideolojiler, beşerin din ihtiyacını karşılamaktan uzaktır. Bu din, İngiliz yazarı **Bernard Shaw** dediği gibi, hiç şüphesiz "müstakbel Avrupa'nın dini İslâm olacaktır."

Korkunun ecele faydası yoktur. Eninde sonunda korktukları başına gelecek; İslamiyet Batı'ya hakim olacaktır. Ama ne zaman, nasıl olacak, onu Allah bilir!

Sıkıntının sebebi; adam kıtlığı 17.8.2001

Kim ne derse desin, devlet olarak, millet olarak bugünkü perişan halimizin gerçek sebebi, uzun zamandır, “Dehâ” yetiştirememiş olmamızdır. Bırakın dehâyı ileri görüşlü, basiretli gerçek manada “Lider” devlet adımı bile çıkartamıyoruz. Eskilerin “**Kahtı rical**” dedikleri, adam kıtlığı çekiyoruz.

Geçmişte birçok dehâ yetiştirmemize, Batılı araştırmacıların tespitlerine göre, Osmanlı padişahlarının tamamına yakınının dehâ kabul edildiği bir milletin temsilcileri olarak bu hale nasıl düştük? Bunu hiç düşündünüz mü?

Birkaç aylık ömrü olan bitkiler, sebzeler bile belli bir iklim, uygun bir ortam arar. Bu olmazsa yetişemez; çürür zayi olur. Dâhiler de, liderler de böyledir. Uygun ortam, yeterli destek isterler; bu yoksa daha küçük yaşta iken zayi olup giderler.

Hiçbir dâhi yoktur ki, arkasında büyük bir medeniyetin desteği olmasın. Köksüz dehâ olmaz. Kültür ve medeniyetinden kopmuş kişiler dâhi olamazlar. Çünkü arkalarında kendi kültürleri, kendi medeniyetleri olmayınca, dâhi de olamazlar. İki cami arasında kalmış beynamaz gibi ortada kaldık; Ne Türk- İslam Medeniyetinden kopabildik ne de Batı medeniyetine girebildik.

Halbuki, dehâ kendi kültüründe, kendi medeniyetinde yetişir; sonra uluslararası bir değer haline gelir. Asırlara dayanan, yüzlerce sene binlerce sene insanlığı hayran bırakabilecek büyük eserler ortaya koyar. Dehâ asırlar içinde daha iyi anlaşılır. Mesela bir Mimar Sinan'ı bir İmam-ı Gazali'yi inkâr mümkün değildir. Bunların büyüklüğü asırlar geçtikçe daha iyi anlaşılır. Çünkü dehâ güçlüdür. Bütün dünya bir olsa dâhiyi yıkamaz. Küçük adamları istediğin kadar şişir bir müddet sonra unutulmaya, yok olmaya mahkumdur.

Dehâ zamana, mekâna meydan okur. Geniş mekânlara, süreye çok dayanıklıdır. Dehânın ölçüsü budur. Sahte şöhretlerin zamana tahammülü yoktur. Dost övgüleriyle, düşman yergileriyle dâhi olunmaz. Kişi, büyükse büyüktür, küçükse küçük. Hak etmeden alanların hepsinin dersini tarih verir.

Fatih Sultan Mehmet Han, büyük insandı, Yavuz Selim Han, büyük insandı Sultan Abdülhamid Han da büyük insandı. İstedığınız kadar bunları küçültmeye çalışın, küçültemezsiniz. Ama küçük adamları da büyütmeye çalışın, büyütemezsiniz.

Bugün İslâm dünyası dehâyı bulmakta zorluk çekiyor. Neden Müslümanlar iki asırdır dehâ yetiştiremiyor? Dehâ başka ülkelere kaçtı da onun için. Dehânın bir sosyal yönü vardır. Mevsimi vardır. Mesela Selçuklu dehâsı daha çok XI. ve XII. asırda belli olmuştur. Osmanlı dehâsı 15. ve 16. asırda belli olmuştur. Fransız dehâsı 18. asırda belli olmuştur. Alman dehâsı 19. asırda belli olmuştur. Rus dehâsı 19. yüzyılda belli olmuştur. Amerikan dehâsı 20. yüzyılda belli olmuştur.

Gerçi dehâ fertte belirir ama toplum da onu destekler. Cemiyetle dehâ paraleldir. Bir cemiyetle, kültürü ile bütünleşmeyen dehâ yoktur. Dehâsı olmayan cemiyet sesini duyuramaz. Dehâ cemiyetle hayat bulur, cemiyet

de dâhi ile.

Dehâ genellikle sosyal şartların çok karıştığı, sosyal temasın çok arttığı dönemde doğar. Sosyal hercümercin arttığı dönemlerde dâhilerin doğma ihtimali çoğalır. Mesela Selçuklular Anadolu'ya geldiler. 1071'de Bizans kültürünün, Arap kültürünün, Fars kültürünün olduğu karmakarışık bir dönem yaşanıyor. İşte Kaşgarlı Mahmud, eserini o dönemde yazdı. Yusuf Has Hacib, eserini o dönemde meydana getirdi. Melikşah'lar dünyanın en güzel medresesini o dönemde kurabildiler.

Ondan sonra yıkılma döneminde Mevlânâ'ların, Yunus'ların çıkışı. Ondan sonra Osmanlılar'da kurulu dönemleri olan, 15. ve 16. Asırlarda deha çıkmış. Çünkü, Osmanlı Asya'yı görmüş, Avrupa'yı görmüş, Afrika'yı görmüş, dünyanın her tarafını görmüş, tecrübe edinmiş, sentez yapabilir hale gelmiş.

Bugün Türk-İslâm medeniyeti, kültür işgali altındadır. İşgal atındaki, kültürden, medeniyetten dehâ çıkar mı? Bunun için önce kültürümüze medeniyetimize sahip çıkmalıyız. Bu da ancak, okumakla, eğitime kültüre değer vermekle; bunlara yatırım, harcama yapmakla olur. Bütçemizde ayırdığımız paya bakacak olursak bunlara ne kadar değer verdiğimiz daha iyi anlaşılır.

Hal böyle olunca, tabii ki dehâ da çıkmaz, devlet adamı da. Bunlar çıkmayınca da, sosyal adalet, refah hayal olur; güçlü devletler ensemizde boza pişirmeğe devam ederler.

Yedi kişiye bir kitap 18.8.2001

Dün, dehâların, topluma yön verecek liderlerin çıkabilmesi için, köklü bir medeniyetin olması ve bu medeniyetin maddi yönden destek görmesi, ciddi yatırım yapılması gerekir, demiştik. Bugün de, güçlü devletlerle mevcut durumumuzu mukayese yapmak istiyorum.

Teknolojide zirvede olan Amerika Birleşik Devletlerinde, öğrenci başına, yılda 1272 dolar harcarken, Türkiye'de yalnızca 72 dolar harcanıyor, böyle bir yatırımdan, deha, lider çıkar mı?

ABD'de bin kişiye düşen gazete sayısı 200, Almanya'da 400, Japonya'da 500 iken bizde 81'dir. Fransa'da kişi başına yılda yedi kitap düşerken, Türkiye'de yedi kişiye bir kitap düşüyor. Düne kadar küçük bir vilayetimiz olan, Bulgaristan, biz kütüphanelerimizde 11 milyon kitaba sahip iken 41 milyon kitaba sahip; bizde 1.310 kütüphane varken onlarda 4.237 kütüphane var. Bizde nüfus 70 milyon, onlarda bizden neredeyse 9 misli az ve 8 milyon! Onların kütüphanelerinde nüfus başına 5 kitap düşerken bu ortalama bizde sadece 0.16!

2000 yılında İstanbul Üniversitesi'nin kütüphane bütçesi 500 bin dolar, ABD'deki Harvard Üniversitesi'nin ise 60 milyon dolar ! En eski, en köklü üniversitemize böyle gülünç bütçe ayıran bir toplumdan ne bekliyoruz.

Kitap, gazete, o ülkenin eğitim durumunu, kültür seviyesini gösterir. Biz okuyup yazan değil bol bol konuşan bir milletiz. İşte bu yüzden kültürel boyutumuz eksik kalıyor, noksan kalıyor. Mutlaka, ama mutlaka okumaya

alışmak okumaya çalışmak zorundayız. Çünkü bilenle bilmeyen bir olmaz. Bilmek için duymak yetmez, okumak şart. İlk emri de "**Oku**" şeklinde olan dinin mensupları olarak bu bize yakışmıyor.

Peygamberimizin ilmi öven ve teşvik buyuran sözleri o kadar çoktur ve meşhurdur ki, gayri müslimler bile bunları bilmektedir. Peygamber efendimiz, "İlim, Çin'de de olsa alınız" buyurmuştur. Bu, dünyanın en uzak yerinde ve kâfirlerde de olsa, gidip ilim öğreniniz, demektir. Bir hadîs-i şerîfte de, "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz, çalışınız" buyuruldu. Bu emre göre, bir ayağı mezarda olan seksenlik ihtiyarın da çalışması lâzımdır. Öğrenmesi ibâdetdir.

Peygamberimiz bize bildiriyor ve "Nerede ilim varsa, orada Müslümanlık vardır. Nerede ilim yoksa, orada kâfirlik vardır!" buyuruyor. Burada da ilmi emretmektedir.

İlme çok önem veren İslam alemi, ilmin gelişmesinde ve yayılmasında çok önemli olan kağıt üretimine ve kullanımına da Batı'dan çok önce başlamıştır. Bunu Batı kaynakları da belirtiyor. Mesela, **Will Durant**, "İslâm Medeniyeti" kitabında bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

"Müslümanlar Semerkand'ı aldıkları zaman, (712) Çinlilerden, keten ve başka bitkileri dövüp hamur yaptıktan sonra, bu hamuru ince yapraklar halinde kurutmayı öğrendiler. Bu madde, papirüs'ün yerini aldı. İslâm dünyasında ilk kağıt fabrikası 794'de Vezir Harun'un oğlu El-Fezl tarafından Bağdat'da kuruldu. Daha sonra Müslümanlar kağıt yapımını Sicilya ve İspanya'ya götürdüler; kağıtçılık buradan İtalya ve Fransa'a geçti. Mekke'de 794 yılında, Mısır'da 800, İspanya'da 950, İstanbul'da 1100, Sicilya'da 1102, İtalya'da 1145, Almanya'da 1228, İngiltere'de 1309 yıllarında kullanıldı. Bu yeni keşif sayesinde kitapçılık hızla gelişti.

Kitapçı dükkânları o devirde, aynı zamanda istinsah (çoğaltma) işlerinin, hat sanatının ve edebî toplantıların da merkeziydi. Öğrencilerin çoğu, hayatlarını kitap istinsah ederek kazanırlardı. Camilerin çoğunun birer kitaplığı olduğu gibi, şehirlerde de genel kitaplıklar vardı. Rey şehrindeki genel kitaplığın kataloğu, 12 cilttir.

Moğollar Bağdat'ı yıktıkları zaman, şehirde 36 genel kitaplık vardı. Buhara Hükümdarı tarafından sarayına davet edilen bir hekimin, bu daveti red edişi, çok ilginç bir mazerete dayanır; bu hekimin o kadar çok kitabı vardır ki, bunları taşımak mümkün olmayacaktı. Çünkü yalnız kitaplarının taşınması için 400 deveye ihtiyacı vardı!

Bir başka bilgin, el-Vakidi, ölümünde 600 kitap sandığı bırakmıştı. Bu sandıklardan her biri, iki kişi tarafından güçlkle yerlerinden kaldırılabiliyordu. 10. Yüzyılda Sahip İbni Abbas gibi hükümdarların kitaplıklarındaki kitap sayısı, bütün Avrupa kitaplıklarındaki kitap sayısından daha çoktu. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir kitap aşkı görülmemiş, rastlanmamıştır."

İşte asırlara hükmeden Doğu Medeniyetinin kaynağı bu aşktı. Ne zaman ki bu aşk söndü, medeniyetin liderliği de Batı'nın eline geçti. Ne diyelim; At binenin kılıç kuşananındır!..

Dünya ve ahiret saadeti için 18.8.2001

İslamiyetin gayesi, kendisine, yakınlarına, milletine faydalı iyi insan yetiştirmektir. Dinimizde buna, "Salih mümin" denir. Bir insanın dünyada ve ahirette rahat ve huzur içinde olması "Salih mümin" olmasına bağlıdır. Peki bunun alameti nedir? Salih mümin nasıl anlaşılır?

Evliyânın büyüklerinden **Şakik bin İbrâhim** hazretlerine sordular:" Bir kimsenin sâlih olup olmadığı nasıl anlaşılır?" Şakik hazretleri bu suâle şöyle cevap verdi:

"Bu üç şeyle anlaşılır:

1- Bin insan, kalbinde olan, düşüncelerini sâihlere anlattığında, eğer onlar hoşlanırlar, anlattıklarından memnun olurlarsa iyi insan demektir. Yok, bu anlatılanlardan hoşlanmazlar, üzülürlerse sâlih insan değildir.

2- İnsan, Allahü teâlânın emirlerini yaptığında değil de, dünya rahatlığını, mevkisini düşündüğü vakit hoşlanır, bunu çok arzû ederse, bu kimse sâlih değildir.

3- Ölümü düşündüğünde, nefsi ölmekten kaçmıyor ve ölmek istiyorsa bu insan sâlih kimsedir.

Bir kimsede, bu üç özellik bir araya gelmişse, bu kimsenin Allahü teâlâyâ yalvarıp, bu hâli kendisinden almaması, kendisine gurur gelmemesi için yalvarması lâzımdır.

Sâlih müslüman, yaptığını ihlasla, sırf Allah rızâsı için yapar. Böyle kimse, kendi nefsinin isteklerini değil, Allahü teâlânın isteklerini, emirlerini yapar. Böylece zararlı, kötü işlerden kendini kurtarmış olur. Çünkü Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde meâlen, "**Şüphesiz ki nefis, bütün gücü ile kötülüğe meyyaldir, kötülüğü yaptırır.**" buyurulmuştur.

Sâlih kimse, amellerinin karşılığını sadece Allah'tan bekler. Başkalarının övmeleri, kötülükleri ona hiç te'sîr etmez.

Büyüklere birisi yakındakilere, "Kişi ibâdet yaparken, koyun çobanından ibret almalı, onun gibi olmalıdır." buyurunca, "Koyun çobanından nasıl ibret alınır?" diye sordular. Onlara şöyle cevap verdi, "Koyun çobanı, sürüsünün yanında namaz kılar. Fakat kıldığı bu namaz sebebiyle koyunların kendisini methetmelerini beklemez. Her zaman nasıl kılıyorsa öyle kılar. Koyunlar görüyor diye namazı farklı kılmaz. İşte kendini bilen, sâlih müslüman böyle olur. Başkalarının, kendi hakkında söyleyecekleri şeylere aldırılmaz. İnsanların varlığı ile yokluğu bir olur."

Sâlih kimseler ibâdet ederken şu dört şeye dikkat ederler:

1- Yapacağı ibâdet hakkında yeterli bilgi sahibidir. **2-** İbâdete başlarken önce niyyetini düzeltir. **3-** İbâdetine sabırla devam eder. **4-** Yaptığını, ihlâs ile yapar, ihlâsı elden bırakmaz.

Avf bin Abdullah hazretleri anlatır: Hayır sahibi sâlih insanlar, birbirlerine yazdıkları nasihat mektuplarında şu üç şeyi yazarlardı:

1- Her kim âhiret için çalışırsa, dünya işleri de kendiliğinden olur, Allah ona kâfidir.

2- Kim Allah ile arasını düzeltirse yâni Allahü teâlânın emirlerini yapar, yasaklarından kaçınırsa, Allah da insanlarla onun arasını düzeltir. Herkes ona iyi muâmele eder. Geçimleri iyi olur.

3- Kim kalbini, niyetini düzeltirse Allah da onun diğer işlerini düzeltir. Yâni kalbini düzeltir. Yaptıklarını Allah rızası için yaparsa, Allahü teâlâ da, dinin emirlerine uymayı ona kolay eyler.

Büyüklerden biri buyurdu ki: Allahü teâlâ bir kimseyi mahvetmek isterse onu üç şeyle cezâlandırır: **1-** İlim verir, fakat ilmi ile amel etmeyi nasip etmez. **2-** Sâlihlerle arkadaşlık eder, onların hâlleri ile hâllenmeyi nasip etmez. Onların kadrini, kıymetini bilemez. **3-** İbâdet kapılarını açar fakat, ihlâs kapılarını kapar. Bunların üçüne de sebep, o kişinin kalbinin bozuk olmasıdır. Kalbini düzelten kimseler, böyle cezâlara mübtelâ olmazlar.

Hiçbir şey onsuz kıymetli olmaz 25.8.2001

Dinimize göre, insanın, kendisine lazım olan bir meseleyi öğrenmesi bütün dünya nimetlerine sahip olmasından daha kıymetlidir. İlim öğrenmekten daha kıymetli birşey yoktur. Çünkü, işlerin hepsi, ilim ile doğru olur, ilimsiz birşey yapılamaz.

Peygamber efendimize, “işlerin hangisi üstündür” diye üç kere soruldu. Peygamber efendimiz her seferinde, “**İlimdir**” buyurdu.

Peygamber Efendimize, “Yâ Resûlallah bunun hikmeti nedir?” diye suâl edildiğinde, “**Çünkü hiçbir şey ilimsiz doğru olmaz ve onsuz hiç kıymeti olmaz**” buyurdu

İnsan birçok sıkıntılara katlanarak, amel işlemektedir. Bunlar ilimsiz olarak yapılırsa, hepsi boşa gidebilir. İlim ve ibâdetin aslı iki şey elde edilir:

Birincisi, kalbin dünya sevgisinden kurtulması; **ikincisi** de az yemek, mideyi tıkabasa doldurmamaktır. İbâdetlerde ihlâs ancak bu iki şey ile elde edilir. Bir kimsenin kalbi dünya sevgisi ile, dünya ni'metlerine muhabbet ile doluyorsa, ondan ihlâslı amel meydana gelmez.

Midesi dolu olan kimsede de nefsin arzûları eksik olmaz. Bu arzûlar, kalbi te'sîr altına alır. Böyle bir kimsenin de cenâb-ı Hak nazarında kıymeti yoktur.

Mübâhların fazlasından ve haramlardan sakınmalı, nefsin hoşuna giden kötü işlerden uzak durmalıdır. Fesatlık, çekememezlik, kin, kendini beğenme, cimrilik gibi kötü huyları kalbden çıkarmak lâzımdır.

Bir kimsenin, itâ'atlı iyi huylu kul olabilmesi için dört şart vardır:

- 1- Uzun emelli olmamak.
- 2- Cenâb-ı Hakkın va'dinden emîn olmak.
- 3- Cenâb-ı hakkın taksimine yâni verdiği rızıklara râzı olmak.
- 4- Mideyi haramlardan korumak.

Kim ki, bu dört şeyi yerine getirirse, nefsini itâ'at altına almış olur.

İnsan bedeni eğerlenmiş bir at gibidir. Eğer, atın eğeri ve gemi gereği gibi yapılmışsa, harp yerinde çok işe yarar. Eğer at terbiye edilmemişse, eğeri düzgün değilse işe yarayacağı yerde huysuzluk eder. Hem kendi

kanının dökülmesine, hem de sahibinin ölmesine, mahvolmasına sebep olur.

Nefsine hâkim olan her ni'mete kavuşur. Âyet-i kerîmede meâlen, **“Nefsini hevâ ve şehvetlerden uzak tutan kimsenin menzil ve karargâhı Cennettir.”** buyurulmuştur.

A'raf sûresinde de meâlen, **“... Bu kimsenin hâli, koğsan da, kendi hâlinde bıraksan da, dilini çıkartıp soluyan köpek gibidir...”** buyurularak, nefsinin arzûları peşinde koşan kimse köpeğe benzetilmiştir.

Hadîs-i şerîfte de, **“İnsanlar, yâ âlim veya talebedir. Bu ikisinden olmıyanda hayır yoktur.”** buyuruldu.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, akıllı olan kimse, yâ âlim olur yâ talebe. İnsan öğretici olmalı ya da öğrenin... İnsan ancak bu şekilde, Peygamber efendimizin buyurduğu hayırlı kimselerden olur.

Nefsi terbiye etmek kolay değil fakat mümkün. Uğraşıldığı takdîrde en azgın köpekler bile terbiye edilmektedir.

İlim sahibi olan, tevbe edip, nefsi ile mücâdele eden, emirleri yapıp yasaklardan kaçınan, Allahü teâlânın lütûf ve keremine mazhar olur. Böyle kimse, Allahü teâlânın beğendiği kimsedir. Onun gönlü Allahü teâlânın nazargâhıdır. Bu kimse sadece Allahü teâlânın rızâsını istediği için, ihsânlardan, nimetlerden mahrûm kalmaz.

Dinsiz fen, fensiz din 31.8.2001

Cenâb-ı Hak, bütün insanlara, sayılamayacak kadar çok nimet, iyilik vermiştir. Bu nimetlerin kıymetini bilenler yani, veriliş gayesine uygun kullananlar, dünyada da ahirette de rahat etmişler. Kıymetini bilmeyenler için bu nimetler azaba dönüşmüştür. Nitekim, İbrâhîm sûresinin yedinci âyetinde meâlen, **“Nimetlerimin kıymetini bilir, emrettiğim gibi kullanırsanız, onları artırırım. Kıymetlerini bilmez, bunları beğenmezseniz, elinizden alır, şiddetli azâb ederim.”** buyurmuştur.

Bir asırdan beri Müslümanların garîb olması ve son zamanlarda dünyanın zulüm karanlığı ile kaplanması, hep İslâm nimetlerinin kıymetlerini bilmeyip, onlara arka çevirmenin neticesidir.

Eğer Batı ülkeleri, teknolojiye başarılı oluyorsa, bunun sebebi, İslâmın çalışma prensiplerine göre hareket etmeleridir. Bunlar, bir de İslâmiyete inansalardı, âhiretleri de kurtulmuş olacaktı. İslâmiyete inanmadıkları için, âhirette sonsuz azaba düçâr olacaklar..

Bugün Müslümanlar, dinimizin emrettiği gibi çalışmıyor; bunun için de hep geride kalıyor... Bunun böyle olduğunu bilmeyen cahiller, suçü Müslüman olmakta arıyorlar.

Bir mal alacağımız zaman, yerli mi Avrupa mı diye soruyoruz. Niye? Çünkü biliyoruz ki, Avrupalı hile yapmamış, kaliteli mal kullanmış, kandırmamıştır. İslamiyet de bunu emretmiyor muydu? Evet... Biz ne yapıyoruz, işin hilesine kaçıyoruz. Kısa yoldan köşeyi dönmeyi plânlıyoruz. O zaman malımız beğenilmiyor, alıcı bulmuyor... Böylece rağbet olmayınca o müessese geriliyor, yok olmakla karşı karşıya kalıyor...

Ortaçağda da Müslümânlar, böyle çalıştıkları için, yâni dinin emrettiği şekilde çalıştıkları için medeniyet rehberi olmuşlardı. Abbâsîlerin ve Osmânîlilerin son zamânlarında, iç ve dış düşmanların tesîrleri ile, fen bilgilerini öğrenmekten ve öğretmekten, fen ve sanat üzerinde çalışmaktan mahrûm edildiler. Bu sebeple muazzam devletleri çöktü.

Din bilgisi genelde, îmân, ibâdet ve ahlâktan ibârettir. Bu üçünden biri noksan olursa, din bilgisi, tamam olmaz. Noksan olan şeyin faydası olmaz.

Eski Romalılarda, Yunanlılarda ve Avrupa'daki, Asya'daki devletlerde, fen bilgisi vardı. Fakat din bilgisi noksan idi. Bunun için, fen ve teknikte sahip oldukları nimetleri kötü yerlerde kullandılar. Bir kısım sanat eserlerini zevklerde kullandılar. Bir kısmı da, teknik vâsıtalarını, insanlara zulüm, işkence yapmakta kullandı. Bunun için, parçalandılar, yıkıldılar, yok oldular. Çünkü zulüm payidâr olmazdı...

Şimdi de Müslümân olmayan memleketlerde, yukarıda bahsettiğimiz gibi, fen bilgileri ileri ve teknik başarıları, ağır sanâyileri göz kamaştırarak derecede ise de, İslamiyetten mahrûmdurlar. Medenîlerin değil, vahşîlerin bile yapamayacakları kötülükleri yapıyorlar. İslâm ilimlerine sâhip olmayan böyle devletler, yok olmağa mahkûmdurlar. Târih tekerrürden ibârettir.

Yahûdî ve Hıristiyanlar, kitaplarında, görünüşe göre bildirilenleri okuyunca, hakîkatleri de böyle sanarak, yeryüzünü düz ve hareketsiz, güneşin bunun etrâfında döndüğünü, göklerin yer üzerine çadır gibi kapatılmış olduğunu, Allahü teâlânın -hâşâ- insan gibi, kürsîde oturup, işleri yürüttüğünü sanmışlardı... Fakat tecrübe ile bulunan fen bilgileri, bu inanışlarına uymadığından, fen adamları dinsizleşti. Meselâ, din düşmanlığı ile tanınan **William Draper** (İlm ile dînin çatışması) adlı kitâbında, "Kâinâttan ayrı, kâinâta hâkim, dilediğini yapabilen bir insan yoktur" diyor ki, bu sözü, Allahü teâlâyı bir insan sanıp bunu inkâr etmekte olduğunu göstermektedir. Kitabının bir yerinde de, "Kâinâtta herşeye hâkim bir kuvvet varsa da, bu papazların inandığı ilâh değildir" diyerek kainatın yaratıcısız olamayacağını bildirmektedir.

Görülüyor ki, fen adamları arasında dinsiz olanlar, ya papazların ve câhil halkın yanlış anladıkları hurafe olan şeylere haklı olarak saldırmış, yâhut zamanlarının fen bilgileri arasına sıkışıp kalmış olan kafaları ile düşündüklerinden yaratıcıyı inkâr etmişlerdir.

Batılı fen adamları bu yanılığdan kurtulmadığı müddetçe insanlık rahat ve huzur görmeyecektir!.

Kötü emsal olmaz 1.9.2001

Hıristiyan alemi, gerçek İslam ile ilgili olmayan, İran, Suudi Arabistan gibi devletleri örnek gösterip, İslamiyeti çağdışı olarak göstermek istiyorsa da, İslâm dini her hususta kusursuz ve bugün yirmibirinci asrın şartlarına tamamen uygun bir dindir. İlimi, fenni ve adâleti emreder, miskinliği meneder ve Avrupa'nın ancak ondokuzuncu asırdan itibâren tesis etmeğe başladığı sosyal adaletin kurucusu ve koruyucusudur.

Eğer ilim adamları, gençler, İslam dinini gerçek kaynağından iyi öğrenip, dinin emrettiği şekilde fen bilgilerine sarılırsa dünyaya, tekrar adâlet, huzur gelir. Kimse kimseye zulmedemez. Sosyal adalet sağlanır. Dünyada rahat ve huzur içinde yaşanıldığı gibi, âhirette de ebedî, sonsuz saâdete kavuşulur.

Mesela, **Halife Ömer bin Abdülaziz** zamanında, refah o kadar yükselmişti ki, Müslümanlar zekâtını verebilmek için, günlerce yol yürümek, zekât verecek kimse aramak zorunda kalıyorlardı. Çünkü herkes zengindi. Fakir kimse bulmak çok zordu. Zamanımıza bakalım. Bugün Amerika'da, insanlar arasında o kadar büyük uçurum var ki, bir tarafta adam dolar milyarder; turistik seyahat için yirmi milyon dolar verip uzaya gidiyor, diğer tarafta, adam karnını doyuracak ekmek bulamıyor. On dolar için Newyork'un göbeğinde köprü altlarında gece adam öldürüyor. Dengeler tamamen altüst olmuş. Şimdi Amerika bu sosyal dengeyi nasıl sağlayabileceğini kara kara düşünmektedir.

Dinli olun, dinsiz olsun, inansın inanmasın, herhangi bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, dinin ahkâmına, yâni emir ve yasaklara ne kadar uyarsa, dünyada o kadar râhat ve huzûr içinde yaşar. Şöyle bir misal verelim : Bu, faydalı bir ilâcı kullanan herkesin, dertten, sıkıntıdan kurtulur. Mesela, aspirin kullanan bir kimse, Hıristiyan da olsa Müslüman da olsa baş ağrısını keser.

Bunun gibi, dinli olsun dinsiz olsun, çok kimsenin ve Müslümân olmayan, hattâ İslâm düşmanı olan bazı milletlerin birçok işlerinde, başarılı olmaları, râhat, huzûr içinde yaşamaları, inanmadıkları, bilmedikleri hâlde, Kur'ân-ı kerîmin ahkâmına uygun olarak çalıştıkları içindir.

Aksine, Müslümân olduklarını söyleyen, âdet olarak ibâdetleri yapan, çok kimselerin ise, sefâlet, sıkıntılar içinde yaşamalarının sebebi de, Kur'ân-ı kerîmin gösterdiği ahkâma ve güzel ahlâka uymadıkları içindir.

Gerçek manada İslamiyeti bilen, ona düşman olamaz. Tabî ki beyinleri yıkanmış cahiller, işin neticesini düşünemeyecek hale getirilenler, zaten yaptıklarını emir gereği yapmaktadırlar. İslâm dînini bilmedikleri için, ona karşı olanlar, asırlar boyunca yaptıkları kanlı ve acı tecrübelerle anladılar ki, îmânını yıkmadıkça, Müslümân milleti yıkmağa, imkân yoktur.

Son iki asırdır genç nesillerin, bilgisiz, dinsiz kalmasını, onları mânevî cepheden vurmaya hedef edindiler. Bu yolda milyârlar döktüler. İlim ve îmân silâhları çürümüş, hırs ve şehvetlerine kapılmış olan bazı câhiller, kâfirlerin bu hücumları ile hemen bozuldu.

Bunlardan bir kısmı, isimlerini siper edinin, Müslümân görünerek, fen adamı, din âlimi, hattâ Müslümânların hâmîsi şekline girip, temiz gençlerin îmânlarını çalmağa koyuldular. Kötülükleri hüner şeklinde, îmânsızlığı moda şeklinde gösterdiler.

Kendilerinde bulunan ahlâksızlıkları, Müslümânlara, İslâm büyüklerine atfederek, o temiz insanları kötülemeğe, evlâtları babalarından soğutmağa uğraştılar. Tarihimize de dil uzatıp, parlak ve şerefli sahîfelerini karartmağa, temiz yazılarını lekelemeğe, vak'a ve vesîkaları değiştirmeğe kalkıştılar.

Böylece, gençleri dinden, îmândan ayırmaya, İslâmiyeti ve Müslümânları yok etmeye çalıştılar. İlmi, fenni, güzel ahlâkı, fazîleti ve yiğitliği ile dünyaya şan ve şeref saçan, ecdâdımızın sevgisini genç kalplere yerleştiren mukaddes bağları çözmek, gençliği, dedelerinin şereflerinden, üstünlüklerinden mahrûm ve habersiz bırakmak için, kalplere, rûhlara ve vicdânlara hücum ettiler.

Bütün bunlara rağmen İslamiyeti yıkamayınca, şimdi takdik değiştirerek, İslamiyeti Hıristiyanlığa benzetmek istiyorlar. Diyalog, hoşgörü adı altında, Hıristiyanlıkla kaynaştırıp sadece İslamiyetin adını bırakarak yok etmek istiyorlar.

İnanıyorum ki, halkımız daha önceki oyunları bozduğu gibi, İngilizlerin rehberliğinde Batı'nın bu yeni oyununu da bozacak, gençek huzurun kaynağı olan ecdadının dinine sahip çıkacaktır.

“Bilimden İmana” 7.9.2001

Pek okuyucusu olmasa da piyasada binlerce kitap var; fakat örf adetimize, inançlarımıza uygun olan maalesef pek az. Hedef, sadece para kazanmak olduğu için, kitap piyasasında, nasıl olursa olsun yeter ki çok satsın, çok para getirsın anlayışı hakim. Aslında kitap bir kültür hizmetidir. Dolayısıyla yayıncılıkta, para değil hizmet ön planda tutulmalıdır.

İşte bu maksatla yola çıkan, **Babali Kültür Yayıncılık A.Ş.** (0212 454 21 69) yeni olmasına rağmen bu alanda büyük bir boşluğu doldurdu. Yayınladığı değerli yayınlarla, halkımızın kısa zamanda teveccühünü kazandı. Böyle yüce bir gayeyi esas alan yayınları tanıtmak da bir hizmettir. Bu maksatla bugün, **BKY**'nin yeni yayınlanan **Prof.Dr. Cevat Babuna**'nın **“Bilimden İmana”** kitabını tanıtmak istiyorum. Bir kitabı en iyi kendi tanıtır düşüncesiyle de, kitabının **“DNA ve Evrim”** bahsinden bir bölüm sunmak istiyorum sizlere:

“Bütün bilimler, kainatta tesadüfe asla yer olmadığını söylüyorlar. Her yeni keşif gönülleri, tek olan yüce yaratıcıya; Allahü teâlâya götürüyor. Her yeni keşif, O'nun yüce kitabı Kur'an-ı kerim'in ayetlerini tefsir ediyor. Buna rağmen duyu organlarına kilit vurulmuş bir küçük zümre, insanları bu gerçekten uzak tutmak için yoğun ve etkili olarak çaba gösteriyorlar. Bunun için temiz niyetlerle yapılmış bilimsel araştırmaları, din haline getirdikleri ideolojileri için istismar ediyorlar. Biz bunlara bilim canbazları adını veriyoruz. Bunlar günlük hayatta bazen bilim adamı, bazen gazeteci, bazen din adamı, bazen de sokaktaki adam olarak karşımıza çıkıyorlar.

Bu iman hırsızlarının, yüz küsür senedir bir türlü ispatlayamadıkları bir teorileri vardır. Kıyamete kadar da ispatlanamayacağını kendileri de biliyorlar. Ancak bilim adamlarının her yaptığı keşfi kendi taraflarına yontmaya çalışıyorlar. Başarılı oluyorlar mı dersiniz? Ne gezer... Her yeni keşif, bir öncekinden daha şiddetli bir şamar olarak iniyor yüzlerine; ama yine de vazgeçmiyorlar.

Atomdan - Hücreye, gezegenlerden - galaksilere bütün yaşananları tesadüfe bağlıyorlar. Aslında kendileri de biliyorlar tesadüfen olmadığını; ama inatla iddialarını sürdürüyorlar. Eskiler bu tutuma **küfr-ü inadi** adını veriyorlar. Yani bildiği, gördüğü halde inkarda ısrar ve inat edenler için kullanılmış bir kelime...

26 Haziran 2000'de insanın genetik yapısı olan **DNA** moleküllerinin harfleri sıralanmıştı. Yani insan genomu ortaya konulmuştu. Dikkat edin tarih 26 Haziran 2000... Halbuki yıllarca evvel, daha insan genomu bilinmezken evrimcilerin bir iddiaları vardı. Bu, kitaplarda yer alıyordu, konferanslarda anlatılıyordu, yazılarda yazılıyordu. Bu iddia şöyleydi: İnsanla maymunun genetik yapısı % 98 aynı. Dikkat edin, insan genomunun ilanı 26 Haziran 2000 yılında yapıldı, maymunun genomu ise hala bilinmemektedir. Peki iki bilinmeyenin mukayesesini nasıl yaptılar da % 98 gibi bir oran çıkarttılar.

Bu zavallıların hiçbir zaman anlayamadıkları bir şey vardır. İnsan beyniyle maymun beyni arasında muazzam bir fark bulunmaktadır. Maymunda düşünme sistemi, yeni bir şeyi bulma kabiliyeti, bilinç yoktur. Maymun, inisiyatif olarak bir takım şeyleri öğrenir ve yapar. Ama insanın beyin gücü vardır. Bu güç, insanı diğer canlılardan ayırır.

Biz de sözümüzü şöyle bağlamak isteriz. Gönlünüz hangi yaratığı ata olarak kabul ediyorsa buyurun edin. Biz ilk atamızın insan olduğunu biliyoruz. Çünkü bütün bilimler, insanın ilk atasının yine insan olduğunu, insan neslinin yeryüzünde evrimleşerek değil bir yaratıcı tarafından en güzel bir biçimde yaratıldığını, en eski insanla günümüz insanı arasında, fiziki, akli ve ruhi görünüş bakımından hiçbir fark olmadığını söylemektedir. Eğer evrim teorisi, gerçekten kuvvetli, bilimsel bir teori olsaydı, o zaman böyle aptalca yollara başvurma gereği duymazdı. Dahası, bilim adamlarının maskarası da olmazdı.

1970'li yıllarda bir İtalyan bilim adamı evrimcilerle şöyle dalga geçer; "İnsan, maymundan türememiştir. Aksine ayıdan türemiştir. Bunun için üç büyük delilim var. Birincisi; yavrusunu terbiye ederken insan, eliyle vurur. Ayı da yavrusunu elini kullanarak terbiye eder. Maymun ise ısırır. İkincisi; bizde anne ve baba, çocuklarından ayrı olarak halvet olurlar. Ayılar da yavrularından ayrı bir yerde yatarlar. Ama maymunlar çocukları arasında yatarlar. Üçüncüsü; bir çocuğu oyuncak dükkanına götürdüğünüzde ilk el uzatacağı, çoğunlukla oyuncak ayılardır."

"Toprağı bol olmak" 8.9.2001

Bugün de, **Babiali Kültür Yayıncılık A.Ş.** (0212 454 21 69)'nin, yayınladığı bir başka kıymetli kitabından bahsetmek istiyorum. Değerli yazar **İskender Pala**'nın "**İki Dirhem Bir Çekirdek- Hikâyelerimizle Deyimlerimiz**" kitabından.

Birkaç kelimeden ibaret deyimlerin her biri bir hikâyenin, bir kelimeler yumağının şifresi. Biz şifreyi söyleyince, muhatabımızın kafasındaki anlam düğümü birden çözülüyor.

Fakat o birkaç kelimenin asla değişmeyecek, birbirlerinden ayrılmayacak şekilde kaynaşmaları ve şifrelerini çözdükleri manalarla bütünleşmeleri asırlara yayılan bir süreç. Dolayısıyla deyimler bir milletin tarih ve kültür zenginliği de aynı zamanda...

İki Dirhem Bir Çekirdek, İskender Pala'nın deyimlerimizin ardındaki bu muhteşem birikime nüfuz ettiği özel bir eseri. İki Dirhem Bir Çekirdek'i okurken bir dilin zenginliğinin sadece kelime hazinesiyle ölçülemeyeceğini, kelimelerin anlam derinliklerinin de o dilin zenginliği, hatta süsü olduğunu göreceğiz. Türkçemizin gizli güzellikleriyle karşılaşacaksınız. İsterseniz bu gizli güzelliklere bu kitaptan bir örnek vereyim: **“Toprağı bol olmak”** deyiminin aslı nedir?

“İlkçağ inançlarına göre insanlar öldükleri vakit birtakım eşyalarıyla birlikte gömülürlerdi. Tanrılarına sunmak ve öte dünyada kullanmak üzere mezarlara birlikte götürdükleri bu eşyalar, genellikle kıymetli maden ve taşlardan mamul kap kacak ile takılardan oluşurdu. Türk beyleri de İslamiyetten önceki zamanlarda korugan dedikleri mezarlarına altın, gümüş ve mücevherleriyle birlikte gömülürler, sonra da üzerine toprak yığılmasıyla höyük yapılmasını vasiyet ederlerdi. Eski medeniyetlerin beşiği olan Ortadoğu ve Anadolu'da pek çok ünlü hükümdarlara ait bu tür mezar ve höyükler hâlâ bulunmaktadır.

Altın ve hazine, her zaman insanoğlunun ihtiraslarını kamçulamış, nerede ve ne kadar kutsal olursa olsun, elde edilmek için insanı kanunsuz yollara sevk etmiştir. Höyüklerdeki hazineler de zamanla yağmalanmaya başlanınca, ölenin ruhunun muazzeb edildiği düşünceyle üzerine toprak yığılır ve gittikçe daha büyük höyükler yapılır olmuş.

O kadar ki ölenin yakınları ve cenaze merasimine katılanların birer küfe toprak getirip mezarın üstüne atmaları gelenek hâlini almış. Öyle ya, mezarın üzerinde toprak ne kadar bol olursa, düşmanlar ve ard niyetliler tarafından açılması ve hazinenin yağmalanması o kadar engellenmiş olurdu. Bu durumda toprağı bol olan kişi de öte dünyada rahat edecek, en azından kullanmaya eşyası ve tanrılarına sunmaya hediyesi bulunacaktır.

Bugün dilimizde yaşayan **“Toprağı bol olmak”** deyiminin aslı budur. Türklerin İslam dairesine girdikten sonra terkettikleri höyük geleneğindeki, **“toprağı bol olmak”** deyimini, bu defa gayrimüslimler hakkında kullanılmaya başlanmıştır. Ölenin Müslüman olmadığına alâmeti sayılmıştır.

Yakın zamanlara kadar Müslüman ölümler için, **“Allah rahmet etsin!”**, diğerleri için de **“Toprağı bol olsun!”** denilirdi. Şimdiki gazetelerin ölüm ilanlarında bu deyim bilimsizce ve Müslüman ölümler hakkında da kullanıldığını görüyoruz. Eğer ilanı verenler, kendi ölümlerini rahmet yerine bol toprağa lâyıık görüyor ve buna inanıyorlarsa bize de **“Toprağı bol olsun!”** demek düşer...”

Son zamanlarda, cahilce, bu tür bir başka yanlışlık daha yapıyor. Ölen gayrimüslimlere de, **“Rahmetli”** **“Allah rahmet etsin!”** deniyor.

Dinimize göre, gayrimüslime “Rahmetli”, “Allah rahmet eylesin” demek, onu Müslüman kabul etmektir; bu da küfürdür. Yani dinden çıkmaya sebeptir. Gayrimüslim açıkça, Müslüman olduğunu ilan etmedikçe dinimize göre Müslüman sayılmaz. Gizli Müslüman bile olsa, ona rahmetli denilmez. Çünkü dinimiz zahire, yani görünüşe göre hüküm verir.

Hükümdar Feridun’un kötü niyeti 14.9.2001

Kötü ruhlu insanlar, hep başkalarına nasıl zarar verebilir, kendilerine düşman ilan ettikleri kimseleri nasıl yok edebilir bunun hesabı içinde olurlar. Bunun için de herşeyi mubah görürler. Kötü maksatlarına ulaşabilmek için, zulüm, işkence, haksızlık... her yolu denerler. Fakat, hedeflerine ulaştıkları zannettikleri bir anda tepetaklak giderler. Çünkü, onların bir hesabı varsa, Allahü tâlaânın da bir hesabı vardır. Zulüm kimsenin yanına kâr kalmaz. Zulüm, zalime geri döner.

Allahü teâlâ birçok günahı affedebilir veya cezâsını âhirete bırakabilir. Fakat, zulüm günahını affetmez, cezasını mutlaka dünyada iken verir. Ayrıca âhirette de cezasını çektirir. Bunun yaşanmış yüzlerce, binlerce örnekleri vardır:

Çok eskiden İran’da Feridun adında zâlim bir hükümdar vardı. İdâresini zulüm ve baskı ile yürütürdü. Birgün gördüğü bir kadına göz koyarak, bunu sarayına getirmeleri için adamlarına emreder. Yaltakçı adamları buna derler ki: “Efendimiz, o göz koyduğunuz, bir marangozun karısıdır. Kendisi ve kocası çok dindar olup, muhitte oldukça sevilen kimselerdir. Düşmanlarınız, sizin bu arzunuzu duyup, aleyhinize işi büyütürler. Marangoza bu gece sabaha kadar yapamayacağı bir iş teklif ediniz. Sonra da emrinizi yerine getirmedi bahânesiyle, kendisini idam edersiniz. O zaman göz koyduğunuz karısı dul kalır, kendiliğinden size gelir. Böylece aleyhinizde hiçbir dedikoduya sebebiyet verilmemiş olur.”

Zâlim Feridun, yaltakçılarının verdikleri bu akli pek beğenerek, marangozu çağırtıp şöyle der, “Bu gece sabaha kadar, öd ağacından olmak şartıyla, kırk tane süslü taput yapacak ve şafak vakti göndereceğim adamlarıma teslim edeceksin. Şayet adamlarım geldiği anda, bunları eksiksiz teslim etmezsen, seni sarayımın zindanında astıracağım, haberin olsun!.. “

Marangoz, “ Hükümdarım! Buna imkân yok, verdiğiniz mühleti birkaç hafta uzatmanızı istiyorum” derse de, zâlim Feridun ısrar eder, “ Unutma, şafak vakti göndereceğim adamlarıma, ya kırk taputu, yahut da buna mukabil kendi kafanı teslim edeceksin!..”

Marangoz heyecan ve telâş içinde evine gelip, gözyaşı döküp ağlamaya başlar. Ağlamasının sebebini ısrarlı olarak hanımının sorması üzerine de, zâlim hükümdarın teklifini anlatıp, gözyaşları içinde helâllik dilemeye başlar. Kadın, kocasına, “Dur bakalım, acele etme, Feridun’un bir hesabı varsa, Allahın da bir hesabı var” der ve sorar: “Sen, hiç kötülük ettin mi, zulmettin mi?” “ Hayır, ben hiç kimseye ne zulmettim, ne de birinin nâmus ve ırzına yan baktım. İşimde ve evimde, kendi hâlimde yaşayıp

duruyorum işte.” “ Öyleyse, boşuna telâş etme! Zulmetmediysen zulüm görmezsin.”

O gece, namaz kılarak, ibadet ederek, Allaha yalvarıp sabahı beklemeye başlarlar. Fakat adamda ümit iyice kaybolduğu için, “Şunun şurasında ne kaldı ki, neredeyse Feridun’un adamları gelerek...” diye hayıflanıp durur.

Kadın ise, “Hiç telâş etme! Zulmetmediysen zulme uğramazsın. Görelim Mevlâ neyle...” diyerek serinkanlılığını muhafaza etmesini tavsiye eder.

Bu sırada, kapı güm güm vurulmaya başlar. Heyecandan elleri, ayakları titreyen marangoz, “Eyvah, işte geldiler. Hâlbuki siparişlerin bir tanesi bile meydanda yok, sonum geldi” diyerek ecel terleri dökmeye başlar. Marangoz hanımına, “Görüşmek artık mahşere kaldı, haydi Allaha ısmarladık, hakkını helâl et!” der.

Hükümdarın adamları, içeri girince bu hüznü manzaradan birşey anlamazlar. Kendisine derler ki: “ Bu gece yarısı, hükümdar Feridun, âniden öldü. Onun cenâzesi için bir tabut yapmanı, yeni hükümdar emretti. Acele taput istiyoruz!” Karı-koca sevinç içinde birbirlerine bakarlar... Kadın kocasına, “Sana, Feridun’un bir hesabı varsa, Allahın da bir hesabı var!” “dememiş miydin?”

İslam ve Terör 15.9.2001

Dinimizde bu iki kelimenin yanyana gelmesi mümkün değildir. Geliş gayesi insanları hem dünyada hem ahirette huzura kavuşturmak olan İslamiyetin huzursuzluk, anarşi kaynağı olması mümkün mü?

İslâm dini, birlik beraberliği, yardımlaşmağı, kanunlara karşı gelmemeyi, fitne, yani anarşi çıkarmamayı, Müslüman olsun olmasın herkesin haklarını gözetmeyi, kimseyi incitmemeyi emretmektedir.

İslam büyükleri, tarih boyunca, isyandan, anarşiden uzak kalmışlar, Müslümanları da buna bulaştırmamışlardır. **Ehl-i sünnetin** önderi büyük alim **İmam-ı a'zam Ebu Hanife** hazretleri, ikinci bin yılın mücedidi **İmam-ı Rabbani** hazretleri kendilerine yapılan haksızlığa, zulme rağmen devlete isyan etmemişler, talebelerini de isyandan uzak tutmuşlardır. Zaten, **İmam-ı a'zam** hazretlerine göre, ehli sünnet olmanın şartlarından biri de her şartta devlete isyan etmemektir.

Niçin bu kadar fitneden, anarşiden uzak kaldılar? Çünkü, Peygamberimiz böyle emrediyor: " Fitne çıkarana lanet olsun!" "Fitne zamanında, devletinize tâbi olunuz. Size zulüm edilse, mallarınız alsa da, ona itaât ediniz!". "Fitne zamanında, İslâmiyyete sarılınız. Kendinizi kurtarınız. Başkalarına akıl vermeyiniz! Evinizden dışarı çıkmayınız. Dilinizi tutunuz!". "Fitne zamanında, çok kimse öldürülür. Onların arasına karışmayan kurtulur".

"Allah'a kasem ederim ki, insanlar öyle bir devir yaşayacaklar ki, kâtil niçin öldürdüğünü, maktûl niçin öldürüldüğünü bilmeyecek"

Bütün bu emirlerden sonra bir Müslüman anarşiye, teröre nasıl karışabilir? Kim olursa olsun bir insanı nasıl öldürülebilir? Kur'ân-ı kerîm

herşeyden önce insanoğluna diğer mahlukat arasında mümtaz, üstün bir makam vermiştir.

Böyle, müstesna bir yeri olan varlığa yapılacak tecavüzleri Cenab-ı Hak karşılıksız bırakmayacak, en ağır şekilde cezalandıracaktır.

Hz. Peygamber şöyle buyurur: **""Kişinin, kıyâmet günü, ilk hesâba çekileceği şey namazdır; insanlara karşı işlediği günahlardan da ilk hesaba çekileceği ise insan öldürmedir.""**

Dinimiz, savaş halinde bile, insan haklarına riayet edilmesini, kimseye zulüm yapılmamasını emretmektedir. Peygamber Efendimiz, savaşa gönderdiği askerlerine, **“Çocukları öldürmeyiniz. Kiliselerinde, kendilerini ibadete vermiş kimselere dokunmaktan sakınınız! Kadınları, yaşlanmış pir-i fanileri öldürmeyiniz. Ağaçlara yakmayınız ve kesmeyiniz. Evleri de yıkmayınız!”** buyururdu.

Kur’ân-ı Kerîm’de bir kişi öldürme cinâyeti, bütün insanları öldürme cinâyetine denk tutulur: **“Kim, haksız olarak birini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim bir canı kurtarırsa, bütün insanları kurtarmış gibi olur.”**(Maide- 32)

Peygamberimiz, "Yâ Rabbî! Bana hayırlı işler yapmak, çirkin şeyleri terk etmek ve fakîrleri sevmek nasîb eyle! Kavmim arasında fitne çıkacaksa, fitneye karışmadan canımı al!" diye dua ederdi.

İmâm-ı Kurtubî hazretleri, “Bu hadîs-i şerîf, fitneden sakınmak, ona karışmamak lâzım olduğunu, fitneye karışmaktansa, ölmenin hayırlı olacağını açıkça göstermektedir.” buyurmuştur.

Dinimizin bütün bu emirlerine rağmen Müslüman kimliği ile akıl almaz vahşetler işlenebiliyorsa, işin içinde art niyet var demektir. Bu da, bazı karanlık güçlerin insanları Müslümanlıktan uzaklaştırmak için, hazırladıkları bir senaryoyu akla getirmektedir.

“Nankörlük edenleri cezâlandırırız!” 15.9.2001

Sebe, Yemen’de San’a şehrine üç günlük mesafede, Mağrib bölgesinde kurulmuş bir şehirdi. Mağrib bölgesi çok güzel imar edilmiş bir beldeydi. Mağrib seddi yapılarak bölgenin su ihtiyacı karşılanmış, hem de selden korunmuştu. Baştan başa birbirlerine bitişik köyler ve bahçelerle kaplıydı.

Sebe beldesinde, eziyet verici canlılar, hayvanlar, sivrisinek ve diğer sinekler, pire, akrep, yılan gibi haşerat yoktu. Bunlar başka bölgeden gelseler de burada yaşayamayıp ölüyorlardı. Bu beldeye gelen hastalar iyileşirdi.

Allahü teâlâ, bu beldenin halkına bunlar gibi daha birçok nîmetler vermişti. Halk, refah ve huzur içinde yaşıyordu. Âyet-i kerîmede bu bölge için, **“Hoş bir belde”** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ, bu kadar nîmet verdiği bu kavme, nimetlerin şükrü olarak birçok Peygamber göndererek, onları dîne dâvet etti. Peygamberler, onlara, Allahü teâlânın nîmetlerini hatırlattılar. Allahü teâlânın emirlerine uymazlarsa, azâba uğrayacaklarını anlatıp, korkuttular. Fakat, Sebe halkı

Peygamberlere inanmadılar. Üstelik, "Allahın bize nîmet verdiğiine filan da inanmayız. Bunları biz kendimiz kazandık. " dediler. Sebe sûresinde, Sebe halkı için, "(Onlara dedik:) Rabbinizin rızkindan yeyin ve O'na şükredin. Ama onlar yüz çevirdiler. Bu yüzden üzerlerine Arim selini gönderdik." buyuruldu.

Sebe halkı, refah ve bolluğa şükretmedikleri gibi, bu rahat ve huzurdan da şikâyet etmeye başlamışlardı. Rahatlık, huzur kendilerini rahatsız etti. Rızık kazanmak için, sıkıntı ve meşakkat ister oldular. Nitekim, İsrailoğulları da çölde yedikleri bıldırcın ve helvadan bıktıklarını bildirerek, soğan, sarmısak, bakla gibi yiyecekler istemişlerdi.

Sebe halkı da, çok güzel, yemyeşil, sıra sıra olan bahçelerden usanıp bunların aralarında çöl bulunmasını istediler. Ellerindeki nîmetlerin birgün ellerinden çıkacağını hiç düşünmediler.

Allahü teâlâ bunlara, bir sel gönderip, bunların evlerini, bahçelerini su altında bıraktı. O güzelim bahçeler harap oldu. Allahü teâlâ, kendilerine köstebeği musallat etti. Köstebekler, Mağrib seddini alttan deldi, seddeki su aktı ve bütün bahçeler, bağlar harap hâle geldi.

Sebe halkının gururlanıp, kibirleneceği bir şey kalmadı. Bütün nîmetler ellerinden alındı. Sebe sûresinde meâlen, "**İşte biz onları, nîmete nankörlükleri sebebiyle böyle cezâlandırıdık. Biz ancak nîmete nankörlük edenleri cezâlandırırız**" buyuruldu.

Başlarına çeşitli musîbetler gelen halkın sağ kalanları, çevre beldelere dağıldılar. Hepsi çok perişan oldular. Bunların bu hâli, çevrede yaşayan kavimlere ibret oldu.

Bu hâdiseler darb-ı mesel hâlinde anlatılmaya başlandı. Bu husûsta, Sebe sûresinde, "**Şüphesiz ki bunda, çok sabır ve şükreden için, elbette ibret vardır**" buyurulmuştur.

İnsan gafil olduğu için, olaylardan ibret almamış, bunun için de tarih boyunca sık sık gaflete düşmüş başına olmadık işler gelmiş. İnsanın dünyada sıkıntıya düşmesi âhirette sonsuz nimetlerden mahrum kalması hep bu gaflet sebebiyle olmuştur.

İnsan birşeylere sahip olunca, gaflete düşüp; bu nimete kendi eliyle, kendi çalışmasıyla kavuştuğu zehabına kapılıyor. Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı olduğunu unutuyor.

İnsanı, yaptıklarını beğenmeye, övünmeye sürükleyen, şükretmeyi unutturan sebeplerin başında cehâlet ve gaflet gelmektedir. Bu kötü huydan kurtulmak için, her şeyin Allahü teâlânın dilemesi ile ve yaratması ile meydana geldiğini ve akıl, ilim, ibâdet etmek, mal ve makam gibi kıymetli nimetlerin, Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı olduklarını düşünmek lâzımdır.

Eshâb-ı kirâmdan bazıları, Huneyn gazâsında, askerin çokluğunu görerek, artık biz hiç mağlûb olmayız dedi. Bu sözler, Resûlullah efendimizin mübârek kulağına gelince, üzüldü. Bunun için, harbin başlangıcında Cenâb-ı Hakın yardımını gelmeyip, mağlûbiyyet başladı. Sonra, Cenâb-ı Hak merhamet ederek, zafer nasîb eyledi.

Bütün mesele şunda düğümleniyor; geçmişten ibret almakta veya almamakta... İbret alan fert olsun, millet olsun rahata, huzura kavuşuyor; almayan sıkıntılara davetiye çıkartıyor!..

İslam ve Terör 15.9.2001

Dinimizde bu iki kelimenin yanyana gelmesi mümkün değildir. Geliş gyesi insanları hem dünyada hem ahirette huzura kavuşturmak olan İslamiyetin huzursuzluk, anarşi kaynağı olması mümkün mü?

İslâm dini, birlik beraberliği, yardımlaşmağı, kanunlara karşı gelmemeyi, fitne, yani anarşi çıkarmamayı, Müslüman olsun olmasın herkesin haklarını gözetmeyi, kimseyi incitmemeyi emretmektedir.

İslam büyükleri, tarih boyunca, isyandan, anarşiden uzak kalmışlar, Müslümanları da buna bulaştırmamışlardır. **Ehl-i sünnetin** önderi büyük alim **İmam-ı a'zam Ebu Hanife** hazretleri, ikinci bin yılın mücedidi **İmam-ı Rabbanî** hazretleri kendilerine yapılan haksızlığa, zulme rağmen devlete isyan etmemişler, talebelerini de isyandan uzak tutmuşlardır. Zaten, **İmam-ı a'zam** hazretlerine göre, ehli sünnet olmanın şartlarından biri de her şartta devlete isyan etmemektir.

Niçin bu kadar fitneden, anarşiden uzak kaldılar? Çünkü, Peygamberimiz böyle emrediyor: " Fitne çıkarana lanet olsun!" "Fitne zamanında, devletinize tâbi olunuz. Size zulüm edilse, mallarınız alsa da, ona itaât ediniz!". "Fitne zamanında, İslâmiyyete sarılınız. Kendinizi kurtarınız. Başkalarına akıl vermeyiniz! Evinizden dışarı çıkmayınız. Dilinizi tutunuz!". "Fitne zamanında, çok kimse öldürülür. Onların arasına karışmayan kurtulur".

"Allah'a kasem ederim ki, insanlar öyle bir devir yaşayacaklar ki, kâtil niçin öldürdüğünü, maktûl niçin öldürüldüğünü bilmeyecek"

Bütün bu emirlerden sonra bir Müslüman anarşiye, teröre nasıl karışabilir? Kim olursa olsun bir insanı nasıl öldürülebilir? Kur'ân-ı kerîm herşeyden önce insanoğluna diğer mahlukat arasında mümtaz, üstün bir makam vermiştir.

Böyle, müstesna bir yeri olan varlığa yapılacak tecavüzleri Cenab-ı Hak karşılıksız bırakmayacak, en ağır şekilde cezalandıracaktır.

Hz. Peygamber şöyle buyurur: ""**Kişinin, kıyâmet günü, ilk hesâba çekileceğı şey namazdır; insanlara karşı işlediğı günahlardan da ilk hesaba çekileceğı ise insan öldürmedir.**"

Dinimiz, savaş halinde bile, insan haklarına riayet edilmesini, kimseye zulüm yapılmamasını emretmektedir. Peygamber Efendimiz, savaşa gönderdiği askerlerine, "**Çocukları öldürmeyiniz. Kiliselerinde, kendilerini ibadete vermiş kimselere dokunmaktan sakınınız! Kadınları, yaşlanmış pir-i fanileri öldürmeyiniz. Ağaçlara yakmayınız ve kesmeyiniz. Evleri de yıkmayınız!**" buyururdu.

Kur'ân-ı Kerîm'de bir kişi öldürme cinâyeti, bütün insanları öldürme cinâyetine denk tutulur: "**Kim, haksız olarak birini öldürürse, bütün**

insanları öldürmüş gibi olur. Kim bir canı kurtarırsa, bütün insanları kurtarmış gibi olur."(Maide- 32)

Peygamberimiz, "Yâ Rabbî! Bana hayırlı işler yapmak, çirkin şeyleri terk etmek ve fakîrleri sevmek nasîb eyle! Kavmim arasında fitne çıkacaksa, fitneye karışmadan canımı al!" diye dua ederdi.

İmâm-ı Kurtubî hazretleri, "Bu hadîs-i şerîf, fitneden sakınmak, ona karışmamak lâzım olduğunu, fitneye karışmaktansa, ölmenin hayırlı olacağını açıkça göstermektedir." buyurmuştur.

Dinimizin bütün bu emirlerine rağmen Müslüman kimliği ile akıl almaz vahşetler işlenebiliyorsa, işin içinde art niyet var demektir. Bu da, bazı karanlık güçlerin insanları Müslümanlıktan uzaklaştırmak için, hazırladıkları bir senaryoyu akla getirmektedir.

Örnek din ve vicdan hürriyeti 21.9.2001

Tarih boyunca, savaşta, barışta, Müslümanlar kadar insan haklarına, inançlara saygılı bir devlet, bir millet gelmemiştir. Bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Mesela, Müslümanların Şam'ın fethinde tarihin şeref levhasına geçmiş bir olay olmuştur. İslâmiyeti kendilerine ezeli düşman gören, Batı için ibretlik olan bu olay şöyle meydana geldi:

Şam'ın fethinde, Halid bin Velid hazretleri, şehrin bir tarafından girdi. Kendisine karşı koyulduğu için, kılıç kullanarak şehirde ilerliyordu. Hedefi, o zaman şehrin en büyük kilisesi olan şimdiki Cami-i Emevî idi.

Şehrin diğer tarafından da, Ebû Ubeyde bin Cerrah hazretlerinin komutasındaki askerler ilerliyordu. Fakat, burada kendisine halk karşı koymuyordu. Bunun için rahat bir şekilde kılıç kullanmadan ilerliyorlardı. Tabî ki, bunun ilk hedefi de, şehrin en büyük kilisesi idi.

İslâm şehri olduğunun simgesi olarak, Müslümanlar kılıç zoru ile aldıkları şehrin en büyük kilisesini camiye çevirir, diğer kiliselere dokunmazlardı. İstanbul'un fethinde olduğu gibi.

Bu iki büyük kumandan, aynı anda iki ayrı kapıdan bu kiliseye girdiler. Ve kilisenin ortasında birbirleri ile karşılaştılar. Bu büyük zafer için birbirlerini tebrik için kucaklaştılar. Halid bin Velid hazretleri kilisenin camiye çevrilmesini istedi. Bu teklife, hazret-i Ebû Ubeyde karşı çıktı:

- Yâ Halid! Bilmez misin, sulh, barış yolu ile alınan şehrin kiliselerine dokunulmaz!

- Fakat ben kılıç kullanarak buraya geldim.

- Ben ise kılıç kullanmadım, barış yolu ile buraya kadar geldim.

- Peki o zaman ne yapacağız yâ Ebû Ubeyde?

- Kilisenin yarısı yine kilise olarak kalacak, diğer yarısı camiye çevrilecek! Çünkü, kilisenin yarısı kılıç zoruyla, diğer yarısı sulh yoluyla alındı.

O meşhur Bizans generallerini karşısında heybetinden titreten Halid bin Velid'in karara en ufak bir şekilde bile tepkisi olmadı. Hatta, Ebû Ubeyde bin Cerrah'a teşekkür etti.

Bu hâdiseden sonra, kilisenin yarısı camiye çevrildi. Uzun yıllar böyle devam etti. Melik bin Mervan zamanına kadar bu böyle devam etti. Mervan kilisenin tamamını Hıristiyanların rızasını almadan camiye çevirdi.

Yıllar sonra, adâletle meşhur Ömer bin Abdülaziz halife oldu. Hıristiyanların ileri gelenleri bir araya gelip dediler ki: " Müslümanların yeni halifesi çok âdil birisidir. Gidip halimizi ona bildirelim." Sonra hep beraber halifenin huzuruna vardılar. Halife isteklerini dinledi. Bunlara şöyle cevap verdi: " Bu iş mahkemelik bir iştir. Ben sizi kadıya göndereyim. O sizi dinler, doğrusu neyse ona karar verir. Siz hiç endişe etmeyin."

Kadı, kendilerini baştan sona dikkatlice dinledi. Sıra karara gelmişti. Hıristiyanlar merakla çıkacak kararı bekliyorlardı. Kadı kararını açıkladı: "Caminin yarısı size tekrar kilise haline getirmeniz için iâde edilecektir! " Mahkemede ne karar verileceğini merak eden Müslümanlar da vardı. Kadının bu kararı üzerine onlar söz istediler:

"Efendim kararınıza itirazımız yoktur. Zaten olamaz da. Ancak, malumunuz dinimize göre, kullanılmayan ibâdethaneler dava edilmesi halinde kapatılır. Başka maksatlar için kullanılır. Şam'da ve başka şehirlerde kullanılmayan çok kilise var. O zaman biz de davacıyız. Kullanılmayan bütün kiliselerin kapatılmasını talep ediyoruz."

Hıristiyanlar bu beklenmedik gelişme karşısında ne yapacaklarını şaşırıldılar. Kendi aralarında ne yapacaklarını görüştüler. Neticede şu karara vardılar: "Biz davamızdan vazgeçiyoruz. Siz de kiliseleri kapatma davanızdan vazgeçin."

Bu şekilde iki taraf da anlaşmış oldu. Yıllardır süren dava iki tarafın da memnun olduğu bir kararla neticeye bağlandı. Asırlarca, Müslüman, Hıristiyan, Yahudi barış içinde yaşadı.

İslam dinde zorlama yoktur 22.9.2001

Devletin düzeni bozacak, fitne, anarşi çıkarmadıkları müddetçe, dinimiz diğer bütün din mensuplarına en geniş şekilde ibadet hürriyeti sağlamıştır. Bunun için gayri müslimler, en rahat günlerini Müslümanların himayesinde iken geçirmişlerdir. Çünkü, dinimiz gayri müslimlere de iyi davranmamızı, onlara zulüm yapmamamızı emretmektedir. Hatta gayri müslim hakkından, müslüman hakkından daha çok sakınılmasını emretmektedir.

Hazret-i Ömer Kudüs fethedilince, Kudüs halkına "Emân" verdi. Bu emânda, gayri müslimlere geniş ibâdet hürriyeti sağladı. Hazret-i Ömer'in bu emânı da şöyle:

"İşbu mektup, Müslümanların Halifesi Ömer-ül-Fârûk'un, Kudüs halkına verdiği emân mektûbudur ki, onların varlıkları, hayâtları, kiliseleri, çocukları, hastaları, sağlam olanları ile diğer bütün milletler için yazılmıştır. Şöyle ki:

Müslümanlar onların kiliselerine zorla girmeyecek, kiliseleri yakıp yıkmayacak, kiliselerin herhangi bir yerini tahrip etmeyecek, mallarından az bir şey bile olsa almayacak, dinlerini ve ibâdet tarzlarını değiştirmeleri ve İslâm dînine girmeleri için kendilerine karşı hiçbir zorlama yapılmayacak.

Hiçbir Hıristiyan en ufak bir zarar bile görmeyecek. Eğer kendiliklerinden memleketten çıkıp gitmek isterlerse, varacakları yere kadar canları, malları ve ırzları üzerine, emân verilecektir.

Eğer burada kalmak isterlerse, tamâmen temînât altında olacaklar. Yalnız Kudüs halkı kadar cizye, gelir vergisi vereceklerdir. Eğer Hıristiyan halkından bazıları, âile ve malları ile beraber çıkıp gitmek isterlerse ve kiliselerini ve ibâdet yerlerini boşaltırlarsa, varacakları yere kadar canları, kiliseleri, yol masrafları ve malları üzerine emân verilecektir. Yerli olmayanlar, ister burada otursunlar, isterlerse gitsinler, ekin biçme zamanına kadar, onlardan hiçbir vergi alınmayacaktır. İmza: Ömer-ül-Fârûk ; Şâhidler: Hâlid bin Velîd, Amr İbnil'âs, Abdürrahmân bin Avf, Muâviye bin Ebî Süfyân.”

Kudüs'ün Müslüman askerler tarafından fethinden bir müddet sonra da , papazlar, halife hazret-i Ömer'i kiliseye davet ettiler. Hazret-i Ömer, görüşme uzayınca namaz kılmak istedi:

- Papaz efendi, bana bir yer gösterin de namazımı kılayım.

- Buyurun burada kılabilirsiniz, bizim için bir mâni yoktur yâ Ömer!

Hazret-i Ömer'in, gösterilen yerde namaz kılmak istemediğini anlayan papaz, sordu:

- Peki sizin burada namaz kılmanıza mâni olan şey nedir?

- Benim halkım, namaz kıldığım yeri cami yapmak ister. Burada namaz kılınca siz, kilisenizin mescide çevirilme tehlikesi ile karşı karşıya kalırsınız. Bunun için bana başka bir yer gösterin.

Kilisenin dışında müsait bir yer gösterdiler. Hazret-i Ömer namazını orada kıldı. Daha sonra, burası mescid haline getirildi. İsmine de Ömer Mescidi denildi.

İşte Müslümanlar, gayri müslimlere bu kadar geniş ibâdet hürriyeti verirlerdi. İbâdetlerine mâni olmadıkları gibi, ibâdetlerine mâni olacak şeyleri de ortadan kaldırırlardı. Onlara da rahat ibâdet etme imkânı sağlardı.

İslâmiyette devlet, gayri müslimlere ibâdet hürriyeti sağladığı gibi, Müslümanların malını, canı namusunu nasıl koruyorsa gayri müslimlerin mal ve can emniyetini de aynen sağlamak zorundadır. Bunun için gayri müslimler, müslümanlar arasında asırlarca, rahat, korkusuz bir şekilde yaşamışlar.

Nimetlerin kıymeti bilinmeyince 28.9.2001

Sebe, Yemen'de San'a şehrine üç günlük mesafede, Mağrib bölgesinde kurulmuş bir şehirdi. Mağrib bölgesi çok güzel imar edilmiş bir beldeydi. Mağrib seddi yapılarak bölgenin su ihtiyacı karşılanmış, hem de selden korunmuştu. Baştan başa birbirlerine bitişik köyler ve bahçelerle kaplıydı.

Sebe beldesinde, eziyet verici canlılar, hayvanlar, sivrisinek ve diğer sinekler, pire, akrep, yılan gibi haşerat yoktu. Bunlar başka bölgeden

gelseler de burada yaşayamayıp ölüyorlardı. Bu beldeye gelen hastalar iyileşirdi.

Allahü teâlâ, bu beldenin halkına bunlar gibi daha birçok nîmetler vermişti. Halk, refah ve huzur içinde yaşıyordu. Âyet-i kerimede bu bölge için, **“Hoş bir belde”** buyurulmuştur.

Allahü teâlâ, bu kadar nîmet verdiği bu kavme, nimetlerin şükrü olarak birçok Peygamber göndererek, onları dîne dâvet etti. Peygamberler, onlara, Allahü teâlânın nîmetlerini hatırlattılar. Allahü teâlânın emirlerine uymazlarsa, azâba uğrayacaklarını anlatıp, korkuttular. Fakat, Sebe halkı Peygamberlere inanmadılar. Üstelik, "Allahın bize nîmet verdiği filan da inanmayız. Bunları biz kendimiz kazandık. " dediler. Sebe sûresinde, Sebe halkı için, **“(Onlara dedik:) Rabbinizin rızından yeyin ve O'na şükredin. Ama onlar yüz çevirdiler. Bu yüzden üzerlerine Arim selini gönderdik.”** buyuruldu.

Sebe halkı, refah ve bolluğa şükretmedikleri gibi, bu rahat ve huzurdan da şikâyet etmeye başlamışlardı. Rahatlık, huzur kendilerini rahatsız etti. Rızık kazanmak için, sıkıntı ve meşakkat ister oldular. Nitekim, Sebe halkı da, çok güzel, yemyeşil, sıra sıra olan bahçelerden usanıp bunların aralarında çöl bulunmasını istediler.

Allahü teâlâ bunlara, bir sel gönderip, bunların evlerini, bahçelerini su altında bıraktı. O güzelim bahçeler harap oldu. Allahü teâlâ, kendilerine köstebeği musallat etti. Köstebekler, Mağrib seddini alttan deldi, seddeki su aktı ve bütün bahçeler, bağlar harap hâle geldi.

Sebe halkının gururlanıp, kibirleneceği bir şey kalmadı. Bütün nîmetler ellerinden alındı. Sebe sûresinde meâlen, **“İşte biz onları, nîmete nankörlükleri sebebiyle böyle cezâlandırdık. ”** buyuruldu. Başlarına çeşitli musibetler gelen halkın sağ kalanları, çevre beldelere dağıldılar. Hepsi çok perişan oldular. Bunların bu hâli, çevrede yaşayan kavimlere ibret oldu. Bu hâdiseler darb-ı mesel hâlinde anlatılmaya başlandı. Bu husûsta, Sebe sûresinde, **“Şüphesiz ki bunda, çok sabır ve şükreden için, elbette ibret vardır”** buyurulmuştur.

İnsan gafil olduğu için, olaylardan ibret almamış, bunun için de tarih boyunca sık sık gaflete düşmüş başına olmadık işler gelmiş. İnsanın dünyada sıkıntıya düşmesi âhirette sonsuz nimetlerden mahrum kalması hep bu gaflet sebebiyle olmuştur.

İnsan birşeylere sahip olunca, gaflete düşüp; bu nimete kendi eliyle, kendi çalışmasıyla kavuştuğu zehabına kapılıyor. Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı olduğunu unutuyor.

İnsanı, yaptıklarını beğenmeye, övünmeye sürükleyen, şükretmeyi unutturan sebeplerin başında cehâlet ve gaflet gelmektedir. Bu kötü huydan kurtulmak için, her şeyin Allahü teâlânın dilemesi ile ve yaratması ile meydana geldiğini ve akıl, ilim, ibâdet etmek, mal ve makam gibi kıymetli nimetlerin, Allahü teâlânın lutfu ve ihsânı olduklarını düşünmek lâzımdır.

Eshâb-ı kirâmdan bazıları, Huneyn gazâsında, askerin çokluğunu görerek, artık biz hiç mağlûb olmayız dedi. Bu sözler, Resûlullah efendimizin mübârek kulağına gelince, üzüldü. Bunun için, harbin

başlangıcında Cenâb-ı Hakkın yardımını gelmeyip, mağlûbiyyet başladı. Sonra, Cenâb-ı Hak merhamet ederek, zafer nasîb eyledi.

Bütün mesele şunda düğümleniyor; geçmişten ibret almakta veya almamakta... İbret alan fert olsun, millet olsun rahata, huzura kavuşuyor; almayan sıkıntılara davetiye çıkartıyor!..

Farklı uygulanan adalet, adalet olmaz 29.9.2001

Adalet, adil olarak herkese tatbik edilirse gerçek manada adalet olur. Kişilere göre değişirse o adalet olmaktan çıkar; zulme dönüşür. Bunun için dinimiz adaletin eşit olarak uygulanması üzerinde çok durmuştur. Nitekim, Peygamber Efendimiz, “ **Kızım Fatıma da olsa hırsızlık yapanın cezasını veririm**” buyurarak farklı uygulama yapılamayacağı ifade buyurmuştur.

İslam tarihinde de bunun örnekleri çoktur. Meşhur Türk Hükümdarı **Gazneli Mahmud Hân** zamanında, eşkiyâlık yapan, halkın karısına kızına sarkıntılık eden, zâlim biri vardı. Halk bunun zulmünden çok korkuyordu.

Bu zâlim bir fakirin evine her akşam gelip sıkıntı veriyordu. Fakir kimse, her gece bir bahâne bulup onun kötü arzûlarına mâni oluyordu. Zamanla bu hâlinden vazgeçer diye sabrediyordu. Fakat zâlimin pişman olacak hâli yoktu.

Fakir kimse, zâlimin verdiği sıkıntıya dayanamayıp, Sultan Mahmud Hân'ın huzuruna giderek durumu anlattı. Sultan bu habere çok üzüldü. Fakiri tesellî etti. Ayrıca birçok hediyeler vererek onu sevindirdi. Sonra da, “Sen hiç endişelenme, bu işi bizzat kendim takip edeceğim. O kimse evine geldiğinde, onu oyala bu arada bana bir haber yolla gerisine sen karışma!” dedi.

Sonra mâiyetindeki adamlara dönüp,”Bu kimse gece gündüz ne zaman buraya gelirse hemen yanıma alın! “ emrini verdi. Gönlü yaralı fakir Müslüman, sevinç içinde, sultana duâlar ederek oradan ayrıldı.

Aradan iki gün geçince, zâlim kimse gece yine eve geldi. Fakir, oğluna “Sen bunu biraz oyala” diye tenbîh ederek sessizce evden ayrıldı. Doğruca saraya gitti. Daha önce tenbîhli olduklarından görevliler, hemen pâdişâhın huzûruna çıkarttılar. Fakir kimse pâdişâha, “O kimse yine geldi. Şu anda evimde, dedi.

Sultan Mahmud Hân eline keskin bir kılıç alıp, hemen saraydan çıktı. Beraberce fakirin evine vardılar. Fakir kimse, pencereden içerdeki adamı gösterdi. Sultan, “Sen içeri gir sonra da mumu söndür!” dedi. Daha sonra mum söner sönmez, sultan hışımla içeri girdi. Zâlim kimsenin cezasını verdi. Sonra,” Mumu yakın! “ emrini verdi.

Mumun yanmasını heyecanla bekleyen sultan, etraf aydınlanınca dikkatlice ölen kimsenin yüzüne baktı. Sonra yüzü birden aydınlandı. Şükür secdesine kapanıp, Allahü teâlâyâ şükretti.

Mazlûm kimse pâdişâhın bu hâllerinden birşey anlayamamıştı. Dayanamayıp sordu, “Pâdişâhım, mumu söndürtmenizi, sonra yaktırıp ölen kimseyi görünce şükür secdesine varmanızı anlayamadım. Bunun sebebi nedir?”

Pâdişâh şöyle cevap verdi, “Işığı söndürmemin sebebi şu idi. Çok korktum, bu büyük suçu işleyen kimse benim yakınım olabilirdi. Bu yakınlığa güvenip bu işe cür’et edebilirdi. Eğer ışığı söndürmeseydim, bu kimse çok yakınım olduğu takdîrde, akrabâlık hissim ağır basar da gerekli cezâsını belki veremezdim. Karanlıkta kim olduğunu göremeyeceğim için bu işi daha rahat yapabilirdim. Sonra mum yakıldığında, baktım ki tanıdığım birisi değil bunun için de şükür secdesi ettim. Çok şükür böyle yakınlarım yokmuş.” Daha sonra da, “Yiyecek bir şeyiniz var mı?” diye sordu.

Fakir kimse evinde mevcut olan, biraz peynir ile bir parça ekmeği getirdi. Sultan bunları yerken dedi ki: “Sen gelip bu hâdiseyi anlattıktan sonra üzüntümden yemeden içmeden kesildim. Zâlim kimseye şimdi gereken cezâyı verdikten sonra rahatladım. Allahü teâlâyâ hamdolsun ki, bu cezâyı vermeği bana nasip etti. Şimdi gönül rahatlığı ile yemek yiyebiliyorum.”

Sultan Mahmud Hân çok âdil ve merhametli bir pâdişâhtı. Alimleri, evliyâyı çok severdi. Dinin yayılmasına, Ehl-i sünnet âlimlerinin yetişmesine çok gayret etmiştir.

Mubarek yerlerin terörden çektikleri 5.10.2001

Dini tabirle fitneyi, bugünkü ifadeyle terörü İslamiyet şiddetle yasaklamıştır. Mensuplarını bu felaketten uzak tutmuştur. Peygamber Efendimiz, fitne çıkaranları lanetlemiştir. Bunun için, İslamiyetin gerçek temsilcileri olan ehli sünnet Müslümanlar bundan hep uzak kalmışlar, teröre hiç bulaşmamışlardır.

Tarih boyunca Müslümanların başına ne gelmiş ise, Müslüman kimliği ile ortaya çıkıp İslamiyeti istismar eden kimselerden gelmiştir. Ehli sünnet Müslüman inancı temsil eden Osmanlılar da, İslam düşmanlarının desteklediği bu tür sapıklıklardan, fitneden, terörden çok çekmiştir. En çok da Vehhabi teröründen çekmiştir. 1730’lı yıllarda başlayan bu terör, tamamen ortadan kaldırmaya Osmanlının ömrü kifayet etmedi. Osmanlı yıkıldığında bu bela devam ediyordu. Bugün de hala devam ediyor. Vehhabiler, özellikle Türk devletlerinde, Kafkaslarda (Çeçenlerde), Afganistanda, Balkanlarda aç insanlara milyarlarca dolar dağıtarak bozuk inançlarını hızla yaymaktadırlar. Afganlı Talibanlar, Vehhabi inancı ile hareket ettikleri için dünyadaki bütün Müslümanları sıkıntıya düşürdüler. İslama karşı nefretin oluşmasına sebep oldular. İslam düşmanlarının istediği de zaten buydu. Bu haftaki iki yazımda Vehhabilerin yaptıkları vahşetleri “**Mir’at-ül Haremeyn**” ve “**Tarihi Vehhabiyan**” kitaplarından özetliyerek bilgilerinize sunmak istiyorum:

1737 senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed, İngiliz casusu Hempher ile birlikte “Vehhâbîlik” inançlarını hazırladı. Kısa zaman sonra, İngilizlerin siyasî ve askerî yardımları ile, Arabistan’da cahil çöl bedevileri arasına hızla yayıldı.

Bu hareket Necd şeyhi olan Muhammed bin Suud’dan siyasi destek gördü. Abdülvahhaboğlu bunun kısı ile evliydi. İngilizler de, bol para

vererek ve siyasî, askerî yardımlar vaat ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını temin etti. Vehhâbîliliği yaymak için, gaddar Muhammed bin Suud'u maşa olarak kullandı.

Vehhabiler, belli bir güce ulaştınca, Mekke emîri şerif Gâlib efendiye harp ilan ettiler. Kadın, çocuk demeden binlerce Müslümanı öldürdüler. Akla hayale gelmedik işkenceler yaptılar.

Suud oğlu ile Abdülvehhâb oğlu elele vererek, Vehhâbîliği kabul etmeyenlerin kâfir ve müşrik olduklarına, kanlarını dökmenin ve mallarını almanın helâl olduğuna fetva verdiler. Vehhabilere göre, amel imandan parça kabul edildiği için, namaz kılmayan, oruç tutmayan dinden çıkıyor öldürülmeleri mübah oluyor. Yine, onlara göre şefaata, evliyadan yardım istemek, mezar, türbe yapmak şirk olduğu için bunları yapanları Müslüman kabul etmemektedirler. Vehhabilere göre, "Şefaata Ya Resulallah" diyen dinden çıkıyor.

Hicâzda bulunan Ehli sünnet âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhâb oğlunun kardeşi Süleymân efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhâb oğlunun kitaplarını inceleyerek, İslâm dînini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevaplar hazırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesikalarla kitaplar yazarak, müslümanları uyandırmaya çalıştılar.

İbni Suud ve adamları, bunları işitince, Ehli-sünnete düşmanlıkları iyice arttı ve Mekkeye saldırdılar. İlk saldırıda Mekke'ye giremediler fakat çok kan döktüler. Mekkeye giremeyince bu defa da, Tâif şehrine asker gönderdiler. Önlerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikteki yavruları bile parçaladılar. Sokaklarda dere gibi kan aktı. Evleri basıp herşeyi yağma ettiler. Halkı günlerce aç, susuz bıraktılar.

Kütüphanelerden ve mescidlerden ve evlerden topladıkları Kur'an-ı kerimleri, tefsîrleri, hadis ve çeşidli din kitaplarının hepsini parçalayıp yerlere attılar. Kur'an-ı kerimlerin ve din kitaplarının altın işlemeli meşin ciltlerinden çarıklar yapıp pis ayaklarına giydiler. Ayaklarındaki kitap cildinden çarıklar üzerinde âyet-i kerimeler ve mübârek yazılar yazılı idi.

Cahil Vehhâbî haydutları, Kur'an-ı kerimi tanımadıklarından, ele geçirdikleri Mushaf-ı şeriflerin hepsini parçalayıp yerlere saçtılar. Üzerlerini çiğneyerek geçtiler. Koca Tâif şehrinde yalnız üç Mushaf-ı şerif ile bir Buhârî-i şerif kitabı bu yağmadan kurtulabilmişti.

Bu sırada bir mucize gerçekleşti: Yağma yapıldığı günlerde hava durgundu. Hiç rüzgâr yoktu. Eşkiya çekilip gidince, bir fırtına çıktı. Rüzgâr, yerlerdeki Kur'an-ı kerim ve çeşidli din kitaplarının yapraklarının hepsini uçurup götürdü. Uçan kağıtların nereye gittikleri anlaşılamadı. Yere düşmüş hiçbir kağıt görülemedi.

Şehitlerin cesedleri tepe üzerinde onaltı gün kalarak sıcaktan çürümüşlerdi. Her tarafı fena koku sarmıştı. Müslümanlar, çok yalvardılar, ağladılar, sızladılar. Nihâyet izin alıp, iki büyük çukur kazdılar. Babalarının, dedelerinin, akrabalarının, arkadaşlarının, çocuklarının kokmuş cesedlerini bu çukurlara doldurup toprakla örttüler. Tanınacak tam bir ceset hiç yoktu. Kiminin yarısı, kiminin dörtte biri kalmıştı. Yırtıcı kuşların ve hayvanların uzaklara taşıyıp bırakmış oldukları insan parçalarının kokuları, vehhâbîleri

de rahatsız ettiğinden, bunların toplanmasına da izin verdiler. Müslümanlar, her tarafı dolaşıp, bunları da topladılar. İki büyük çukura gömdüler. (Yarın Mekke ve Medine'de yaptıkları vahşetler)

Mekke ve Medine'de yapılan vahşetler 6.10.2001

Vehhabilik fitnesini anlatmaya bugün de devam ediyoruz: Vehhabiler, Taif'ten sonra topladıkları büyük bir gürûh ile 1805 senesinde Mekke şehrini kuşattılar. Mekkedeki Müslümanlar aylarca sıkıntı çekti. Aç kaldılar. Ölmek için ne bulurlarsa yediler. Son günlerde, yemek için kedi, köpek eti dahî bulamadılar. Emir Şerif Gâlib efendi, milletin canını kurtarmak için, düşmanla anlaşmaktan başka çare olmadığını anladı. Şehri teslim etti.

Vehhabiler, Mekke-i Mükerrmeyi ele geçirdikten ve Mekke etrafındaki köylere hakim olduktan sonra, köylerden topladığı yağmacıları Medîne şehri üzerine gönderdiler. Bunlar, yolda karşılaştıkları Müslüman köylerini yağma ettiler. Çok cana kıydılar. Medîne etrâfındaki köylerden çoğunu yakıp yıktılar. Eşyalarını yağma ettiler.

Ehl-i sünnet Müslümanlarını kılıncıdan geçirdiler. Yakılan köyler, öldürülen Müslümanlar, o kadar çoktu ki, belli bir sayı elde edilemedi. Medîne şehri etrafındaki köyler, ölüm korkusundan ve yağmadan, işkenceden kurtulmak için, Vehhâbî inanışlarını kabul ettiler. Vehhabilere kul, köle oldular.

Sonra Medîneyi kuşattılar. Medîne halkı, üç sene işkence altında kaldı. Müslümanların, İstanbul'dan yardım geleceğine ümitleri kalmayınca, Suud'a mektûb yazdılar. Af ve merhamet etmesi için yalvardılar. Üç seneden beri sıkıntı ve işkence altında yaşamakta olan Medînelileri daha çok sıkıştırmak ve hırpalamak için büyük bir haydûd sürüsü ile Medîne üzerine yürüdü.

Suud Medîneye girince, hemen türbelerin yıkılmasını, hem de türbe bakıcılarının yıkılmalarını emreyledi. Resûlullahın mübârek türbesinde ve Mescid-i Nebevî hazînesinde bulunan ve bin seneden beri çeşidli islâm sultânları, islâm kumandanları, islâm sanatkârları ve islâm ilim adamları tarafından ve bütün islâm dünyasından seçilerek ve özenerek gönderilmiş olan pek kıymetli hediyeleri, tarihi büyük önem taşıyan sanat eserlerini, altınlarla süslü, cevherlerle ve kıymetli taşlarla işlenmiş behâ biçilmez eşyayı ve seçme mushaf ve nâdîde kitapları, taş yüreği ve kara kalbi titremeden yağma ettirdi.

Bu edepsizlikten ve alçaklıktan da, Müslümanlara karşı olan kin ateşi sönemeyince, yıkılmaktan kurtulmuş olan Eshâb-ı kirâmın ve şehitlerin türbelerini de yıktırdı. Resûlullahın mübârek hücresinin kubbesini de yıktırmak istedi ise de tepkiden korktuğu için bundan vazgeçti.

Bu sırada, Osmanlı devleti, bu senelerde dış devletlerle uğraşmakta ve masonların körüklediği isyan ateşlerini söndürmeye çalışmakta idi. Devlet hızlı bir çöküşe girmişti. Osmanlı ayakta kalma mücadelesi veriyordu.

Buna rağmen, 1811 senesinde, Suud'ların Müslümanlara işkenceleri ve islâm dînine olan hakâretleri, dayanılmıyacak hâl aldığından,

müslümanların halîfesi sultan II. Mahmûd Hân, Mısır valisi Muhammed Ali Paşaya ferman gönderip, eşkiyâyı terbiye etmesini emreyledi

Mısır valisi Muhammed Ali Paşa, sultan Mahmûd Hânın emri ile Tâife gitmiş, elleri kanlı eşkiyaların elebaşılarını yakalayarak Mısır'a ve oradan İstanbula gönderdi. Binlerle müslüman kanı akıtan bu eşkiyalar, İstanbul sokaklarında dolaştırıldıktan sonra, cezâları verildi.

Hicâzın mübârek şehirleri eşkiyâdan temizlendikten sonra, Yemene kadar olan yerleri de temizlemek için bir fırka [tümen] gönderilmişti. Muhammed Ali pâşa, kendi askeri ile bu fırkanın yardımına gitti. Bütün oraları da temizledi. Fakat tamamen yok olmadılar. İç kısımlara çekilip faaliyetlerine yine devam ettiler. Tekrar hücum için fırsat kolluyorlardı.

Daha sonra 1900'lü yılların başında İttihat Terakki'nin yanlış politikaları yüzünden, mübarak topraklar tekrar Osmanlıların elinden çıkarak İngilizlerin eline düştü. İngilizlerin meşhur casus yüzbaşı Lavrensin körüklemesi ile Vehhabiler, 1918 de Şerif Hüseyin'e harp ilân ederek, Mekkeye saldırdı. Fakat, mağlup olarak Necde çekildiler. 1924 de, Mekke ile Tâifi ve 1931 de Medîneyi İngilizler Vehhabilere teslim ettiler. Böylece halîfesi Yavuz Sultan Selîm hânın zamanı olan 1517 senesinden beri Osmanlıların idaresinde kalan mübarek topraklar Osmanlıların elinden çıktı.

1932 Eylül ayının 23. günü de (Suudî Arabistân devleti)ni kuruldu. Önceden olduğu gibi devlet olduktan sonra da Peygamberimiz ve Eshabının inancı olan Ehli sünnete uymayan bozuk inancını Müslümanlar arasında yaymaya devam etti. Dünyanın neresinde olursa olsun, Müslüman olan her yerde Vehhabi fitnesi devam etmektedir. Hangi fitne fesat taşıyı kaldırırsanız altından bunlar çıkmaktadır. Vehhabilik hakkında geniş bilgi için, "**İngiliz Casusunun itirafları**" "**Kıyamet ve Ahiret**" kitaplarına müracaat edilebilir. (0212 523 45 56)

İslamiyet barış dinidir 12.10.2001

İslam dini, diğer din mensuplarına en geniş din ve vicdan hürriyetini vermiştir. Bundan dolayı Hıristiyanlar ve Yahudiler en rahat ve huzurlu günlerini Müslümanların arasında geçirmişlerdir. Bu rahatlıktan dolayı, Müslüman olan milletlerin tarihine bakıldığında, çoğunun kendiliğinden Müslüman oldukları görülür.

İstanbul alınmadan önce, Bizans halkının , "Kardinal külâhı görmektense, Müslümanların sarıklarını görelim" demeleri meşhurdur. Yine Balkanlarda birçok millet kendiliğinden Müslüman olmuştur.

Çok kısa bir zamanda, gaddar, zalim zannettikleri Müslümanlardaki, adâlet ve merhameti açıkça gördüler. İslâmiyetin, iyilik ve merhameti emreden, insanları dünya ve âhiret saâdetine kavuşturan bir din olduğunu anladılar. En küçük bir zorlama ve tehdit olmadan bölük bölük, mahalle mahalle İslâmiyeti kabûl ettiler.

Gerçek Müslümanlar, hakîkî din rehberleri, diğer bütün dinlere karşı büyük bir müsâmaha göstermişler, değil hıristiyan ve yahûdîleri zorla Müslüman yapmak ve onların ibâdethânelerini tahrip etmek, aksine, onlara

yardım, hattâ kiliselerini tamir etmişlerdir. Gayrı müslimlere iyi muâmele etmeyenler olmuş ise de bunlar, hem sayıca çok az, hem de dînimizin emirlerini bilmiyen câhiller veya Ehli sünnet olmayan fanatikler idi. Bunlar, nefislerine uyarak hareket etmişler ve cezâları da bizzât Müslümanlar tarafından verilmiştir.

Aklı başında olup, İslâmiyetin emirlerini iyi bilen hiçbir Müslüman, onlara tâbi olmamıştır. Yalnız isimleri Müslüman olan bu kimseler, yalnız hıristiyanlara değil, Müslümanlara da zulmetmişlerdir. Çünkü terörün dini olmaz. Bunların hareketlerinin Müslümanlık ile hiçbir ilgisi yoktur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde Nisâ sûresi 168'inci âyet-i kerîmesinde meâlen, **“Allahı inkâr edenleri ve zâlimleri hiçbir zaman affetmem”** buyurmuştur.

Allahü teâlâ, insanlara dâima merhamet, şefkat ve af ile muâmele etmeği, kendilerine fenâlık yapanları affetmeği, dâima güler yüzlü ve tatlı sözlü olmağı, sabırlı hareket etmeği, işlerinde dâima dostlukla anlaşmayı emretmektedir. Peygamberimizin dâimâ barışı tavsiye ettiğini, kendisine karşı çıkanlara bile şefkat elini uzattığını, bütün dünya tarihleri yazmaktadır. Çünkü, Kur'an-ı kerimde, **“ Barışta hayır var!”** buyurulmaktadır.

Bunu sadece İslâm tarihçileri değil, objektif olarak olaylara yaklaşan gayrı müslim araştırmacılar da ifade etmektedir. Nitekim, Başkan **Bush**'un danışmanı katolik **Prof. David Forte**, Başkan'a verdiği raporda, “ Bin Ladin ve el- Kaide örgütünün, takip ettiği yolun Ehli sünnet yolu olmadığını, Ehli sünnetin dışladığı, Haricilik, sefilik yolu olduğunu bildirmiştir.” Geçmişte de, İslâm dînini bir vahşet dîni olarak göstermesi ve genç hıristiyanları böyle terbiye etmesi yüzünden, ilk defa olarak, Müslüman memleketlerine gelen zavallı hıristiyanların önce ne kadar korktuklarını, sonra gerçeği öğrenip, ne kadar hayret ettiklerini, yazdıklarını hatıralarından öğreniyoruz.

Meselâ, İstanbul'da uzun süre yaşamış olan **Bayan Müller**, yayınlamış olduğu **"İstanbul'dan Mektuplar"** isimli eserinde şunları yazmaktadır:

"Okulda okurken, bize Müslümanların vahşî, hele Türklerin büsbütün gaddâr olduğu öğretilmişti. Onun için, Hâriciye Bakanlığında memûr olan oğlumun İstanbul'a ta'yîn edildiği haberini alınca, ne kadar korktuğumu, ne kadar üzüldüğümü ta'rîf edemem. Oğlum İstanbul'a gidince, eşim Prof. Müller ile birlikte, onu ziyârete karar verdik.

Eşim, bilhassa tarihî hâdiseler üzerinde etüd yapan ve dünyaca meşhûr bir kimse idi. O, benim kadar Türklerden korkmuyordu ve bu tarihî yerlerde ba'zı araştırmalar yapmak istiyordu. Ben, endişe ile seyâhate hazırlanıyordum. Acabâ bu vahşî Türkler(!), bize nasıl muamele edeceklerdi?

Nihâyet, İstanbul'a geldik. İstanbul'un latîf manzarası, üzerimizde çok hoş bir tesîr yaptı. Fakat, asıl bizi şaşkırtan, kendileri ile temas ettiğimiz Müslüman Türkler oldu.

Bunlar son derece nâzik, son derece kibar, son derece medenî insanlardı. Bütün tesâdüf ettiklerimiz, bize son derecede dost davrandılar. Dâima yumuşaklık gösterdiler. Başka bir dinden olmamız, onların üzerinde

hiçbir zaman fenâ bir tesîr yapmadı. Bunları gördükçe, bize yanlış bilgi ve terbiye veren papazlara ne kadar kızılıyordum.”

Eskiden İslamiyeti kötü, vahşet dini olarak tanıtmaya işini fanatik Hıristiyanlar yapıyordu. Bugün bunlara İslamın ana caddesinden ayrılmış, sözde Müslüman kimseler de dahil olmuştur. Fakat eskiden olduğu gibi, İslam güneşini kimse örtemeyecek, gerçek İslam zaman zaman bulutlarla örtülse de yok edilemeyecek. İnsanlığa huzur ve saadet yaymaya devam edecektir.

Yarın Mirac kandili 13.10.2001

Mekke halkı, Peygamber efendimize, iman etmiyor, Müslümanlara, sıkıntı verip, işkence ediyorlardı. **Resulullah** efendimiz bu hale çok üzülüyordu. Hicretten bir yıl önce, elliki yaşında iken, **Zeyd bin Harise** hazretleri ile **Taif'e** gitti. Bir ay kadar Taif halkına nasihat ettiği halde, kimse imana gelmediği gibi eziyet ve işkence ettiler. Üzgün bir şekilde oradan ayrıldı. Doğruca amcasının kızı **Ümm-i Hani'nin** evine gitti. Ümm-i Hani, Peygamber efendimizin düşmanlarının çokluğunu düşünerek, evin önünde nöbet tutmaya başladı.

Peygamber efendimiz, o gün çok incinmişti. Buna rağmen, abdest alıp, Rabbine yalvarmağa, af dilemeğe, kulların imana gelmesi, saadete kavuşmaları için dua etmeye başladı. Çok yorgun, aç ve üzüntülü olduğu için hasır üzerine uzanıp uyuya kaldı.

O anda Allahü teâlâ, Cebrail aleyhisselama buyurdu ki:

“Sevgili Peygamberimi çok üzdüm. Mübarek bedenini, nazik kalbini çok incittim. Bu halde, yine bana yalvarıyor. Benden başka, hiçbirşey düşünmüyor. Git! Habibimi getir! Cennetimi, Cehennemimi göster. O'na ve O'nu sevenlere hazırladığım ni'metleri görsün. O'na inanmayanlara, hazırladığım azabları görsün. O'nu ben teselli edeceğim.”

Cebrail aleyhisselam, gelip uyur halde görünce, uyandırmaya kıyamayıp, ayağının altını öptü. Peygamber efendimiz hemen uyanıp, Cebrail aleyhisselamı karşısında görünce, **“Ey Cebrail kardeşim! Böyle vakitsiz niçin geldin. Yoksa bir hata mı ettim. Rabbimi gücendirdim mi? Bana acı haber mi getirdin?”** diye sordu. Hz. Cebrail:

“Ey bütün yaratılmışların en üstünü, yaratanın sevgilisi, Peygamberlerin efendisi, iyilikler ve üstünlükler kaynağı olan şerefli Peygamber! Rabbin sana selam ediyor. Hiçbir Peygambere, hiç bir mahlukuna vermediği nimeti sana ihsan ediyor. Seni kendine davet ediyor. Lütfen kalk, buyur gidelim.” dedi.

Bunun üzerine beraberce Ka'be yanına geldiler. Sonra Cennetten gelen **Burak** adındaki beyaz hayvana binip, bir anda Kudüs'de, **Mescid-i Aksa'**ya vardılar. Geçmiş Peygamberlerden bazılarının ruhları insan şeklinde orada idi. Cemaatle namazdan sonra mescitten çıkıp bilinmeyen bir mi'rac ile, bir anda, yedi kat gökleri geçtiler. **Cebrail aleyhisselam**, Sidre'de kaldı.

Peygamber efendimiz, Cenneti, Cehennemi, sayısız şeyleri görüp, Refref adındaki bir Cennet yaygısı üstünde olarak **Kürsi, Arş ve Ruh**

alemlerini geçip, bilinmeyen, anlaşılamıyan, anlatılamıyan şekilde, Allahü teâlânın dilediği yüksekliklere ulaştı.

Mekansız, zamansız, cihetsiz, sıfatsız olarak Allahü teâlâyı gördü. Hiçbir mahlukun bilemeyeceği, anlıyamıyacağı nimetlere kavuşup, bir anda, **Kudüs'e** ve oradan **Mekke-i mükerreme'ye Ümm-i Hani'nin** evine geldi. Yattığı yer henüz soğumamış, leğendeki abdest suyunun hareketi durmamıştı.

Peygamber efendimiz sabahleyin Ka'be yanında miracını anlatınca, işiten müşrikler, inkar edip, alay etmeğe başladılar. Müslüman olmağa niyetli olanlar vazgeçtiler.

Müşrikler, hazret-i **Ebu Bekr'e** gidip durumu anlattılar. Hazret-i Ebu Bekr, "**Eğer O söyledi ise, inandım. Bir anda gidip gelmiştir.**" diyerek hemen Peygamber efendimizin yanına geldi. Yüksek sesle, "**Ya Resulallah! Mi'racınız mübarek olsun! Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlıyan yüzünü görmekte, kalblerini alan, ruhları çeken tatlı sözlerini işitmekte ni'metlendirdi. Ya Resulallah! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana feda olsun!**" dedi.

Resulullah efendimiz çok sevindi; bu samimi bağlığından dolayı Ebu Bekr'e "**Siddik**" dedi. Bu adı almakla, bir kat daha yükseldi. Peygamberlerden sonra insanların en üstünü oldu.

Mirac kandiliniz mübarek olsun! 14.10.2001 (?)

Mi'rac, yükseğe çıkmak manasında olarak merdiven, yani Resul-i ekrem efendimizin varlık ufuklarının üstüne, yüce makamlara yükselmesi demektir.

Nitekim mirac olayında sevgili Peygamberimiz, "**Yükseğe çıkarıldım**" buyurdıklarından, bu hadise "**mirac**" diye anılmıştır.

Sevgili Peygamberimizin miracı geceleyin meydana geldiği için de, "gece yolculuğu ettirmek" manasında bu olaya "**İsra**" denmiş, bu mübarek kelime aynı olayı anlatan ayetle başlayan "**İsra**" suresinin de adı olmuştur.

Bu davet ve mirac işi, Peygamber efendimizin kendisini en yalnız ve en çok üzgün hissettiği bir zamanda olmuştur. Zira Taif'ten müteessir olarak dönmüştü. Sonra **25** yıllık biricik hanımı ve en yakın destekçisi Hz. Hatice validemizi kaybetmişti.

Bundan bir müddet evvel de amcası **Ebu Talib** vefat etmişti. Artık Mekke müşriklerine karşı onu himaye edecek kimse de kalmamıştı. Hem kendisine, hem Eshabına uygulanan baskılar, münasebetleri kesmeler, ezalar ve cefalar, haddi hududu aşmıştı.

Müslümanların bir kısmı da Peygamber efendimizin izni ile **Habeşistan'a** göç etmişlerdi. Onbir yılı aşkın bir zamandan beri devam eden iman ve küfür mücadelesinde inananların sayısı pek fazla değildi. Çoğunluğu inanmayanlar teşkil ediyordu. Hulasa ebedi hayat verecek yüce din yok edilmek isteniyordu.

İşte bu olup bitenlerin içinde, çok üzgün halde bulunan Peygamberimize, bütün bu tehlikeli günlerin sona ermek üzere olduğunu,

hicret olayı ile İslam tarihinde yepyeni bir huzur ve sükun devrinin açılmak üzere bulunduğunu müjdelemek ve gönlünü almak için, onun melekut alemini seyredeceği ve yüce Mevla'dan yeni emirler telakki edeceği mübarek gece gelip çatmıştı.

Peygamber efendimiz bu gece Cebrail aleyhisselamın geçemediği noktayı geçmiş, arada vasıta olmaksızın bilinmiyen bir şekilde mekansız, zamansız, cihetsiz, sıfatsız olarak Allahü teâlâyı görmüş ve konuşmuştur.

Beş vakit namaz burada farz kılınmıştır. Ayrıca, iman esaslarıyla ilgili **Bekara suresinin son iki ayeti** ve ümmetinden şirk koşmayanların Cennete gireceği müjdesi, Peygamber efendimizin mirac dönüşü biz ümmetine getirdiği en değerli armağanlardır.

Yine bu gecede bizzat Allahü teâlâ tarafından Peygamber efendimize vahyedilen ve O'nun şahsında bize öğretilen bazı tutum ve davranışlar hakkında ilahi vecibeler bildirilmiştir.

Bu mucizeyi zaman ve mekan mefhumlarıyla açıklamak ve akıl ile izah etmek mümkün değildir. İlahi kudretin ve Peygamberlik mertebesinin ne demek olduğunu idrak edebilenler, bu hadisede bir gariplik görmezler. Allah ve Resulüne inananlar mucizeye de inanırlar.

Ayet-i kerime ile sabit olan, Resulullahın bedenen Mekke'den Beytül-mukaddes'e götürüldüğüne inanmayan dinden çıkar. Sahih hadis-i şeriflerle sabit olan, göklere ve bilinmeyen yerlere götürüldüğüne inanmayan ise, **"fırka-i nâciye"** denilen **"Ehli sünnet"** yolundan ayrılmış olur.

Bu gecenin gününü oruçla, gecesini ibadetle geçirmelidir. Kur'an-ı kerim okumalı, namaz kılmalı, kazası olan borcunu ödemelidir. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

"Receb ayında bir gün, bir gece vardır ki, bir kimse o gün oruç tutsa, gecesinde namaz kılsa, ibâdete devam eylese, bir senenin bütün günlerini oruç tutmuş, bütün gecelerini ibâdetle geçirmiş sevâbı verilir. O gün Recebin yirmiyedinci günüdür."

"Bir kimse, Recep ayının yirmiyedinci günü oruç tutsa, Allahü teâlâ o kimseye altmış ay oruç tutma sevabı yazar" (Sadece Cumartesi gün oruç tutmak mehruh olduğu için Pazar günü de tutmak gerekir.)

Klavuzu karga olanın... 19.10.2001

İslam tarihine baktığımızda, resmen ilan edilen savaşların dışında Müslüman ile Hıristiyanların karşı karşıya geldiği pek görülmez. Devletlerarası savaşlar da ordular arasında cereyan etmiştir, halk zaten yoktur. Bu durum hazreti Peygamber zamanından günümüze kadar devam ede gelmiştir.

İstisna olarak bazı çatışmalar görülürse de bunlar her iki tarafın fanatikleri arasında olmuştur. Gerçek islamı temsil eden Ehli sünnet Müslümanların, ne bağlı buldukları devlete ne beraber yaşadıkları diğer din mensuplarına saldırmak, kan dökmek gibi terörist faaliyetler akıllarının ucundan bile geçmemiştir.

Çünkü isyanın, kan dökmenin, terörün İslam dininde yeri yoktur. İmam-ı azam Ebu Hanefi hazretlerine göre, isyan etmemek, anarşi

çıkarmamak Ehli sünnet olmanın şartıdır. Bu genel kurala uymayan, Hasan el Benna, Seyyid Kutup, Mevdudi, Usame bin Ladin gibi anayoldan, Ehli sünnet'ten ayrılmış kimseler terör, baş kaldır, isyan hareketleri ile gerçek İslama çok zarar vermiştir.

Bu gayri islami hareketlerden dolayı bütün Müslümanlar zarar gördüğü, huzursuz olduğu gibi, dini bir arayış içine giren, İslamiyete sempati duyan kimseleri de İslamdan soğutarak uzaklaştırmıştır. İslam bu ise ben bu işte yokum, demişlerdir.

Son olaylar, inşaallah İslam alemini uyandırır, referans olarak, gerçek islamı alır, Seyyid Kutup ve Mevdudi kaynaklı hareketlerden uzak dururlar, böylece eski huzurlu günlere kavuşuruz. Aksi takdirde sıkıntı, huzursuzluk başımızdan eksik olmaz. Boşuna şöylenmemiş, klavuzu karga olanın başı dertten kurtulmaz.

Eskiden olduğu gibi bugün de hangi dinden olursa olsun, beraber yaşamak zorundayız. Huzurlu bir bereberlik için de herkesin karşı tarafın hakkına, hukukuna can güvenliğinae riayet etmesi gerekir. Geçmişte buna riayet edildiği için huzur ve sükun sağlanmış. Adalet, devletin varlık sebebi sayılmış. Bu sayede İslamiyet bugünlere gelmiş. Hazret-i Ömer zamanında meydana gelen şu tarihi olay bunu açıkca göstermektedir.

Şöyle ki: Rûm İmparatoru Herakliyus'un büyük ordularını perişan eden İslâm askerlerinin başkumandanı Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretleri zafer kazandığı her şehirde tellallar dolaştırarak, Rûmlara halife hazret-i Ömer'in emirlerini bildirirdi.

Humus şehrini alınca da, şehrin her tarafında tellallar dolaştırdı:” Ey Rûmlar! Allahü teâlânın yardımı ile ve halifemiz Ömer'in emrine uyararak, bu şehri de aldık. Hepiniz ticâretinizde, işinizde, ibâdetlerinizde serbestsiniz. Malınıza, canınıza, ırzınıza, kimse dokunmayacaktır.

İslâm adâleti aynen size de tatbîk edilecek, her hakkınız gözetilecektir. Dışardan gelen düşmana karşı, Müslümanları koruduğumuz gibi, sizi de koruyacağız. Bu hizmetimize karşılık olmak üzere, Müslümanlardan hayvan zekâtı ve uşr aldığımız gibi, sizden de, senede bir kere cizye vermenizi istiyoruz. Size hizmet etmemizi ve sizden cizye almamızı Allahü teâlâ emretmektedir.”

Cizye de rastgele alınmazdı. Fakirlerden kırk, orta hallilerden seksen, zenginlerden yüzaltmış gram gümüş veya bu değerde mal yahut tahıldır. Kadınlardan, çocuklardan, hastalardan, yoksullardan, ihtiyârlardan ve din adamlarından cizye alınmazdı.

Bu ilan üzerine, Humus Rûmları, cizyelerini seve seve getirip, Beytül mâl emîni Habîb bin Müslim'e teslim ettiler. Bir müddet sonra, Herakliyus'un, bütün memleketinden asker topluyarak Antakya'ya hücûma hâzırlandığı haber alındı. Bunun üzeri, Humus şehrindeki askerlerin de, Yermük'teki kuvvetlere katılmasına karar verildi.

Ebû Ubeyde, şehirde tekrar tellallar dolaştırdı: “Ey hıristiyanlar! Size hizmet etmeğe, sizi korumağa, söz vermiştim. Buna karşılık, sizden cizye almıştım. Şimdi ise, halifeden aldığım emir üzerine, Herakliyus ile gazâ edecek olan kardeşlerime yardıma gidiyorum. Size verdiğim sözde

duramayacağım. Bunun için hepiniz Beytül mâla gelip, vergilerinizi geri alınız! İsimleriniz ve verdikleriniz defterimizde yazılıdır.”

Suriye şehirlerinin çoğunda da böyle oldu. Böyle bir olay dünyanın neresinde görülmüş? Hiçbir zorlama olmadan, zorlamayı bırakın normal istek bile olmadan alınan paralar iade ediliyor...

Hıristiyanlar, Müslümanların bu adâletini, bu şefkatini görünce, senelerden beri Rûm İmparatorlarından çektikleri zulümlerden ve işkencelerden kurtuldukları için bayram yaptılar. Çoğu seve seve Müslüman oldu.

İslamiyeti ayakta tutan, yaşatan, büyük ve başlıca kuvvet, îmân kuvveti idi ve İslâm dîninde, çok kuvvetli bulunan adâlet, iyilik, doğruluk ve fedâkârlık kudreti idi.

İslamiyet barış dinidir 20.10.2001

İslam dini, diğer din mensuplarına en geniş din ve vicdan hürriyetini vermiştir. Bundan dolayı Hıristiyanlar ve Yahudiler en rahat ve huzurlu günlerini Müslümanların arasında geçirmişlerdir. Bu rahatlıktan dolayı, Müslüman olan milletlerin tarihine bakıldığında, çoğunun kendiliğinden Müslüman oldukları görülür.

İstanbul alınmadan önce, Bizans halkının , "Kardinal külahı görmektense, Müslümanların sarıklarını görelim" demeleri meşhurdur. Yine Balkanlarda birçok millet kendiliğinden Müslüman olmuştur. Çok kısa bir zamanda, gaddar, zalim zannettikleri Müslümanlardaki, adâlet ve merhameti açıkça gördüler. İslâmiyetin, iyilik ve merhameti emreden, insanları dünya ve âhiret saâdetine kavuşturan bir din olduğunu anladılar. En küçük bir zorlama ve tehdit olmadan bölük bölük, mahalle mahalle İslâmiyeti kabûl ettiler.

Gerçek Müslümanlar, hakîkî din rehberleri, diğer bütün dinlere karşı büyük bir müsâmaha göstermişler, değil Hıristiyan ve Yahûdîleri zorla Müslüman yapmak ve onların ibâdethânelerini tahrip etmek, aksine, onlara yardım, hattâ kiliselerini tamir etmişlerdir.

Aklı başında olup, İslâmiyetin emirlerini iyi bilen hiçbir Müslüman zulmetmez. Yalnız isimleri Müslüman olan bazı kimseler, yalnız Hıristiyanlara değil, Müslümanlara da zulmetmişlerdir. Çünkü terörün dini olmaz. Bunların hareketlerinin Müslümanlık ile hiçbir ilgisi yoktur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde Nisâ sûresi 168'inci âyet-i kerîmesinde meâlen, **“Allahı inkâr edenleri ve zâlimleri hiçbir zaman affetmem”** buyurmuştur.

Peygamberimizin dâimâ barışı tavsiye ettiğini, kendisine karşı çıkanlara bile şefkat elini uzattığını, bütün dünya tarihleri yazmaktadır. Çünkü, Kur'an-ı kerimde, **“ Barışta hayır var!”** buyurulmaktadır.

Bunu sadece İslâm tarihçileri değil, objektif olarak olaylara yaklaşan gayri müslim araştırmacılar da ifade etmektedir. Nitekim, Başkan **Bush**'un danışmanı katolik **Prof. David Forte**, Başkan'a verdiği raporda, “ Bin Ladin ve el- Kaide örgütünün, takip ettiği yolun Ehli sünnet yolu olmadığını, Ehli sünnetin dışladığı, Haricilik, selefilik yolu olduğunu bildirmiştir.” Geçmişte de, İslâm dînini bir vahşet dîni olarak göstermesi ve genç hıristiyanları

böyle terbiye etmesi yüzünden, ilk defa olarak, Müslüman memleketlerine gelen zavallı hıristiyanların önce ne kadar korktuklarını, sonra gerçeği öğrenip, ne kadar hayret ettiklerini, yazdıklarını hatıralarından öğreniyoruz.

Meselâ, İstanbul'da uzun süre yaşamış olan **Bayan Müller**, yayınlamış olduğu "**İstanbul'dan Mektuplar**" isimli eserinde şunları yazmaktadır:

"Okulda okurken, bize Müslümanların vahşî, hele Türklerin büsbütün gaddâr olduğu öğretilmişti. Onun için, Hâriciye Bakanlığında memûr olan oğlumun İstanbul'a tayin edildiği haberini alınca, ne kadar korktuğumu, ne kadar üzüldüğümü tarif edemem. Oğlum İstanbul'a gidince, eşim Prof. Müller ile birlikte, onu ziyârete karar verdik. Ben, endişe ile seyâhate hazırlanıyordum. Acabâ bu vahşî Türkler(!), bize nasıl muamele edeceklerdi?

Nihâyet, İstanbul'a geldik. İstanbul'un latîf manzarası, üzerimizde çok hoş bir tesîr yaptı. Fakat, asıl bizi şaşkırtan, kendileri ile temas ettiğimiz Müslüman Türkler oldu.

Bunlar son derece nâzik, son derece kibar, son derece medenî insanlardı. Bütün tesâdüf ettiklerimiz, bize son derecede dost davrandılar. Dâima yumuşaklık gösterdiler. Başka bir dinden olmamız, onların üzerinde hiçbir zaman fenâ bir tesîr yapmadı. Bunları gördükçe, bize yanlış bilgi ve terbiye veren papazlara ne kadar kızılıyordum."

Eskiden İslamiyeti kötü, vahşet dini olarak tanıtmaya işini fanatik Hıristiyanlar yapıyordu. Bugün bunlara İslamın ana caddesinden ayrılmış, sözde Müslüman kimseler de dahil olmuştur. Fakat eskiden olduğu gibi, İslam güneşini kimse örtemeyecek gerçek İslamın temsilcisi olan Ehli sünnet Müslümanlar, geçmişte olduğu gibi bundan sonra da İslamın geliş gayesi olan insanlığa huzur ve saadeti yaymaya devam edeceklerdir.

Güvenilir insan olmak 26.10.2001

Çağımızda hasret kaldığımız insani sıfatlardan biri "Güvenirlilik" sıfatıdır. Maalesef kimsenin kimseye güvenemediği bir zamandayız. Halbuki, insanı insan yapan güzel ahlakın en önemli özelliklerinden biri güvenilir olmaktır..

İdeal Müslüman, hangi dine mensup olursa olsun, diğer insanlar nazarında da güvenilir bir kişidir. Zira Sevgili Peygamberimizin en belirgin sıfatlarından biri de budur. O, çocukluğundan itibaren güvenilir insan olarak tanınmıştı. Vefatına kadar bu çizgiden asla ayrılmamıştı. En azılı düşmanları bile onu Mekke'nin en güvenilir insanı olarak görüyorlardı. Bu sebeple kendisine "Muhammedü'l emin" diye hitap ederlerdi. Bu sıfatı taşıyan bir ikinci kişi yoktur. Asr-ı Seadet günleri, onun nasıl güvenilir bir kişi olduğunun sayısız örnekleriyle doludur.

Sevgili Peygamberimiz gençliğinden itibaren ticaretle meşgul olmaya başlamışlardı. Yani günümüz tabiriyle kendisi bir iş adamıydı. Diğer

tüccarlar sık sık kendisine emanet olarak mallar bırakırlardı. O, bunlardan hiç birine en zor anlarında bile asla ihanet etmemişti. Medine'ye hicret edeceği sırada müşrikler kendisini öldürmek için evini sardıklarında içeride ne yapıyordu biliyor musunuz? Yanında bulunan amcasının oğlu Hazret-i Ali'ye, üzerinde bulunan emanet malları teslim ediyor ve kimlere verilmesi gerektiğini bildiriyordu.

İslam dininin kısa bir sürede gönüllere yerleşmesindeki en büyük etkenlerden biri de, Sevgili Peygamberimizin güvenilir olmasından kaynaklanıyordu. Zira insanlık aleminin iftihar etmesi gereken o muhteşem varlık, eğer en küçük bir güvensizlik sergilemiş olsaydı, bu kadar insan canları pahasına etrafında toplanmazdı.

Sevgili Peygamberimiz, sadece şahıs mallarına değil, kamu malı diyebileceğimiz türden mallar üzerinde de çok hassastı. Mesela, Huneyn gazasında muazzam bir ganimet elde edilmişti. Malların bulunduğu yere geldiklerinde, develerinden inerek parmaklarında tuttıkları bir tüyü insanlara gösterirler ve şöyle buyururlar; **“Ey insanlar!... Sizin ganimetinizde benim gözüm yoktur. Hatta şu tüy kadarında bile...”**

Peygamber Efendimiz, Eshâb-ı kirâma sürekli olarak güvenilir olmayı telkin ederdi. İman ile güvenilir olmak arasında sıkı bir bağ olduğunu bildirdi. Nitekim bir Hadîs-i şerîflerinde şöyle buyurmuşlardır; **“Mümin, insanların kendisine güvendiği bir kimsedir. Müslüman, elinden ve dilinden diğer insanların emin olduğu kimsedir.”**

Bunlar muhteşem ölçülerdir. Dünyada huzura ve ahirette de ebedi seadete kavuşmanın anahtarı olan davranışlardır. Güven duygusunun toplumun her kesimine yerleşmesi gerekmektedir. Aksi olursa anarşi evimizin içine kadar girer. Anne - babanın çocuğa, işverenin işçisine, amirin memura, eşlerin birbirine karşı güven duyması sonucu toplum sağlıklı bir yapıya kavuşur. Mesela toplum içinde çok önemli olan bir karşılıklı güvenden bahsedelim: Alışverişte karşılıklı güven ortamını tesis etmek dinimizin çok önem verdiği bir husustur. Zaten ticaretin ve alışverişin özü, karşılıklı güvendedir. Eğer güven olmazsa, insan olarak her şeyden tedirgin olan, herşeyi şüpheyile karşılayan insanlar olup çıkarız ki bu hal, toplumu kökünden yıkar. Kendini aldatmaya çalışan birisinden kim hoşlanır ki?...

Sevgili Peygamberimiz, alışverişte güvenin bolluğa, berekete vesile olacağına işaret ederek şöyle buyurmuşlardır; **“Emanete riayet rızık, hainlik ise fakirlik getirir.”** İnsanlar sözüne güvenmedikleri kişilerle alışveriş yapmak istemezler. Müşteri mal almak, satıcı mal satmak istemez. Eğer bu kişi sanat erbabı ise, kimse sipariş vermeyecektir. Dolayısıyla bu kişilere rağbet azalacağından iş yapamaz duruma geleceklerdir. Ancak bunun tam tersi olup da karşılıklı güven ortamı olursa, üretim, tüketim ve buna bağlı olarak kazanç artacağından bu durum bolluk ve zenginliğe, yani berekete vesile olacaktır.

Sevgili Peygamberimiz bir gün Medine'nin Pazar yerine gittiklerinde bir buğday satıcısının yanına uğrar. Elini buğday çuvalının içine daldırdıklarında parmaklarının ıslandığını farkederek. Sebebini sorduğunda satıcı, yağmur yağdığı için böyle davranmak zorunda kaldığını söyler.

Bunun üzerine Efendimiz; “**Bizi aldatan bizden değildir**” karşılığını verirler. (Osman Ünlü'nün “**Huzura Doğru 1**” kitabından. Kitap, Babıali Kültür Yayıncılığı'ndan temin edilebilir. (0212 454 21 60)

Tembellik yüz karası 27.10.2001

Afganistan ve diğer İslam ülkelerindeki insanların perişan halleri, ibtidai hayatları televizyon ekranlarına yansdııkça, çok kimse aynı soruyu soruyor: Müslümanlar bu hale nasıl düştü? Bunun cevabını bulmak için de, Batılı ülkelerin ileri gitmesi, Müslüman kimliği taşıyan ülkelerin ise geri kalması tartışma konusu oluyor. Neden Müslümanlar geri kaldılar da diğerleri ilerledi?... Bazen bunun sebebi olarak İslamiyet gösterilir ki, düpedüz iftiradır. Bu sadece islamiyete değil, modern bilimlere ve insanlık tarihine de iftiradır.

İslamiyetin gelişmelere mani olması şöyle dursun, aksine bilimsel gelişmeleri teşvik etmesi sonucudur ki, bugün pozitif bilim dediğimiz sahanın öncüleri hep Müslümanlar olmuşlardır. Birûni, Dünyanın döndüğünü Galile'den 600 sene önce eserlerinde yazmıştı. Newton'dan 600 sene önce dünyanın çapı hesaplanmıştı. Battani 10. Yüzyılda Trigonometrinin keşifidir. Sinus, cosinus'u ilk kullanandır. Ebu'l Vefa, trigonometri'ye tanjant-cotanjant, sekant gibi terimleri kazandırmıştı. Mağribi ise, Pascal'dan 600 sene önce Pascal üçgenini bulmuştu. İbrahim Heysem, optik ilmini 11.Yüzyılda kurduğunda Avrupa pislik içindeydi. Ali b. Abbas 10. Yüzyılda dünyada ilk kanser ameliyatını yapan kişi olarak tarihe geçmişti.

Abbasi Halifesi Me'mun döneminde Bağdad'da Dâru'l Hikme isimli kültür yuvasında bir milyondan fazla kitap vardır.10. Yüzyılda Irak'taki küçük Necef şehrinde 40 bin kitap bulunuyordu. İslamiyetin hüküm sürdüğü en uç nokta olan Endülüs İspanyasında Cordoba şehrinde 400 bin ciltlik bir kütüphane vardır.

Peki neden böylesi zirvelerden aşağılara düştük. Bunun sebebi İslamiyet olsa idi zaten zirvelere çıkamazdık. Düşmemizin sebebi İslami değerlerimizi kaybetmemizden kaynaklanmaktadır. Büyük devlet olmanın, zirvede olmanın getirdiği rahatlık, ihtiyaçsızlık ve bunun meydana getirdiği rehavet. Bunların tabii sonucu olarak ortaya çıkan tembellik. Zaten, tembellik, maddi manevi her gelişmenin, her iyiliğin baş düşmanıdır.

İyi bir Müslüman olmak, Sevgili Peygamberimizin davranışlarına uymakla doğru orantılıdır. Peygamberimiz tembeli sevmez, tembellikten Allah sığınır. Çalışmada gevşeklik gösterilerek Peygamberimizin emrine uymayınca, duraklama ve gerileme başladı.

Halbuki, Peygamberimiz bir Müslümanın çalışmasının, üretimde bulunmasının, ailesini geçindirmesinin, ihtiyaç sahiplerine yardımcı olmasının ibadet olduğunu buyurmuştur. Özellikle tembelliğin Müslüman hayatında yeri olmadığını hadîs-i şeriflerde açıkça beyan etmişlerdir.

“Rabbim!... Tembellikten, korkaklıktan, ihtiyarlığın verdiği düşkünlük ve cimrilikten sana sığınırım.” “Birinizin sırtında odun taşımaya, insanlara

el açmasından daha iyidir.” “Bir Müslümanın yiyip içtiklerinin en helal ve bereketli olanı, çalışıp kazanarak elde ettiğidir.” “Doğru sözlü ve her konuda güvenilir ticaret adamı, ahirette peygamberler, siddıklar ve şehidlerle birlikte olacaklardır.”

En kötü şartlar altında bile çalışmak, başkalarına el açmaktan daha iyidir. Sevgili Peygamberimiz, Eshab-ı kiramı çalışmaya teşvik ederken bizzat kendileri de çalışarak örnek olmuşlardır. O, çocukluğunda, yanında büyüdüğü amcası Ebu Talib’in bütçesine katkıda bulunmak için koyun güderdi. Delikanlılık çağında iken, amcaları ile ticaret kervanında onlara yardımcı olurlardı. Kısaca Rasulullah Efendimizin boş oturduğunu gören olmamıştı.

Yeri geldiği zaman bir işçi gibi kazma sallamış, taş taşımıştı. Hicret esnasında konakladıkları Kuba köyünde mescid inşa edilirken, Eshâb-ı kirâmın yanısıra Sevgili Peygamberimiz de taş taşımış, harç karmışlardı.

Sevgili Peygamberimiz bir iş yapılırken gelişi güzel değil, düzgün bir şekilde yapılmasını isterlerdi. Bunu şu şekilde ifade buyurmuşlardı;

“Sizden biriniz bir iş yaptığında, onu mükemmel bir şekilde yapsın.”

Bir gün kendisine gelerek işsizlikten şikayet eden kişiye, dikenli bir arazide odun kesip satmasını ister. Bu kişi söz dinleyip çalışır ve iyi bir gelir elde eder. Teşekkür etmek için geldiğinde Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuşlardır; “Bu senin için kıyamette, dilenci olarak haşrolmandan daha iyidir” buyurmuşlardır.

Zilletten kurtulmanın yolu bu nasihatlerden geçiyor. Allah, kim olursa olsun - kendisine inansın - inanmasın çalışanın, gayret edenin emeğininin karşılığını verir.

Her şey Kur’an-ı kerimde var mı? 2.11.2001

Son yıllarda, dinimizin 15 asırdır, bilinen tatbik edilen emir ve yasakları bazı mihraklar tarafından tartışmaya açılmıştır. En çok tartışılan konu da, “Bu mesele, Kur’an-ı kerimde var mıdır, yok mudur ” tartışması.

Peki, herşey Kur’anı kerimde var mı? Tabii ki yok. Çünkü, Kur’an-ı kerim İslamın anayasasıdır. Her şey anayasada bulunmaz. Anayasalarda, temel esaslar, genel prensipler bulunur. Teferruatlar, uygulamalar kanun, yönetmelik gibi diğer kaynaklarda bildirilir. Mesela, anayasamızda, “Herkes mali gücüne göre vergi vermekle yükümlüdür” ifadesi geçer; fakat ne oranda, nasıl alınacağı, kanunla, yönetmelikle belirlenir.

Bunun gibi, Kur’an-ı kerimde, namaz kılınması, zekat verilmesi emredilir fakat, namazın nasıl, kılınacağı, kaç vakit olduğu; yine zekatın ne oranda, nasıl verileceği Kur’an-ı kerimin açıklaması olan, Hadis-i şeriflerde bildirilir. Hiç kimse, Kur’anı kerimde yok diye, istediği gibi namaz kılamaz, istediği oranda zekat veremez.

Bilindiği gibi, dînimizde kaynak dörttür: Kur’ân-ı kerîm, hadîs-i şerîfler, icmâ ve kıyâs. Hadîs-i şerîfler, Kur’an-ı kerimin; İcma ve Kıyas da hadîs-i şerîflerin açıklamasıdır. Dördüncü kaynak olan kıyâstan mezhebler çıkmıştır. Müctehid âlimler, ömürlerini bu uğurda harcayarak, dînin açık

olmayan emirlerini açıklamışlar, Müslümanları bu ağır yükten kurtarmışlardır.

Dinde müctehid olmayanın, Kur'ân-ı kerîmden, hadîs-i şerîflerden hüküm çıkarması mümkün değildir. Bugün ictihâd yapabilecek derecede âlim de kalmamıştır. Âlimler, hicri 4. asırdan itibaren ictihâd edebilecek kimsenin olmadığına ittifak etmişlerdir. Yanî bugün dînimizi tam, eksiksiz olarak öğrenmek, yaşamak isteyen mutlaka dört mezhepten birine tâbi olmak mecburiyetindedir.

İslâmiyetin 15 asırdır, bozulmadan, değiştirilmeden bize ulaşmasını sağlayan mezhepler ve âlimlerdir. Bu ana caddeden ayrılanların îmânlarını muhafaza etmeleri çok zordur. Çünkü, mezhebsizlik, dinsizliğe köprüdür.

Bu inceliği asırlar sonra da olsa din düşmanları keşfettiler. Kaba kuvvet ile bir yere varamayacaklarını anladılar. Önce, İslâmiyeti kalblere nakşeden, İslâmiyeti sevdirek yayan tasavvufu, tarikatları el altından bozdular. Buralara Müslüman kılığındaki kendi adamlarını yerleştirdiler. Sonra da, İslâmiyeti yıkmada en büyük engel gördükleri mezhepleri ve âlimleri hedef seçtiler. Bu kaleleri yıkmadıkça neticeye varamıyacaklarını çok iyi anladılar. Bunun için de, yetiştirdikleri adamlarına, âlimlere, mezheplere, fıkıh kitaplarına hücum ettirdiler.

Çünkü, onlar da biliyorlar ki, bu kale yıkılınca kaynak olarak arkasından hadîs-i şerîfler gelecektir. Artık bu sahada daha rahat hareket etme imkânı elde etmiş olacaklar. Şöyle ki; dîni içeriden yıkmaya çalışmalarına, engel olan bir hadîs-i şerîf gördüklerinde, hemen mevdû, uydurma hadîs, karalamasına girmektedirler. Böylece, bu uydurma, bunun aslı yok derken hadîs-i şerîfleri bertaraf etmektedirler.

Eğer bir hadîs-i şerîf, bütün hadîs kitaplarında varsa, ya'nî buna mevdû, uydurma diyemiyorlarsa, o zaman hemen taktik değiştiriyorlar. Kendilerine göre, bir kaide koyuyorlar. Diyorlar ki; hadîs, Kur'âna ters olamaz. Sonra da, Kur'ân-ı kerîme istedikleri şekilde ma'nâ verip, hadîs-i şerîfin âyete ters düştüğünü, dolayısıyla bununla amel edilemeyeceğini söylüyorlar.

Bugünkü tartışmalar hep bu sinsî çalışmaların ürünüdür. Maalesef, din düşmanları bu çalışmalarında hayli yol almışlardır. Surdan birçok delik açmışlardır. Bugün herkes, eline geçirdiği bir meâlden dînini öğrenmeye çalışıyor. "Kitabımızda ne yazıyor bunu öğrenmeden Müslümanlık olur mu?" gibi câhilce, suçlayıcı ifâdelerle Müslümanlar, zoraki olarak meâl okumaya zorlanmaktadırlar. Böylece farkında olmadan din düşmanlarının tuzağına düşülmektedir.

Bilmiyorlar ki, fıkıh kitapları Kur'ân-ı kerîmin emirleri dışında bir şey bildirmez. Fıkıh kitaplarına, ilmihâlê göre hareket eden, Kur'ân-ı kerîmin, hadîs-i şerîflerin emrine en doğru bir şekilde uymuş olur.

Kimler tuzağa düşüyor? 3.11.2001

Dün, dış güçlerin planlı bir şekilde herkesin Kur'an-ı kerime yönlendirilip Müslümanların fıkıh kitaplarından, İslam âlimlerinden

uzaklaştırıldığını, böylece her kafadan bir ses çıkartarak kargaşa, anarşi meydana getirilip İslamiyetin yıkılmak istendiği bildirmiştim.

Bugün de bu sinsî oyuna kimlerin geldiğine değinmek istiyorum. Bu oyuna gelenlerin birincisi; altyapısı olmayan, temel dinî bilgilerden mahrum cahil kimseler. Bunlar için aslını bilmedikleri için, kandırılmaya, yönlendirilmeye, istismara müsait insanlardır. Demagoji ve mantık oyunlarını ilim zannederler; çünkü gerçek ilmi bilmezler. İlimle değil, basit akılları ile hareket ederler. Böyle olduğu için de, tuzağa yakalanmaları kolay oluyor.

İkincisi; hiçbir şeyden haberi olmayan “entel” tabir edilen inanç boşluğunda olan kimseler. İnsan, yaratılıştan bir şeye inanma ihtiyacını hisseder. İnsan, doğru veya yanlış bir şeye inanmazsa, huzursuz olur. Bu tür inançsızlık boşluğuna düşmüş kimseler, genelde, dinle pek ilgisi olmayan kimselerdir.

Bu tür insanlar derler ki: “Biz iyi kötü bir şeye inanalım, fakat bu inandığımız şey, bizi bazı şeylere zorlamasın. Mesela, namaz kılmak, oruç tutmak, kadınlara örtünme gibi şartlar getirilmesin. Yine, şu haramdır, şu yasaktır, mesela, zina, içki, kumar, uyuşturu haramdır, denilmesin. Biz özgürce istediğimiz gibi yaşayalım, bunlar bizim inancımıza zarar vermesin.”

Dikkat edilecek olursa, iman hırsızları, tam bunların istediği gibi konuşan, onların nabzına göre şerbet veren kimselerdir.

Nasıl nabza göre şerbet veriyorlar, bir örnek vereyim: Diyorlar ki, eskiden namazın sünnetleri diye bir şey yoktu. Bunları sonradan din adamları uydurdu. Bunun için sünnetleri kılmayın. Namaz, gündüz işinizi, mesainizi mi aksatıyor? O zaman beş vakit namaz kılmaya da gerek yok, namazı üç vakte indirin. Bunu da yapamadınız, öyleyse kazaya bırakın, akşam hepsini birlikte kaza edersiniz. Akşam oldu, gündüz çok yoruldu, bitkin bir hâldesiniz veya misafiriniz geldi, kazasını da yapamadınız, tevbe etmeniz kâfi. Hiç üzülme, Allah affetmeyi sever, hiç kafanıza takmayın, sizi de affeder.

Aslında, namaz neymiş, yok öyle bir şey diyecekler, dillerinin ucuna kadar geliyor, fakat söyleyemiyorlar. Söyleyebilecekleri günün gelmesini bekliyorlar. Bunların en bariz özelliklerinden biri de, herşeyi tersine çevirmek. Tersten yorumlamak. Cahil kimselerin kafalarını allak bullak etmek.

Yukarıdaki örnekte görüldüğü gibi, namaz kıldırmamak için çırpınırlarken, diğer taraftan da, kadınlara, hayz hâlindeyken namaz kıldırmaya uğraşarak diyorlar ki: “Kadınların hayz hâlindeyken namaz kılmalarının, yasak olduğu ayetlerde açıkça geçmiyor. Bunun için kadınlar, bu hâlindeyken de namaz kılmalıdır. Namazda da, başka zamanda da, kadınların örtünmesi şart değil. Bunları âlimler sonradan uydurdu.”

Diğer taraftan bir tüccar, zekât vermek istiyor. Fakat, mal canın yongasıdır misali, vermek zor geliyor. Kafa karıştırıcılar hemen imdadına yetişiyorlar: “Kur'an-ı kerimde verilecek zekâtın oranı bildirilmemiş. Oran

çok önemli olsaydı, bildirilirdi. Bunun için, önemli olan vermektir. Miktarı önemli değildir. Sen gönlünden kopanı ver, kâfi. Allah kabul eder.”

Habuki, Peygamber Efendimiz, Zekatın ne oranda nasıl verileceğini açıkça bildirmiş. Hadis-i şerifler bunlar için delil olmadığından kendilerine göre yorum yapıp insanları yanlışla zorluyorlar. Halbuki, Kur'an-ı kerimin muhatabı Peygamber Efendimizdir. En güzel, en doğru açıklayan O'dur. Peygamberimizin bildirdiklerini es geçip doğrudan Kur'an-ı kerime yönelmek, Peygamberimizi devre dışı bırakmak olur. Bu bir Müslümanın yapacağı iş değildir.

Herkes Kur'an-ı kerimi anlayıp, ondan hüküm çıkarabilseydi, hadis-i şeriflere lüzum kalmaz, Kur'an-ı kerimde **“Peygamberin emrettiğini yapın, yasakladığından sakının”** buyurulmazdı. (Haşr 7)

Nitekim, Hz. Ömere, “Namazların seferde kaç rekat kılınacağını Kur'anda bulamadık” diye sorulunca, “Allahü teâlâ, bize, Muhammed aleyhisselamı gönderdi. Kur'an-ı kerimde bulamadığımızı, Resulullahtan gördüğümüz gibi yaparız. O, seferde, dört rekat farzları iki rekat olarak kılar. Biz de, öyle yaparız.” buyurdu.

Kısacası, dinimizin bozulmaması, oyuncak haline getirilmemesi için, 15 asırdır nasıl yaşanmışsa, nasıl bizlere ulaşmışsa, aynı yolu takip edip, dinimizi fıkıh kitaplarından, İmihal'den öğrenmekten ve öğretmekten başka çaremiz yoktur.

İlmi çok olan çok korkar! 9.11.2001

Hümanistler ve bunların etkisi altında kalan bazı kimseler, dini kitaplarında geçen, Allahü tâlânın azabı, Cehennem ateşi gibi konulardan rahatsız oluyorlar. Devamlı Allahü teâlânın affedici olduğundan Allah sevgisinden bahsedilmesini istiyorlar.

Hatta, İslam âlimlerinin bütün işleri Cehennem azâbına ve Cennetin nîmetlerine bağladıklarından İslama zarar verdiklerini söylemektedirler.

Bu sözlerinde samimi değildirler. Esas maksatları, Müslümanları haramlara, yasaklara alıştıırıp bunları sıradanlaştırmaktır. Gerçekten Allahı sevselerdi, O'nun emir ve yasaklarına uyarlardı. Dikkat edilirse bu tür insanların İslami yaşantıdan uzak olduğu görülür. Seven sevdiğinin isteklerini yerine getirir.

Halbuki, Allahü teâlânın azabından korkmak ve titremek de, onu sevmek gibi ulvî ve ruhîdir. İslâmiyette yükselmiş olanlar, Allahü teâlâyâ karşı küçülmeyi en büyük şeref bilirler. İşte bu fark, korkunun kıymetli olduğu ince bir noktadır. İnsan ne kadar olgunlaşsa, ruhanî olsa, maddelikten kurtulamıyacağı için, maddî ihtiyaçlarla ve maddî tehlikelerle yine ilgilenir. Bunun için, korku ile olan bağlılık en sağlam ve en kıymetli bağlılık olur.

Allah korkusu ile Allah sevgisini başka başka bilmek ve ikincisini beğenip, birincisine karşı olmak, din bilgilerine ve dîn-i islâmın temel vesikalarına yabancı olmayı gösterir. Başka bir ifadeyle art niyetli olduklarını gösterir. Allah korkusunun önemi, ayet-i kerimelerde açıkça

bildirilmektedir:

(Fâtır) sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, “İlmi çok olanların, Allah korkusu çok olur” ve Rahmân sûresi kırkaltıncı âyetinde meâlen, “Rabbinin büyüklüğünden korkan kimseye iki Cennet vardır” ve (Enfâl) sûresinin ikinci ve (Hâc) sûresinin otuzbeşinci âyetlerinde meâlen, “Müminler onlardır ki, Allahın ismi söylendiği zaman, kalblerine korku düşer” ve (Nûr) sûresi elliikinci âyetinde meâlen, “Allahü teâlâyâ ve Resûlüne itaat edenler ve Allahdan korkan ve sakınanlar, kıyâmette kurtulanlar onlardır” buyuruldu.

Bu ayetler, insanları Allah korkusuna teşvîk etmektedir. İnsanlara Allah korkusunu yerleştirmek kötü birşey olsaydı , bu Kur'an-ı kerimde teşvik edilmezdi. Allah korkusunu yasaklamak, bu ayet-i kerimelere inanmamak olur.

Kur'an-ı kerimin hemen her sayfası, “Ey îman edenler, Allahdan korkunuz!” meâlindeki emri ile, müslümanları Allah korkusuna çağırılmaktadır. Hucurât sûresi, onüçüncü âyetinde meâlen, “Allah katında en kıymetliniz, Ondan çok korkup sakınanınızdır” buyuruldu. Bu ayet-i kerimeler aynı zamanda Allahü teâlânın merhametini, kullarını Cehennem ateşinden uzak tutmak istediğini gösterir.

İnsanlardan Allah korkusunu kaldırarak, Allahü teâlâyı yalnız ihsan sahibi sanmak ve kulların dertlerine, sıkıntılarına deva olacak, şefkat ve himâyeye hâlinde düşünmek, Avrupa Hıristiyanlarını taklîd etmekten, onlara özenmekten ileri gelmektedir.

Çünkü, Hıristiyanlar, böyle inanırlar. Allahü teâlâyı, yalnız rahîm, kerim bilerek sevip de, kahrından, azâbından korkmamak, Onu, kanunlarını yürütmeye gücü yetmeyen bir hükümet gibi zayıf, yahut çocukların yalnız arzularını yerine getirerek, onları şımartan ana, baba gibi beceriksiz bilmek olur.

Allahü teâlânın cemal sıfatı yanında bir de celâl sıfatı vardır. Bu dünyada, her mahlukta, herşeyde, Allahü teâlânın hem rahmet sıfatı, hem de kahr, gadap sıfatı tecellî etmektedir.

Mesela, su, insanların, hayvanların ve bitkilerin yaşamaları için, temizlik için, yemek, ilâc yapmak için lâzım olduğu gibi aynı su, denizde binlerce insan boğmakta, sel suları evleri yıkmaktadır. Soğuk su içen, hasta olmaktadır. Ateş, ekmek, yemek pişirmek için, kışın ısınmak için lâzım olduğu gibi, içine düşeni yakmaktadır. Elektrik, çok yerde işimize yaradığı halde, yangına sebep olmakta, insana çarpınca, hemen öldürmektedir. Her ilâc, bir derde deva olduğu halde, fazlası zararlı olmaktadır. Herşey de böyledir.

Cennetin yanında Cehennem de vardır. Cehennemden, Cehennem azabından bahsetmeyip, sadece Cennetten, Cennet nimetlerinden bahsetmek dini eksik anlatmak olur. Bu da bir art niyet ifadesidir. İslamiyeti Hıristiyanlığa benzetme gayretleridir. (Bu konuya yarın da devam etmek istiyorm.)

Aklın çok olmasının alameti 10.11.2001

Allah sevgisi ve Allah aşkı, islâmiyetin en yüksek değerlerindedir. Fakat Allah korkusu da dinimizin esaslarından. Çünkü, akıllı olmak bile Allah korkusu ile ölçülmektedir. Hadis-i şerifte, “Aklın çok olması, Allah korkusunun çokluğu ile belli olur” buyruldu. Buna rağmen, dünyaya düzen vermek için yalnız bu sevgi yeter deyip, bütün saadetlerin başı olan Allah korkusunu küçük ve lüzûmsuz görmek, âyet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden haberi olmamanın açık bir alâmetidir.

İnsanların her bakımdan en üstünü olan Muhammed aleyhisselâm, “Allahü teâlâdan en çok korkanınız ve çekineniniz, benim” buyuruyor. Bu hadis-i şerif ve bu mealdeki diğer hadis-i şerifler, Allah korkusunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedirler.

Allah’tan korkmak, bir zâlimden korkmak gibi sanılmamalıdır. Bu korku, saygı ve sevgi ile karışık olan bir korkudur. Allah korkusu ve Allah sevgisi, insanları saadet ve huzura kavuşturan iki kanad gibidir. Biri eksik olursa saadete kavuşamaz

Allah’tan korkan bir kimse, Onun emirlerini yapmaya, yasaklarından sakınmaya titizlikle çalışır. Hiç kimseye kötülük yapmaz. Kendine kötülük yapanlara sabreder. Yaptığı kusurlara tevbe eder. Sözünün eri olur. Her iyiliği Allah için yapar. Kimsenin malına, canına, namusuna göz dikmez. Kötü kimselere nasihat verir. Onlara uymaz. Küçüklerine merhametli ve şefkatli olur. Misafirlerine ikrâm eder.

Kimseyi çekiştirmez. Keyfi peşinde koşmaz. Zararlı ve hatta faydasız birşey söylemez. Kimseye sert davranmaz. Cömert olur. Herkese iyilik etmek için ister. Riyâkârlık, iki yüzlülük yapmaz. Kendini beğenmez.

Allahü teâlânın her an gördüğünü ve bildiğini düşünerek hiç kötülük yapmaz. Onun emirlerine sarılır. Yasaklarından kaçır. İşte, Allah’tan korkanlar millete, memleketine faydalı olur. Peygamber efendimiz buyuruyor ki: “Bir kimse, Allahdan korkarsa, herşey ondan korkar. Bir kimse Allahdan korkmazsa, herşeyden korkar olur. “

Allahü teâlâdan korkmalı, Onun rahmetinden Ümidi kesmemelidir. Ümit, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibâdetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun daha fazla olması, ihtiyârlarda ümidin daha fazla olması lâzımdır denildi. Hastalarda ümit fazla olmalıdır.

Hadis-i şeriflerde “**Allah korkusundan ağlayan, Cehenneme girmez**” ve “**Benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağladınız**” buyruldu.

Allahü teâlânın rahmeti, şefkati dünyada müminlere ve kâfirlere, herkese birlikte yetiştiği ve herkesin çalışmasına ve iyiliklerine dünyada karşılığını verdiği hâlde, âhırette kâfirlere merhametin zerresi bile yoktur.

Nitekim Hûd sûresi, onbeşinci âyetin tefsirinde, “Görüşleri kısa, akılları eksik olanlar, âhıreti düşünmeyip her iyiliği, şöhret, mevkı' ve hürmet gibi dünya rahatlıklarını ve lezzetlerini kazanmak için yapıyor. Bu yaptıklarının karşılıklarını dünyada kendilerine tamamen verir, umduklarından birini esirgemeyiz. Bunların âhıretteki kazançları, yalnız Cehennem ateşidir. Çünkü, iyiliklerinin karşılıklarını almışlardır. Alacakları yalnız, bozuk

niyetlerinin karşılığı olan, Cehennem ateşi kalmıştır. Hırs ve şehvetleri için, gösteriş için yaptıkları iyilikleri âhırette kendilerine yaramıyacak, bunları Cehennemden kurtaramayacaktır” buyuruldu.

Sadece Allah sevgisinden, merhametinden bahsedip, Cenab-ı Hakkın emirlerini yerine getirmeyenlerin ahırette nasıl perişan hale düşeceklerini bu ayet-i kerime açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Onbir ayın sultanı; Ramazan ayı 16.11.2001

Adem aleyhisselamdan beri hak dinlerin hepsinde oruç vardı. Oruç tutmak bize, yâni ümmet-i Muhammede hicretten, Peygamber efendimizin Mekke'den Medine'ye hicretinden onsekiz ay sonra, Şa'bân ayının onuncu günü, Bedir gazâsından bir ay önce farz oldu.

Ramazan, yanmak demektir. Çünkü bu ayda oruç tutan ve tevbe edenlerin günâhları yanar, yok olur. İslâmın beş şartından dördüncüsü, mübârek Ramazan ayında, hergün oruç tutmaktır. Resûl aleyhisselâm: “Ramazan ayı gelince, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır” buyurdu.

Peygamber efendimiz, Şabân ayının son günü bir hutbesinde şöyle buyurdu:

“Ey müslümanlar! Üzerinize öyle büyük bir ay gölge vermek üzeredir ki, bu aydaki bir gece ki bu Kadir gecesidir, bin aydan daha faydalıdır. Allahü teâlâ, bu ayda, hergün oruç tutulmasını emretti. Bu ayda, geceleri terâvîh namazı kılmak da sünnettir. Bu ayda, Allah için ufak bir iyilik yapmak, başka aylarda, farz yapmış gibidir. Bu ayda, bir farz yapmak, başka ayda yetmiş farz yapmak gibidir. Bu ay, sabır ayıdır. Sabredenin gideceği yer Cennettir. Bu ay, iyi geçinmek ayıdır. Bu ayda mü'minlerin rızkı artar. Bir kimse, bu ayda, bir oruçluya iftâr verirse, günâhları affolur. Hak teâlâ, onu Cehennem ateşinden âzâd eder. O oruçlunun sevabı kadar, ona sevap verilir.”

Resûlullahın bu hutbesini dinliyen Eshâb-ı kirâm şunu sordular: “Yâ Resûlallah! Her birimiz, bir oruçluya iftâr edecek, onu doyuracak kadar zengin değiliz. Bu büyük sevaptan mahrum mu kalacağız?”

Resûl aleyhisselâm Eshâbına şöyle cevap verdi:” Bir hurma ile iftâr verene de, yalnız su ile oruç açtırana da, biraz süt ikrâm edene de, bu sevap verilecektir. Bu ay, öyle bir aydır ki, ilk günleri rahmet, ortası af ve mağfîret ve sonu Cehennemden âzâd olmaktır. Bu ayda, emri altında olanların yâni işçinin, memûrun, askerinin ve talebenin vazîfesini hafifletenleri Allahü teâlâ affedip, Cehennem ateşinden kurtarır.”

Peygamber efendimiz devamla şöyle buyurdu:” Bu ayda dört şeyi çok yapınız! Bunun ikisini Allahü teâlâ çok sever. Bunlar, Kelîme-i şehâdet söylemek ve istiğfâr etmektir. İkisini de, zaten her zaman yapmanız lâzımdır. Bunlar da Allahü teâlâdan Cenneti istemek ve Cehennem ateşinden O'na sığınmaktır. Bu ayda, bir oruçluya su veren bir kimse, Kıyâmet günü susuz kalmıyacaktır.”

Her ibadette olduğu gibi, oruç tutmada da niyet çok önemlidir. Oruç Allah rızası için tutulmalıdır. Rejim için, âdet olarak tutulan orucun faydası olmaz. Peygamber efendimiz şöyle buyurdu: “ Bir kimse, Ramazan ayında oruç tutmayı farz bilir, vazîfe bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günâhları affolur.”

Bu hadîs-i şerîften anlaşılıyor ki, orucun Allahın emri olduğuna inanmak ve sevap beklemek lâzımdır. Günün uzun olmasından ve oruç tutmanın güç olmasından şikâyet etmemek şarttır. Günün uzun olmasını, oruç tutmayanlar arasında güçlükle oruç tutmayı, fırsat ve ganîmet

bilmelidir.

Hadis-i şerifte buyuruldu ki: "Allahü teâlâ benim ümmetime, Ramazan-ı şerifte beş şey ihsân eder ki, bunları hiçbir peygambere vermemiştir:

1- Ramazanın birinci gecesi, Allahü teâlâ mü'minlere rahmet eder. Rahmet ile baktığı kuluna hiç azap etmez. 2- İftâr zamanında, oruçlunun ağız kokusu, Allahü teâlâyâ, her kokudan daha güzel gelir. 3- Melekler, Ramazanın her gece ve gündüzünde, oruç tutanların affolması için duâ eder. 4- Allahü teâlâ, oruç tutanlara, âhirette vermek için, Ramazan-ı şerifte Cennette yer ta'yîn eder. 5- Ramazan-ı şerifin son günü, oruç tutan mü'minlerin hepsini affeder. Yâni Ramazan ayının tamamını oruçlu geçirenleri affeder.

En kıymetli ay 17.11.2001

Ramazan ayı, diğer aylarla mukayese edilemeyecek kadar önemli bir aydır. Sevapların, mükafatların kat kat fazlasıyla verildiği bir aydır. Bunun için bu ayın kıymetini bilip, fırsatları kaçırmamak lazımdır.

İslâm âlimlerinin büyüklerinden, İmâm-ı Rabbânî hazretleri Ramazan ayının üstünlüğünü şöyle bildirmektedir: "Ramazan-ı şerif ayında yapılan nâfile namaz, zikir, sadaka ve bütün nâfile ibâdetlere verilen sevâb, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir. Bu ayda, bir oruçluya iftâr verenin günâhları affolur. Cehennemden âzâd olur. O oruçlunun sevâbı kadar, ayrıca buna da sevâb verilir. O oruçlunun sevâbı hiç azalmaz.

Bu ayda, emri altında bulunanların işlerini hafifleten, onların ibâdet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de affolur. Cehennemden âzâd olur. Resûlullah, bu ayda, esîrleri âzâd eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibâdet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene, bu işleri yapmak nasip olur.

Bu aya saygısızlık edenin, günâh işleyenin bütün senesi, günâh işlemekle geçer. Bu ayı fırsat bilmelidir. Elden geldiği kadar ibâdet etmelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmalıdır.

Bu ayı, âhireti kazanmak için fırsat bilmelidir. Kur'ân-ı kerîm Ramazanda indi. Kadir gecesi, bu aydadır."

Ramazân-ı şerifte, hurma ile iftâr etmek sünnettir. Güneşin battığı iyi anlaşılınca, önce E'üzü ve Besmele okuyup "Allahümme yâ vâsi'al - magfireh igfirli ve li- vâlideyye ve li-üstâziyye ve lil mü'minîne vel mü'minât yevme yekûmülhisâb" denir. Bir iki lokma iftârlık yiyip, "Zehebezzama' vebtelletil urûk ve sebe-tel-ecr inşâallahü teâlâ." duâsını okumak sünnettir Bundan sonra yemeğe başlanır.. (Duânın başındaki "Z" peltek olan "Zel" harfidir. Zama'daki ise "Zı" harfidir. Sebe'deki "S" ise peltek "Se" dir.)

Oruca, akşam ezânından, ertesi gün, dahve vaktine yâni öğleye bir saat kalana kadar niyet edilebilir. İmsâk vaktinden evvel niyet ederken, "Niyet ettim, yarın oruç tutmaya" denir. İmsaktan sonra niyet ederken, "Bugün oruç tutmaya" denir. Kazâ ve keffâret orucuna ve mu'ayyen olmayan adak oruçlarına fecirden sonra niyet edilemez.

Ramazanda, iftârı acele etmek ve sahûru, geciktirmek sünnettir. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", bu iki sünneti yapmağa çok dikkat

ederdi. Sahûru geciktirmek ve iftârı çabuk yapmak, belki insanın aczini gösterdiği için sünnet olmuştur. Zaten ibâdet, aczi ve ihtiyâcı göstermek demektir.

Ramazan-ı şerîf orucu, her müslümana farz olduğu gibi, tutamayanların kazâ etmeleri de farzdır. Herhangi bir özür ile Ramazanda oruç tutamayanlar, Ramazandan hemen sonra, kazâsını tutmalıdır. Kazâ namazı borcu olanların, kazâ orucu olanların nâfile ibâdetlerle meşgûl olması, boşuna zahmet çekmektir. Önce farz borçları yerine getirmeli, ödemelidir. Ancak farz borçlardan kurtulduktan sonra, nâfile olarak yapılan ibâdetlerin bir fâidesi olur. Bu, oruçta olduğu gibi namazda ve diğer ibadetlerde de böyledir. Önce farz borçları ödemeli sonra nâfile ile meşgul olmalıdır.

Hadîs-i şerîfte, “Ay’ı görünce oruç tutunuz! Tekrâr görünce, orucu bırakınız!” buyuruldu. Ramazana başlamak için Şa'bânın yirmidokuzuncu günü, güneş battıktan sonra, hilâli, yâni gökte yeni Ay’ı aramak ve Ay’ı görmek, eğer görülmezse, Şa'bân ayını otuz güne tamamlamak lâzımdır.

Ramazanın girişi dine uygun yapılmayan yerlerde, oruca takvimlerdeki bildirilen günde başlamak ve bayramdan sonra, başlangıç ve bitişteki hata ihtimaline karşı iki gün kazâ orucu tutmak gerekir.

Osmanlı bir vakıf devletiydi 23.11.2001

Devletler de, canlılar gibi doğar, büyür ve ölür. Bazısının ömrü kısa, bazısının uzun olur. Büyük bilgin **İbn-i Haldun**, devletlerin ömürlerinin kısa veya uzun olmasının, halkının manevi değerlere verdiği önemle, adaletli bir şekilde, insani ihtiyaçlarını karşılamakla doğru orantılı olduğunu söyler.

Gerçekten de, tarafsız bir şekilde değerlendirildiğinde, devletlerin hayat ve ölümünde, bu şartların ne derecede önemli bir rol oynadığını görmek, pek de zor değildir.

Bunun en güzel örneğini Osmanlı da görmekteyiz. Ecdâdımız, adaletli bir şekilde, idâresi altında bulundurduğu insanlar için ırk ve mezhep farkına bakmadan, Yaradan’ın kulu olarak Müslim veya gayr-i müslim herkesin istifâde edebileceği, insani ihtiyaçlarını görebileceği hayrât ve hasenât müesseseleri tesîs etmiştir. Bunun için de ömrü uzun olmuştur.

Osmanlılar, câmîler, medreseler, hastaneler, tımarhâneler, hanlar, kervansarayalar, bentler, çeşmeler, sebîller, sarnıçlar, kuyular, köprüler, yollar, kaldırımlar, imârethâneler v.s. hizmetler, Allâh rızâsı için pek mükemmel ve çaplı bir şekilde yürütülmüştür.

Vakıflar vasıtasıyla yaptığı hizmetlere bakacak olursak, Osmanlının sosyal hayata ne kadar önem verdiği anlaşılır. Bu hizmetlerden bazıları şunlardır: Yaz sıcaklarında çeşme ve sebillerde karla soğutulmuş su vermek, hanlar ve kervansaraylarda yolcuları üç gün parasız misâfir etmek, imârethânelerde muhtaçlara her öğün yemek ikrâmı yapmak, borç yüzünden hapsedilmiş olanların borçlarını ödeyerek onları mahkûmiyetten kurtarmak, ölen fakir kimselerin borçlarını ödemek, ihtiyaçlarını söylemekten utanan muhtaçlara, itibarlarını zedelemekten gizlice yardım etmek, köle ve câriye âzâd etmek, yangınlarda evi yananlardan fakir

kimselerin evlerini bedelsiz inşâ ettirmek gibi insanların rahat ve huzuru için yapılan faâliyetler...

Yalnız İstanbul'da hayrât eseri olarak 417 kervansaray, 5935 çeşme ve 515 halk mektebinin yapılması, bu hususta ulaşılan müstesnâ seviyeyi ifâde etmeye kâfidir. Ayrıca Osmanlıda hayrât ve hasenât, yalnız insanları değil, hayvanlar ve nebatları dahî içine alır. Nitekim hayvanları korumak, beslemek için de vakıflar kurulmuştur. Bu vakıflar, sokak köpek ve kedileri, beldenin belli semtlerine et ve ciğer dağıtılarak beslenmiştir.

Diğer taraftan toplumun akciğerleri olan ağaçların, hattâ meyvesiz ve az yapraklı olanlarına varıncaya kadar sulanması için vakıflar tesis olunduğu da bir gerçektir. Ayrıca Fâtih Sultan Mehmed Han'ın, "Ormanlarımdan bir dal kesenin başını keserim!" sözü meşhurdur.

Bu yüksek ahlâkî değerler, bütün dünyanın gözlerini kamaştırmış, muhtelif sebeplerle bizleri sevmeyen ve hattâ can düşmanımız olan batılı seyyâh ve araştırmacıları dahî asırlar boyunca hayretler içinde bırakmıştır. Bunlardan biri olan **Villiamont**'unt kervansaraylardan bahsettiği eserindeki şu kayıt, bu gerçeğin bir ifâdesidir:

"Ziyaret ettiğim hana tıpkı Müslümanlar gibi Hristiyanlar da kabul edilip üç gün müddetle iâşeleri temîn edilmektedir. Çünkü Osmanlıdaki bu hayrat, din farkına bakılmaksızın bütün insanlara şamildir...

Bu misâfirhaneler, bazen çok uzaklardan getirilen suların akıtılması için tesis edilen çeşmelerle süslenmiştir. Misâfirlerin atları için ise, büyük ahırlar bulunmaktadır.

Ayrıca bu imâretlere ilâveten şehirlerde ve yol boylarında her şahsa kapıları dâimâ açık duran ve kervansaray denilen misâfirhaneler vardır.

Hayretle müşâhede ettim ki, Osmanlıların bazıları, hayrat olarak yol boylarına susuz yolcular için çeşmeler, bazıları da şehirlerde sokaklardan gelip geçenler için sebiller yaptırıyor. Bunların içine de devlet dâirelerinde olduğu gibi aylıklı memûrlar konuluyor ki, vazîfeleri, isteyenlere su vermektir.

Yine bu hayrât ve hasenât rûhu, kiminin nehirler üzerine köprüler yaptırmasına, kiminin de yolları tesviye, temizletme ve kaldırım döşetme hizmetlerini kendiliğinden ve severek ifâsına vesîle oluyor. Bütün bunlardan daha fevkalâde ve şâyân-ı takdîr olanı da, yapılan bu binâlarda yaptıranlara ait hiçbir emarenin görülmemesidir...."

İşte Osmanlıyı Osmanlı yapan değerler... Hem de bir gayri müslimin ağzından. Ne zaman ki, Osmanlıda bu hizmetler aksamaya başladı, fitne sokularak ırkçılık, adaletsizlik, ayırıcılık öne çıkarıldı; çöküş de bunun arkasından geldi.

İnsani değerler zirvede 24.11.2001

Bugün de çoğunu yitirdiğimiz, ecdadımızın insani değerlere verdikleri önemden, kibarlıklarından bahsetmek istiyorum. Kibarlıkta ve nezakette üzerine yoktu ecdadımızın. Terbiyenin merkezi, kaynağı da Osmanlı sarayı idi. Dünyanın hiçbir yerinde bu derece nezaket ve kibarlık yoktu. Buradan

da, saraylara yakın olan Beşiktaş halkına yayıldı. Beşiktaş'tan sonra İstanbul halkına, İstanbul'dan da bütün Anadolu'ya yayıldı nezaket ve kibarlık...

Eskiden kibarlık yarışı yapılırdı, şimdi ise kabalık yarışı... Bu değerlerimizi hep Batı'ya açılmakla kaybettik. Biz Batı'nın ne kadar kötülükleri, pislikleri varsa, onları aldık. Onlar ise bizim güzelliklerimizi sahiplendiler.

Osmanlıların edeb, nezâket ve terbiye hususunda ulaştıkları seviyeyi, hiçbir milletin seviyesiyle mukayese etmek mümkün değildir. Bu, misli görülmemiş bir mükemmellik ve incelik arz ediyordu. Bunlar, ırk, din ayrımı yapılmaksızın bütün insanlara karşı aynen uygulanan değerlerdi. Dolayısıyla Osmanlı insanı demek, imrenilecek edeb ve nezâket timsâli kimse demektir.

Osmanlılar, gönülden bağlı buldukları İslâmiyetin kin ve garazı yasaklaması sebebiyle her cum'a ve bayram günlerini, birtakım küskünlük ve kırgınlıkları kaldırmaya ve aralarındaki kusurları af edip barışmaya vesîle etmişlerdi. Bu husus zamanın seyyahlarının da dikkatini çekmiştir.

Villamont, Osmanlı'nın bu özelliğini şöyle anlatır:

“Her kimin bir düşmanı varsa gidip ondan af dilemekle mükelleftir. Öteki de el öpmeden ve musâfaha da etmeden evvel af ettiğini söylemek mecbûriyetindedir. Aksi takdirde bayramlarının mübârek olması mümkün değildir. Bu esasa riâyet etmeyen kimseler, toplumda, fâsık, günahkar kötü kimseler olarak telâkkî edilirler.”

Osmanlıdaki edeb, nezâket ve terbiye kuralları sayılamayacak kadar çoktur. Bazılarını zikredecek olursak; Avrupa halklarında mevcûd olan küstahlık, taşkınlık ve sokak kavgaları yoktu. Sokaklar, gâyet sâkin ve emniyet içindeydi. Hiç kimse yerlere tükürmezdi. Konuşanın sözü kesilmezdi. Konuşan da, son derece vakar ve sükûnet içinde olurdu. İfâdeleri gâyet zarîf ve düzgündü. Oturuş, kalkış ve yürüyüş, hep müstesnâ bir nezâket ve vakar arz ederdi. Yaşlılara hürmet, kusursuz ve pek yüksekti. Hanımlara karşı hürmet ise, umûmî bir an'aneydi. Anne, teyze, hala ve bacı olarak telâkkî edilirdi.

Bu ve benzeri hususlarla alâkalı tedkiklerde bulunan Avrupa'lı müelliflerin birçok sayısız tesbit ve itirafları olmuştur. Bunları gören **Charles Macfarlane** şöyle demekten kendini alamaz:

“Bu milletin konuşması, ne kadar güzel ve mükemmel! Öyle ki, bütün medenî milletlere örnek olabilir.”

A.Brayer de şöyle der: “Halkın üstleri başları ne kadar temizdir. Hâl ve tavırlarında ne büyük bir asâlet ve yüzlerinin çizgilerinde ne tatlı bir sükûnet ve nezâket vardır! Konuştukları dil de, ne tatlı ve ne kadar âhenklidir!”

Viguiet de şöyle der:

“Sohbet edenlerin ifâdeleri vecîz ve telaffuzları da pek temizdir! Tebessümlerinde incelik ve el hareketlerinde ayrı bir zerâfet ve sâdelik vardır. Ecnebîleri en çok hayrette bırakan cihet, bir kaçının birden konuşmayıp, yalnız birinin söz söylemesidir. Konuşan, umûmiyetle sözünü

pek kısa tutar. Dinleyen de, söz bitene kadar güzel bir dikkat hâindedir. Birbirlerine karşı fikirlerini hürmetle müdâfaa ederler. Söylenen sözlerde herhangi bir fenâlık, koğuculuk, iftirâ gibi kötülükler ve edebe mugâyir lâubâlî sözler yoktur. Yaşlı ve büyüklere karşı hürmetle onların hakkına riâyet, hayâl edilemeyecek bir nezâket içindedir.

Diyebilirim ki Osmanlıların ahlâkî husûsiyetleri, insanı âdetâ büyüler. Yürüyüşlerinin serbestlik ve ihtişamı, misafîr kabullerindeki güler yüzlülükleri ve nihayet selâmlığa girip çıkarken riâyet ettikleri teşrifatın zerâfeti karşısında hayran olmamak elde değildir.”

Edmondo de Amicis de şöyle der:

“Tedkîk ve tespitlerime göre İstanbul’un Türk halkı, Avrupa’nın en nâzik ve en kibar topluluğudur. Koca şehrin en ıssız sokaklarında dahî bir yabancı için hiçbir hakâret ve zarâra uğrama tehlikesi yoktur. Halk arasında küstahça bir bakış şöyle dursun, fazla kötü bir nazara bile hiçbir zaman tesâdüf edilmez. Kahkaha sesleri gâyet nâdirdir. Kapı, pencere ve dükkânlardan hiçbir kadın sesi aksetmez.”

İşte Osmanlı buydu. Altı asırlık dünyaya huzur veren medeniyetin kaynağı bu değerlerdi.

Osmanlıda iyilik ve insâniyet 30.11.2001

Rahmetli **S. Ahmet Arvasî** Ağabey, ziyaretine gittiğimizde, kendisi seyyid, yani peygamber torunu olduğu halde hep, Türklerin Allah rızası için gösterdikleri gayretlerden, hizmetlerden bahsedirdi. “**İslamı yaşamada, İslama hizmette, Eshab-ı kiramdan sonra ikincilik Osmanlılara nasip olmuştur**” derdi.

Gerçekten de, Osmanlılar, gönüllerini süsleyen İslâm ahlâkının zarâfet ve nezâket nümûneleriyle dolu bir hayat yaşamışlardır. Dolayısıyla Avrupa’da insanlar âdetâ idârecilerinin eli altında esir muâmelesine tâbî tutularak çok ağır şartlarda yaşarken, Osmanlılarda Müslüman olmayan halk bile, gayet huzur ve rahat içinde ömür sürmekteydi.

Nitekim bu hâli müşâhede edebilen pek çok memleket ve şehir halkının Osmanlı’yı “**Gelin bizleri de sizler idâret edin!**” diye dâvet eylediği târihî bir gerçektir.

Zîrâ, o sıralarda Batı’da **Galile** gibi bir ilim adamı, İslâm kaynaklarından mülhem olarak “Dünyâ dönüyor!” dediği için idâma mahkûm edilmiştir. Yine batılıların psikiyatrik hastalar hakkında: “Bunların içine cin girmiş!” deyip de onları ateşe atmaları, ne büyük bir cehâlet ve cinâyettir.

Osmanlının bu kadar merhametli, şefkatli olmasının esas kaynağı İslamiyetti. Herkese karşı gösterdiği iyilik ve insâniyeti, gayr-i müslimler, kendi dindaşlarından bile göremezlerdi. Osmanlıların bu hallerini Hıristiyan araştırmacı seyyahlardan dinleyelim:

L. H. Delamarre: “İstanbul civarındaki gezintilerimde ben hep bu milletin lutufkârlığı ile misafîrperverlik aşkına şâhit oldum. Rast geldiğim hangi Tür’e yol sorsam, hemen bana rehberlik bulunuyor, yiyecek ve içecek

şeyler husûsunda elinden geleni esirgemiyordu. Onların bütün davranışlarında mükemmel bir insaniyet ve kibârlık göze çarpıyordu.”

Dr. A. Brayer: “Osmanlılar’da öyle bir rûh vardır ki, bu sayede onlar, her Allah misâfirine mukaddes bir nîmet nazarıyla bakarlar. Ev sâhibi, misâfirine evinin en güzel odasını tahsîs ederek her hizmetini canla başla yapar. Hattâ misâfiri hastalandığı zaman hekîme götürür parasını dahî verir. Zirâ misâfire masraf yaptırmayı ayıp saymaktadırlar. Misâfir, evden ayrılırken de orada kalmak suretiyle gösterdiği lutufkârlığın bir minnet ve şükran hâtırası olarak ev sahibinden kendisine birkaç hediye de takdîm edilir.”

Osmanlılar, koğuculuk, iftirâ, kötöleme, küfür, kin, garaz, kumar, intihar, düello ve cinâyet gibi her türlü fenâlıklardan son derece kaçınıp korunmaya çalışmaktadırlar. Öyle ki dıştan bakanlar, onların bu fenâlıkları âdetâ bilmediklerine hükmetmişlerdir. Bu hali **Du Loir** şöyle ifade eder:

“Türkler herhangi bir intikâm hissi beslemekten son derece çekinirler: Dînlerinin bu husûsa âit bir hükmü mûcibince, Cuma namazına başlamadan önce düşmanlarını af ettiklerini âdetâ îlân etmek durumundadırlar. Aksi halde, namazlarının kabul edilmeyeceğine inanırlar. Ayrıca her bayramın birinci günü de onlar için umûmî bir barış günüdür. Birbirlerine rastladıklarında müsâfeha ederler ve küçükler büyüğünün eline öptükten sonra ellerini başlarına götürüp “Bayramın mübârek olsun!” derler.

Küfürbazlık, öfke ve intikâm hissini müşterek mahsûlü olduğu gibi, kumarbazlığın da tabîî bir neticesidir. Bu, Hıristiyan memleketlerinde pek yaygın bir şekilde ve tamamıyla mevcuttur. Ancak Osmanlıların sokaklarında da evlerinde de hiçbir küfür sözü işitilmez. Bunun yüzümüzü kızartacak ve bizi hayrete düşürecek tarafı da, Osmanlıların yalnız ağızlarında değil, lisanlarında da küfür kelimelerinin bulunmayışıdır.”

NOT: “Kâinatın Efendisi” kitabını temin edememiş olanlar, Sultanahmet Kitap Fuarı, “Bedir Yayınevi “ standından temin edebilirler. Ayrıca, okunacak günlük dualar, mübarek gün ve gecelerde okunacak dualarla ilgili hazırladığım “**Dua kitabı**” da önümüzdeki hafta inşaallah basılmış olacak.

Merhamet bütün canlılara 1.12.2001

Osmanlının dünyada başka bir yerde görülmeyen merhameti sadece insanlarla sınırlı değildi. Osmanlı’da şefkat ve merhamet bütün hayvanlara hatta bitkilere kadar uzanmıştır. Hayvanları ve bitkileri himâyede bütün Osmanlılar, âdetâ bu hususta kurulmuş müesseselerin gönüllü üyesi gibidirler. Hayvanlara olan merhametlerine dair birkaç örnek verecek olursak:

Hayvanlara haddinden fazla yük taşıtmak kanunen yasaklanmıştır. Zâbita kuvvetleri, bu yasağı ihlâl edenleri takip edip, hayvanı dinlendirmek ve sâhibine de cezâ olarak aynı yükü taşıtmakla mükelleftir. Kânûnî Sultan Süleyman Han’ın “Süleymaniye Câmii” yapılıırken yük taşıtırılan hayvanlar hakkındaki bir dizi fermânı da, bu hassâsiyetin bir nişânesidir.

Mezbahânelerde kurban edilecek hayvanların hissiyâtına dahî dikkat edilmiş, kesimle alâkalı bir şey görmemesi için gözleri bağlanmış. Ayrıca fazla ızdırıp verilmemesi için de bıçakların son derece keskin olmasına dikkat edilmiştir.

Pazarlardan canlı kuşları kafesleriyle satın alıp âzâd etmek, merhamet tezâhürü bir an'ane hâline gelmiştir. Büyük binâlar inşâ edilirken kuşlar için de süslü yuvalar yapılmıştır. Üsküdar'daki Yeni Câmî'nin duvarlarında bulunan zarîf ve san'at hârikası kuş yuvaları, hayrât sahiplerinin bu husustaki hissiyât ve inceliğini pek bâriz bir şekilde aksettirir.

Bunlara ilâveten Osmanlılar'da avcılık, zarûret hâlinin dışında uygun görülmemiştir. Hatta ava meraklı olduğu için "avcı" lâkabıyla meşhûr olan IV. Mehmet Han, Bursevî Hazretleri tarafından îkâz edilmiştir. Türk düşmanlığıyla bilinen Avukat **Guér** şöyle der:

"... Müslüman Türk'ün şefkati hayvanlara bile şâmildir. Bu hususta vakıflar ve ücretli şahıslar vardır. Bu şahıslar, sokaklardaki köpek ve kedilere ciğer dağıtırlar. Verilenlere alışmış olan hayvanlar da, besicilerin şefkatli seslerini o kadar iyi tanırlar ki, işitir işitmez hemen yanına koşmakta hiçbir kusur etmezler. Kasapların da hergün muayyen miktar kedi ve köpek beslemeleri, itiyâd hâlinedir. Ayrıca Şam'da, hastalanan kedi ve köpeklerin tedâvîsine mahsûs bir hastahâne vardır."

Du Loir: "Osmanlı'nın bazı şehirlerinde kediler için yapılmış mekânları, gıdaları için te'sis edilmiş vakıfları görünce hayret etmeyecek insan var mıdır?... Yavruları olan köpeklerin barındırılması için sokaklarda kulübelerin yapılması ve gıdaların te'mînine bilhassa itina edilmesi de, hayret vericidir. Bunları yapanlar, kendilerine cennet kapılarını açacak birçok sevaplar kazandıkları îtikadındadırlar." der.

Comte de Bonneva'nın kitabında da şu ifâdeler vardır: "Türkler, kedi, köpek vesâire gibi başıboş hayvanlar için de vakıflar te'sis ederler. Kasaplar da, hergün bu gibi hayvanların bir miktarını vicdânen beslemekle mükelleftirler."

Osmanlı ülkesi, bünyesini bir muhabbet ve şefkat ağı gibi ören, vakıf ve benzerî hizmetler sayesinde âdetâ dilencisiz bir ülke hâline gelmiştir. Öyle zamanlar olmuştur ki, müslüman zenginler zekâtlarını verecek fakir bulmakta güçlük çekmişlerdir.

Hayvanlara bile bu kadar merhametli olan bir milletin insanlara olan merhametini siz düşünün. Bu sebeple o dönemlerde dilenciliğin ne olduğu âdetâ meçhuldür. Hattâ nüfusu iki milyona kadar çıkmış olan İstanbul'da Türk dilenciye rastlanılmadığı bilinen bir gerçektir. Osmanlılar'ın, öldükten sonra bile kimseye muhtaç olmamak için, kefen paralarını dahî, henüz hayatlarındayken ayırıp, dâima üzerlerinde taşımaları, mâlum ve mârûf bir âdet hâlinedir.

Corneille Le Bruyn'in seyahatnâmesinden:

"...Türklerin hayrât ve hasenâta çok düşkün olduklarını ve hattâ hıristiyanlardan çok daha fazla hayrât vücûda getirdiklerini inkâra imkân

yoktur. Osmanlı mülkünde yok denecek kadar az dilenciye tesâdüf edilmesinin başlıca sebeplerinden biri de hayır ve hasenât vakıflarıdır.”

Adalet ayakta kalma sebebi 7.12.2001

Cenab-ı Hak, Kur'an-ı kerimde adaletli olmamızı emrediyor. Peygamberlerin sıfatlarından biri de “Adalet” sıfatıdır. Toplum hayatında adaletin çok önemli bir yeri vardır. Bir milletin adaletsiz ayakta kalması mümkün değildir. Adaletin tatbiki için de güç lazım. Adalet ve güç bir milletin, bir devletin ayakta kalması için çok önemli iki unsurdur. Adaletsiz güç, insanlık için büyük tehlikedir. Fakat güç, adaletin kontrolünde ise insanlık için büyük bir nimettir. Dünya tarihinde böyle kontrollü güç, çok az zamanlarda görülmüştür.

Bu az bulunan örneklerden biri Osmanlı devletidir. En güçlü zamanlarında bile adaletten ayrılmamıştır. Fakat son zamanlarında Osmanlıda bu iki unsur tartışılır hale gelmiştir. Bunun için de Osmanlı mevcudiyetini devam ettirememiştir. Kendisine bağlı olan milletler tek tek kopmaya başlamış. Bununla ilgili ibretli bir anekdot aktarmak istiyorum:

Osmanlıların son devirlerinde, Arap ülkelerinin İngilizlerle işbirliği yapıp Osmanlıyı arkadan vurdukları bir zamanda, Arabistan cephesi subayı Dr.Hayri Bey bir arap aşireti tarafından esir edilmişti. Aşiret beyinde büyük bir çıban çıkmıştı. Dr.Hayri Bey'e gösterdiler. Küçük bir ameliyat ile adam iyileşti. Fakat tedavi sırasında, işini tam bir ciddiyetle yapan, eğilip bükülmeyen, doktorun gözlerinde bir an için olsun kızgınlık, nefret veya kin eksik olmadı. Aşiret reisi doktora sordu, “ Niçin böyle nefretle bakıyorsun? “ “Çünkü siz, bizi arkadan vurdunuz! İngilizlerle birleştiniz!”

Aşiret reisi alçak bir sesle şu cevabı verdi: “Doktor bey.. Biz Arabız ve Müslümanız elhamdülillâh... Osmanlı Devleti de Müslümandır. Dedelerimiz asırlarca bu din kardeşliği için Araplıklarını hatırlamadılar. Osmanlılardan ayrılırsalar dinlerini mi kaybederlerdi? Elbette hayır. Hallerinden memnundular ve ondan hatırlamadılar. Fakat hatırlamamak vazgeçmek değildir doktor bey. Dediğim gibi onlar memnundular. Çünkü Osmanlılar âdildi ve kuvvetliydi. Adalet ve kuvvet! Bunların ikisi bir arada olunca mesele kalmaz. Bir başka ırkı veya kavmi elde tutabilmek için bunlar lâzımdır. Hem de tam olarak olması lâzımdır. Osmanlı Devleti ise uzun zamandır ne âdil, ne de kuvvetli. İttihatçıların, Cemal Paşaların yaptığı zulümler ortada. Sığınacak bir yer aradık, İngilizler, refah vâdetteler. Onlara kandık. Siz şimdi yalnız aldığımız paraları düşünüp bize hain, hem de din haini gözüyle bakıyorsunuz. Allah adına yemin ederim ki, biz hain değiliz, biz yaşamak, ayakta kalmak için böyle yaptık.”

Nimetin kıymeti bilinmezse nimet elden gider; bu genel kural. Osmanlının çöküşünde kabahati hep dışarıda aramak yanlış olur. Osmanlı, son zamanlarda sahip olduğu nimetin kıymetini bilmedi. Cenab-ı Hak da nimeti ondan aldı. Mekke'de bir küçük mescidde bundan birkaç yıl evvel bir cum'a hutmesinde Arap bir hatîbin şu ifâdeleri ne kadar mânidardır :

“Ey mü'minler! Bir milletin, Allâh yolunda olduğu, O'nun emirlerine sıkı sıkıya bağlı bulunduğu, Kur'ân-ı kerimin muhtevâsındaki ahlâk ve insaniyyetin canlı bir timsâlini gerçekleştirdiği ve i'lâ-yı kelimetullâh yolunda adaletle yürüdüğü zaman nasıl azîz olduğunu ve bunun aksine bir yolda yürüdüğü zaman da ne hâle düştüğünü anlamak isteyenler, bir muazzam Osmanlıya, bir de onun bugünkü nesline baksınlar! Onlar, Allâh yolunda yürüdükleri zaman buraya vâliler, kumandanlar, paşalar ve idâreciler gönderiyorlardı. Şimdi ise eli kazma-kürekli işçiler gönderiyorlar!...”

Bu gerçeği müşâhede eden **Edmondo de Amicis** de şunları söyler: “Şu noktada genellikle bütün dünya müttefiktir. Şimdiki Türkler, ecdâdının değerinde değildir. Zîrâ bugünküler, bizim teknik ve teknolojimizin yerine kumaşlarımızı, nefsanî rahatlık sebeplerimizi, ayıplarımızı, kötülüklerimizi ve mânâsızlıklarımızı benimsemiştir. Bu arada Osmanlı Türk seciyesinin bütün iyi taraflarını kaybettikleri de bir gerçektir.”

Osmanlıda âile huzurunun kaynağı 8.12.2001

Son yıllarda ısrarlı bir şekilde aile dinamitlenmekte. Aileyi yıkmak, parçalamak için ne gerekiyorsa yapılmakta. Aslında aile ile uğraşmak, evi otele çevirmek bindiği dalı kesmek, toplumun huzurunu bombalamak demektir. Kadının da “eşitlik” adı altında, “Eşitsizliğe” sürüklenmesidir.

Bir milletin aile yapısı sağlam ise, Devlet yapısı da sağlam ve uzun ömürlü olur. Bunun en güzel örneği Osmanlı toplumudur. Zaman zaman devlet bünyesinde görülen çatlaklıklar, isyanlar âile sayesinde toplumun geneline sıçramamış ve bu millet en zor dönemlerde bile içinde bulunduğu hâlden sağlam aile yapısı sayesinde rahatça silkinip ayakları üstünde durmasını bilmiştir. Ne zaman ki Osmanlıda Ailede de Batı'ya özentî başladı toplumda da huzur kalmadı.

Osmanlıda âile sağlamlığını temin eden başlıca âmil, dinimizin bildirdiği şekilde erkek ve kadının yaratılış gayelerine uygun olarak toplumda yerini almış olmasıdır. Erkek, rızkı temin için dış hizmette; hanım ise, âile yuvasını ve nesli muhâfazada içerde vazîfe görmüştür. Bu güzel iş bölümünün bir semeresi olarak da toplumun huzur kaynağı olan: “Büyüklere hürmet ve itâat, küçüklere şefkat ve muhabbet” prensibi teşekkül etmiştir.

Osmanlıda, bir âilede; evin reisi sıfatıyla babanın, onun yardımcısı sıfatıyla ananın ve onların gözlerinin nûru olarak da evlâdlarının vazîfeleri ayrı ayrı ve en mükemmel surette belirlenmiştir. Özellikle çocuklar, ana-babalarına karşı hürmet, itâat ve gerekli hizmetle mükelleftir. Eğer ayrı yerlerde ya da muhtelif şehirlerde yaşıyorlarsa, küçükler için “sıla”, yâni ana-babanın olduğu yere gidip onları ziyâret etmeleri ve onların gönüllerini almaları mecbûriyeti vardır.

İşte bundan dolayı Osmanlı ailesi huzurluydu. Maddi sıkıntılar, geçim darlığı bu huzuru bozamıyordu. Geniş, büyük aile yapısı sevgi ve hürmeti

artırıyordu. Osmanlının bu huzurlu aile yapısı yabancı seyyahların da dikkatini çekmiştir:

Dr. A. Brayer: “Osmanlı’da çocuklar, yetişip olgunluk yaşına geldikleri zaman ana ve babalarının yanlarında bulunmakla iftihar ederler. Oysa diğer memleketlerde çok defa çocuklar olgunluk çağına girer girmez, ana ve babalarından ayrılırlar. Hattâ bazen kendileri refâh içinde yaşadıkları halde onları sefâlete yakın bir hayat içinde bırakırlar. Bunlar, ana-babalarına karşı onların kendilerini çok ihtiyaçları olduğu bir devrede âdetâ yabancılaşırlar. Sevgi saygı diye bir şey kalmaz”

Meşhur Fransız edîbi **Pierro Loti** de şöyle der:

“Dünyânın hiçbir evinde, bir erkek hanımına bu derece saygılı ve hayran olamaz! Bu gerçeğin sırrı, Türk evinin, kadını tarafından hazırlanışındadır.

Evin sâhibesi olan kadının giyişini, başındaki örtüden ayaklarında bulunan nefis işlemeli kumaşlı terliklere kadar âhenk içindedir. Kadın evine o kadar düşkün, temizliğine o kadar meraklı, kocasının ev hasretini giderecek öylesine bir zekâ ve eğitime sahiptir ki, evin erkeği akşam üzeri büyük bir hasretle kapıdan girer. Kadının temizliği maddî plânda bir çiçek kadar saftır. Bu madde temizliği kadının rûh temizliğinden gelir. O kadın içki, kumar ve dış dünyâyı bilmez.

Dış dünyayı bilmeyen Osmanlı kadını, tecessüs illetinden de kurtulmuş olur. Evinde mes’ûd bir hayat yaşar. Kavga gürültü nedir bilmez. Gönlünü Allaha, kocasına, çocuklarına bağlar. Zihnini fuzûlî şeylerden koruduğu için rahat ve huzurludur. Dolayısıyla ahlâklıdır. Böyle olunca yuvasının hürmete şâyân, şerefli bir unsuru olur. ”

Mevlana’yı Anma Haftası 14.15.2001

İçinde bulunduğumuz “Mevlana’yı Anma Haftası” dolayısıyla her sene olduğu gibi bu sene de Hz.Mevlana’nın, Hümanistliğinden, hoşgörüsünden bahsedilmekte; bununla ilgili sempozyumlar, toplantılar yapılmakta. “Bin kere tevbeni bozsan da yine gel...” tekerlemesi tekrarlanmakta.

Bazı kesimler Hz. Mevlanayı ısrarla olduğundan başka şekilde yorumlama gayreti içindeler. Mevlananın sözlerini, “ister inan ister inanma; İslamiyeti ister yaşa ister yaşama nasıl olursan ol, o halinle bize gel,” havasına soktular.

Halbuki, Hz. Mevlana İslamiyeti hakkıyla yaşayan, herkesin de yaşamasını isteyen bir Allah dostuydu. “Bin kere tevbeni bozsanda yine gel...” derken, gel Müslüman ol, Müslüman gibi yaşa; yaşa ki dünyada ve ahirette rahat et, diyordu. Hoşgörüsü de yine İslami çerçeve içinde idi. Zaten, bir Müslümandan, Hele bir Allah dostundan başka bir yaşayış şekli beklenemezdi.

Bunun için, çalgı eşliğinde kadın-erkek karışık raks etmekle, dönmele, Mevlananın ruhu şad olmaz. Bilakis, ruhu ızdırap duyar. Ahirette Hz. Mevlana bunların yakasına yapışacak, bunlardan davacı olacaktır. Çünkü, anmalarda yapılanların, Mevlana ile İslamiyet ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. İsrarla Hz. Mevlananın Hümanist olduğunu sık sık

vurguladıkları için, bugün Hümanistlik nedir, İslamiyetle ilgisi var mıdır, bunun üzerinde durmak istiyorum.

Hümanizm, Ortaçağ'da, kilisenin halka zulüm ve baskısına karşı tepki olarak doğdu. Avrupa'da halk, baskıdan, zulümden kurtulmak için, kiliseye bağlılığı bulunmayan serbest bir hayata kaçmak istedi. Bu sebeple Avrupa'da Hıristiyanlığa ve onun şahsında haksız olarak diğer dinlere karşı özellikle İslamiyete düşmanlık meydana geldi.

Buna, din mezhep gibi her türlü kayıttan ve bağdan kurtulup, hürriyete kavuşma adını verdiler. İnsanı yaratılış gayesinden uzaklaştıran bu düşünce tarzını daha sonra, "Tanrıyı insanlar yarattı" noktasına götürdüler. Yani bir yaratıcı yoktur, yaratıcı fikrini insanlar ortaya attı diyecek kadar azıttılar.

Aslında insana değer vermek ideali ile ortaya çıkan, hümanizmin gerçekte insan sevgisi ve ona değer vermekle bir ilgisi görülmez. Çünkü, Hümanizmi savunanlar, ne zaman ellerine fırsat geçerse, menfaatları uğruna insanları öldürmekten hiç çekinmemişlerdir. Bunlar, kuzu postuna bürünmüş kurtlardır.

Batı'nın "Hoşgörü, İnsanlık, insan severlik, insanlara yardım." sözleri, bugün ancak reklam seviyesindedir. "Sizi seviyoruz." yaldızlı sözlerinin arkasında aslında bir menfaat ve sömürü yatmaktadır. Menfaatleri yoksa veya menfaatleri öyle gerektiriyorsa binlerce insanın öldürülmesine, zulme uğramalarına seyirci kalabiliyorlar.

İslamiyet ise bir menfaat düşünmeyip, sadece onun dünyasını ve ahiretini kurtarmayı hedeflemiş; insanlar arasında bir fark gözetmemiştir. Menfaati olsun veya olmasın hep mazlumdan yana olmuş, zulme karşı durmuş...

Nitekim, Peygamber efendimiz; "**Kim zımmiye (gayri müslim vatandaşa) zulmeder veya taşıyamayacağı yükü yüklerse, o kimsenin hasmıyım.**" buyurur. Buyurmakla kalmıyor, Müslüman olmayanların kitaplarında bile geçen sayısız örnekleri ile tatbik de ediyor.

İşte İslâmın insana yaklaşma şekli bu. Kimin insana değer verdiği kimin vermediği ortada!.. Sözde Mevlana hayranlarının maksatları, Hz. Mevlana sevgisini yaymak değil, Hz. Mevlana'yı istismar edip, İslamiyeti bozmak, İslamiyeti Hıristiyanlaştırmak. Yani, İslamiyeti emir ve yasakları olmayan, felsefi bir sistem haline getirmek...

Hazret-i Mevlana Hümanist mi idi? 15.12.2001

Batı'nın, Hz. Mevlana, Hacı Bektaşî Veli, Yunus Emre gibi Allah adamlarını istismar ederek, Hümanizm, insan sevgisi vs. adı altında, inaçsızlığı, dinsizliği yayma gayretleri ile ilgili yazıma bugün de devam etmek istiyorum. Hümanizm, hoşgörü, diyalogu, insana insanca muamele edilmesini savunur. İnsanca muamelenin olmadığı yerde böyle bir arzu gündeme gelir. İslam ülkelerinin böyle bir sıkıntıları olmadığı için hiçbir zaman Müslümanların gündemine girmemiş Hümanizm. Çünkü, hoşgörü de, diyalog da, insanca muamele de Müslümanlar arasında en üst seviyede

idi. Bundan dolayı, pek çok millet, devlet kendiliğinden Müslümanlığı kabul etmedi mi?

İslamın esas gayesi insandır. Yüce Allah insana yapılan iyiliği kendine yapılmış kabul etmektedir. Bundan daha büyük değer olur mu? Bunun için, Allah dostu evliyaların bütün gayeleri hep insan olmuş; onları ruhi olgunluklara eriştirmek olmuş...

Yunus Emre (ve diğer İslam büyükleri), iddia edildiği gibi, Hümanist olduğu için değil, cenab-ı Hakkın emrini yerine getirerek O'nun sevgisini, rızasını kazanmak için insanlara insanca davranmayı öğütlemiştir. İnsanların birbirini sevmesini, hoş görmelerini tavsiye etmiş, "Yaratılanı hoş gördük, yaratandan ötürü." demiştir. "Bir kez gönül yıktınsa, bu kıldığın namaz değil, Yetmiş iki millet dahi, elin yüzün yumaz değil." diyerek insanı üzme, kalbini kırmayı şiddetle men etmiştir.

Peygamber efendimizden itibaren bütün Müslüman devlet adamları, insanlara hep bu gözle baktılar ve onlara "Vediatullah" (Allahın kendilerine bir emaneti) olarak muamele ettiler.

Marcel A. Boisard isimli bir Fransız L'Humanisma d'Islam adlı eserinde şöyle demektedir: "Bu kitap Müslümanlara sevimli görünmek için yazılmamıştır. Tarihte ilk defa insana sosyal, ruhi, siyasi, ahlaki, hukuki değerlerini en iyi şekilde veren, bu anlayışla büyük bir medeniyet ve eşsiz bir kültür meydana getiren İslamı ve hümanizmini hakiki cephesi ile ortaya koymak için yazılmıştır."

Buna rağmen memleketimizde bilhassa Tanzimattan itibaren bazı Türk aydınları, kendi benliğinden ve değerlerinden uzaklaşarak birer hümanist olduklarını ilan ettiler. Fakat, aynı düşüncede olmayıp, diline, örfüne, tarihine, dinine bağlı olanlara karşı giriştikleri düşmanca tavırları, kendi sözlerini yalanlamıştır.

Aslında hümanizm, Batı cemiyetinin bünyesinden doğan bir düşünce tarzıdır. Belki Batı insanı kilisenin baskısı karşısında böyle bir hareketin ortaya çıkmasına muhtaçtı. Fakat Müslüman-Türk cemiyetinin böyle cereyanlara asla ihtiyacı yoktur.

Çünkü İslamiyette ve onunla yoğrulmuş Müslüman milletlerin kültürlerinde, Hümanistlerin aradıkları, hatta hayal bile edemedikleri derecede insana kıymet verilmiştir. İslamiyet, insanı eşref-i mahluk, yani yaratılanlar arasında en şerefli varlık olarak bildirmiştir. Hümanistler, "şerefli mahluk" olma yerine insanı ilah yapma peşine düştüler.

İslamiyette, insanlara nasıl değer verileceğinin, nasıl insanca davranılacağına kaynağı vahiydir. Cenab-ı Hakkın gönderdiği peygamberler ve onların getirdiği Kitaplardır. Hümanistlerin kaynağı ise, bizzat insanın kendisidir.

İşte, esas fark burada... Bu önemli farkı anlamadan, Hümanizmi anlamak maksadının ne olduğunu bilmek mümkün değildir. Bu fark olduğu müddetçe, uzlaşmak, orta yolu bulmak da mümkün değildir. Bundan taviz vermek dinden taviz vermek demektir. Dinin temel değerlerini hiçe saymak demektir. Hümanizmin temelinde inanca saygısızlık, inançsızlık var.

Şimdi siz karar verin! Başta, Hz. Mevlana olmak üzere, Yunus Emre,

Hacı Bektaş-ı Veli gibi islam büyüklerinin Hümanist olmaları mümkün mü?

Kilisede iftar yemeği 21.12.2001

Üç aylar; Recep, Şaban, Ramazan derken, bayram da gelip geçti. Cenab-ı Hak, daha nice bayramlara sağlık ve afiyet içinde kavuştursun.

Ramazanda komik, komik olduğu kadar da düşündürücü olaylara şahid olduk. Bunlara değinmek istiyorum bugün. Bu sene ilk defa değişik bir kesimlerden iftar daveti aldım. Daha doğrusu davetleri aldım. Kimlerden mi, söyleyeyim. Çeşitli gayri müslim cemaatlerden. Üç dinin mensupları iftara çağırılıyordu. Davetiyelerin hepsinin ortak özelliği; hoşgörü, sevgi,saygı, savaşız dünya vs.

İftar, oruç tutan müslümanlar içindir. Oruçla, İslamiyetle ilgisi olmayan kimseleri, iftar adı altında Kilisede toplamanın mantığını anlamak mümkün değil. Bir araya gelip yemek mi yemek istiyorsunuz, Ramazanın dışında gelip yiyin, diyalogunuzu sağlayın. Hoşgörülerinde, diyaloglarında bile samimiyetsizlik, iki yüzlülük var. Merak ediyorum, seneye Müslüman temsilcileri istavroz merasimine çağırıp, boyunlarına haç takacak olurlarsa, bizinkiler ne yapacak? Onlar bizim orucumuza saygı gösterdiler, biz de saygı gösterelim deyip haç mı takacaklar?

Aslına bakarsanız, bu şekilde bir diyalog aynı zamanda dinre saygısızlıktır. Oruç, İslama ait bir ibadettir. Kilisede iftarın işi ne? Dinlerdeki ibadetleri birbirine karıştırmak, dine hizmet değil, dine kötülüktür. Dini bozmaktır.

Papa işi, bir adım daha öteye götürüp, Hıristiyanları oruç tutmaya davet etti. Terör ve savaş kurbanları adına iyi niyetli her dine saygısı olanları oruç tutmaya çağırdı. “Burada Hıristiyan, Musevi ayrımı yok. Lütfen dünyada barış ve dayanışma adına bu önerimi kabul edin. Adalet adına dünyada bir barışın egemenliği için bu girişimi gerçekleştirin. Ancak sağlık nedeni ile veya başka nedenlerle oruç tutamazsanız o zaman bağışta bulunun” İlave etti: “Orucu, sadece ekmek yiyerek ve su içerek gerçekleştirebilirsiniz. Yeter ki gönüllü olun. Müslüman kardeşlerinize destek verin” dedi.

“Kardeşlerimize destek verin” diyor. Siz gerçekten inanıyor musunuz, asırlardır Müslümanlara yaptıkları zulümleri, katliamları, kinlerini unutup bizi “Kardeş” kabul ediyorlar!

İnsanın aklına geliyor, bu işte bir bit yeniği var diye. Ne oldu da, 15 asırlık düşmanlık bir den dostluğa, kardeşliğe, dönüştü.

Bugün,sanki, farklı din mensubu insanlar arasındaki diyalog kopmuş, dinler savaşı yaşanıyormuş gibi, Vatikan'ın diyalogla yatıp, diyalogla kalkması Müslümanları haklı olarak endişelendirdi. Acaba, altından nasıl bir çapanoğlu çıkacak diye merak edildi.

Sonunda bulutlar dağıldı; Vatikan'ın gerçek niyeti diyalog değil, bunu istismar ederek, Hıristiyanlığın propagandasını yapmak olduğu ortaya çıktı. Papa 2. Jean Paul, Sen Pietro Kilisesinde pazar günü düzenlenen ayinde , **“Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor”** diyerek, gerçek maksadını, nihai hedefini açıkca ortaya koydu. Bütün bunlara rağmen hala, hoşgörü, diyalog balonundan fayda uman Müslümanlar varsa, bunlara, Allah akıl fikir versin, demekten başka çare kalmıyor.

TEŞEKKÜR

Ramazanın son haftası yayınlanan **“365 gün DUA”** kitabı adeta kapışılarak, bir haftaya varmadan birinci baskısı bitti. Temin edememiş olanlar üzülmeyinler, bir haftaya kadar, tekrar gözden geçirilip, tashihleri yapıldıktan sonra ikinci baskısı yapılacak.

İslâm büyüklerinin kıymetli eserlerinden istifade ederek derlediğim bu duâ kitabına karşı gösterdiğiniz, samimi takdire şayan ilgi ve teveccühleriniz için siz değerli, kadirşinas okuyucularıma teşekkür ediyorum.

Batının nihai hedefi 22.12.2001

Geçenlerde Alman Der Spiegel Dergisi'nde, Fransız düşünür **Bernard Henri Levy**,’in bir yazısı yayınlandı. Levy, bu yazısında, İslam aydınlanmasında din adamlarına büyük görev düştüğünü belirterek şöyle diyor: **“Hıristiyan ve Yahudi din adamları yüzyıllarca önce nasıl kendi kutsal kitap ve yazılarını gözden geçirip onunla hesaplaştıysa, şimdi de kendi kutsal kitapları üzerinde çalışma sırası İslam bilginlerinde.”**

Şimdi size bu sözü tercüme edeyim: Yahudlik ve Hıristiyanlığın ilahi olma, yani Allah tarafından gönderilen orijinal mesaj özelliği yok edildi. Şimdi sıra İslamiyette. İslamiyetin orijinalliğini bozmak, ilahi özelliğini yok etmek şart, diyor.

İşte, Papa'nın, Hıristiyan aleminin, hoşgörü, diyalog, sevgi, saygı vs. kampanyaları başlatmasının perde arkasındaki gerçek sebebi bu.

Bunu yapabilmeleri için de, İslamiyetin dinamizmini yıkmaları, dinde reform, değişiklik yaptirmaları gerekiyor. Onların ifadeleri ile, İslamiyetin “yumuşatılması, “light” leştirilmesi lazımdır. Bu, “Barış” adı altında yeni bir “Haçlı seferi” başlatılması demektir.

Zaten tarih boyunca, Vatikan hiçbir zaman tavrını net bildirmedi. Sözü ile özü bir olmadı. Gerçek niyetleri hep saklı kaldı. Başarırlar veya başaramazlar, ama bu defa gerçek niyetlerinin; dinler arası diyalog, hoşgörü adı altında, dinleri birleştirmek, sonra da bütün dünyayı Hıristiyanlaştırmak olduğu ortaya çıktı artık.

Çünkü, bütün baskılara, zorlamalara rağmen hala İslam, sadece İslam dünyasında değil tüm küresel bazda yegane adres ve cazibe merkezi. Bu Batı'yı korkutuyor. Çünkü, Hıristiyanlık diye bir din kalmadı. Çünkü Avrupalılar, Hıristiyanlığı işlerine nasıl geliyorsa öylece değiştirme yoluna

giderek, yani dini kendilerine, çıkarlarına ve keyiflerine uydurarak Hıristiyanlığı mahvettiler.

Öte yandan Hinduizm, Budizm ve Şintoizm gibi Doğu dinleri, bu dünyaya söyleyebilecekleri bir şeyleri olan dinler olmaktan çok çok uzaklar: Fosilleşmiş, sadece birer aksesuar veya terapi işlevi görebilecek durumda bu dinler.

Şu an dünyada onca baskıya, sindirmeye ve zulme rağmen dinamizmini, canlılığını ve hayatiyetini sürdüren ve insanlığa umut ve ufuk verebilecek olan tek din İslam. Batılılar bu gerçeği gördüler ve o yüzden, komünizmden sonra, İslamı hedef seçtiler.

Bunun için şu iki şeyi yapmayı planlıyorlar: Birincisi, ne yapıp edip İslamı terörle, özdeşleştirerek mahkum etmek. İkincisi de, İslamın içini boşaltarak sadece ferdi bir inanç meselesi haline getirerek dünyaya, hayata ilişkin entelektüel, siyasi, ekonomik, kültürel taleplerini iptal etmeye çalışmak.

Bunu sağlamak için de, İngiliz Sömürge Bakanlığı Hıristiyan misyonerlerine şu gizli talimatı verdi:

1- İslâm alimleri, toplum nezdinde küçük düşürülerek saf dışı edilmelidir.

2- Peygamberin dinden maksadı sadece İslâm dini değildir. Hıristiyanların ve Yahudilerin dinleri de Müslümanlıktır. Çünkü kaynakları birdir. Bu konu ısrarla vurgulanmalıdır.

3- Müslümanlar ibadetlerden alıkonulmalıdır. “Allah’ın ibadete ihtiyacı olmadığı” gibi gerçekler her an onlara telkin edilmelidir. Böylece ibadetten soğumaları sağlanmalıdır.

4- Müslümanların kılık kıyafetiyle, yaşayışıyla yazı, karikatür ve fıkralarla alay edilmeli.

5- Müslümanların ellerinde gerçek Kur’an’ın olmadığı... Hadislerin uydurma olduğu söylenmeli... Ve onlar Kur’an ve Sünnet hakkında şüpheye düşürülmelidir.

Özetlemek gerekirse, Hıristiyan aleminin hedefi, dinin temeli olan fıkıhı yok edip, İslamiyeti emir ve yasakları olmayan bir hümanizma, bir ahlâk sistemi haline getirmek...

“Sıkıntıdan sonra ferahlık vardır” 28.12.2001

Müslüman, ferah zamanında da, sıkıntı zamanında da Cenab-ı Hakki unutmaz. Olanlardan, ibret alır, kendine ders çıkartır. Çünkü, hayır ve şerrin, iyi ve kötünün Allah’tan olduğunu, buna inanmanın imanın şartı, yani Müslüman olmanın şartı olduğunu bilir.

İnançlı kimsenin, rahat zamanında Cenab-ı Hak’tan razı olduğu gibi, sıkıntılı zamanında da razı olması lazımdır. Sıkıntı da onun iyiliği içindir. Çünkü sıkıntı, insanın kul olduğunu, acizliğini hatırlatır. Rahatlığın, rehabetin, gevşekliğin verdiği gafleti ortadan kaldırarak, Cenab-ı Hakka yönelmeği, sığınmayı artırır. Cenab-ı Hakkın emir ve yasaklarına daha sıkı sarılmaya yöneltir. Bundan daha büyük iyilik olur mu?

Burada önemli olan, sıkıntılardan ders alabilmek, isyan etmemektir. Rahatlıktan sıkıntıya, zenginlikten fakirliğe düşüp buna sabredebilmek kolay bir iş değildir. Bu, insan için zor olduğu gibi tehlikeli bir imtihan aynı zamanda. Bunun için Peygamber efendimiz, **“Fakirlik küfre sebep olur.”** buyurdu

Bu tehlikeden kurtulabilmek için, sıkıntıların geçici olduğuna, her sıkıntının arkasından bir ferahlığın geleceğini düşünmelidir. Çünkü ayet-i kerimede, **“Her sıkıntıdan sonra, ferahlık, kolaylık vardır.”** (94/ 6) buyurulmuştur.

Birçok kimseye sermayesiz rızık gönderdiğini, birçok sermayenin de, felakete sebep olduğunu düşünmelidir. Kendi sermayesinin elden çıkmasını, sıkıntıya düşmesini, planlarının alt üst olmasını hayra yormalıdır. Resûlullah Efendimiz **“Bir kimse geceyi, yarın yapacağı işleri düşünmekle geçirir. Hâlbuki o iş, bu kimsenin felaketine sebep olacaktır. Allahü teâlâ, bu kuluna acıyıp, o işi yaptırmaz. O ise, iş olmadığı için, üzülür. Bu işim neden olmuyor. Kim yaptırmıyor. Bana kim düşmanlık ediyor diye arkadaşlarına kötü gözle bakmaya başlar. Hâlbuki, Allahü teâlâ, ona merhamet ederek felaketten korumuştur”** buyurdu.

Bunun için, Hz. Ömer, “Yarın fakir, muhtaç kalırsam hiç üzülmem. Zengin olmayı da, hiç düşünmem. Çünkü, hangisinin benim için hayırlı olacağını bilmem” buyurdu.

Allahü teâlânın merhametine güvenmek, yüksek marifettir. Ummadık yerlerden, akla hayale gelmeyen sebeplerle, bol rızık gönderdiği her zaman görülmektedir. Fakat, sebeplere de güvenmemeli, sebepleri yaratana sığınmalıdır.

Şu misali düşünmelidir: Cenâb-ı Hak, çocuk, ana rahminde iken, çalışmaktan âciz olduğu için ona, göbeğinden, dünyaya gelince, anasının göğsünden rızık gönderiyor. Birşey yiyebileceği yaşa gelince, dişleri yaratıyor. Anası, babası ölür, yetim kalırsa, anasına babasına verdiği merhamet gibi, başkalarına da verip, herkesin kalbini, yetime karşı merhametle dolduruyor. Önce, ona yalnız anası acırdı. Kimse bakmazdı. Anası ölünce, binlerce kişiyi, ona şefkatle baktırıyor.

Daha büyüyünce, çalışmak için kuvvet veriyor. Para kazanmak arzusunu veriyor. Kendine karşı merhameti, şimdi içine yerleştiriyor. Bir kimse, bu arzudan vazgeçip, takvâ yolunu tutar, kendini yetim hâline korsa, ona karşı kalbleri, yine şefkatle doldurur. Herkes, bu kimse Allah yolundadır. Herşeyin iyisini buna vermelidir der.

Para kazanırken, kendine, yalnız kendi acırdı. Şimdi sıkıntılara rağmen Allah yolundan ayrılmadığı için herkes buna acır. Fakat, takvâ yolundan ayrılır, nefsine uyar ve çalışmazsa, kalblerde ona karşı şefkat hâsil etmez. Kendini düşünen kimsenin, çalışıp, ihtiyaçlarını elde etmeyi düşünmesi lâzımdır.

Demek ki, Allah yolunda olup, yetim gibi olana karşı, herkesin kalbinde şefkat, merhamet yaratır. Bunun için, Allah yolunda çalışan kimsenin, açlıktan öldüğü görülmemiştir. Ayet-i kerimede mealen, **“Allahü**

teâlânın rızık vermediği, yer yüzünde bir mahlûk yoktur”
buyurulmuştur.

Bütûn mesele herşeyin Allahtan geldiğini unutmayıp, isyandan, kötü düşüncelerden insanın kendini muhafaza edebilmesidir. Cenab-ı Hakkın insanı, ferahlıkla imtihan ettiği gibi, fakirlikle, sıkıntı ile de imtihan ettiğini unutmamasıdır. Hakiki müslümana bu yakışır.

Sabrın sonu selamettir 29.12.2001

Oruç Reis, Barbaros Hayreddin Paşa'nın ağabeyidir. Meşhur denizcidir. Bütün ömrünü cihadla, dine hizmetle geçirmiştir. Bir savaşta, kardeşi İlyas şehid oldu, kendisi de esir düştü. Diğer kardeşi Barbaros, bu habere çok üzüldü. Kurtarmak için çok uğraştı. Fakat, mümkün olmadı. Üç sene esir hayatı yaşadı. Zindanlarda, ağır işkence gördü.

Ama hiçbir zaman, ümidini kaybetmedi. Zorluklara sabretti. Çektiği sıkıntılar onu, yolundan, hizmetinden ayıramadı. Ne zaman sıkışsa cenab-ı Hakka sığınır, isteğine kavuşurdu. Oruç Reis, yine çok eziyet gördüğü bir gece, tevbe istigfar edip iki rek'at namaz kılıp ağlıyarak şöyle dua etti:

“Ey yüce Rabbim, kimsesiz ve çaresiz kaldım. Çaresizlere derman sendendir. Habibin, Muhammed aleyhisselam hürmetine ben biçare kuluna imdad eyle! Beni kısa zamanda bu kafirlerin zulmünden kurtar!”

O gece ayakta duramıyacak hale gelene kadar, ibadet etti, dua etti. Sonra halsiz kalıp zindandaki balçığın içine düşüp kendinden geçti. Rü'yasında nur yüzlü bir zat karşısına çıkıp dedi ki: “Ey Oruç Reis, gönlünü rahat ve ferah tut! İslamiyete hizmet uğruna başına gelen sıkıntılara sabret! Ümitsiz ve mahzun olma! Kurtulman yakındır!”

Oruç Reis, büyük bir sevinç içinde uyandı. Ferahladı, hiçbir üzüntüsü kalmadı. Allahü tealaya hamd etti. Rodos Şövalyeleri, o sabah Oruç Reis'in durumunu görüşmek üzere toplandılar. Neticede onu zindandan çıkartıp, bir teknede forsa olarak kürek çekmek vazifesi verdiler. Artık bunlar, kurtulma işaretleriydi.

Oruç Reis, zindandan çıkıp çok sevdiği denize kavuşunca bayram etti. Çok iyi Rumca bildiği için, Rodoslu kaptanlar ile sohbet eder, hoş mizaçlı olduğundan, kendini sevdirirdi.

Bir gün Rodoslu kaptanlar dediler ki: “Ey Türk, sen hoş sözlü bir kimsesin. Bizim lisanımızı da iyi biliyorsun. Gel Müslümanlıktan vazgeç de bizim dinimize gir. Aramızda meşhur biri olursun.” Oruç Reis bu teklif karşısında, hiddetlendi:

“ Bre ahmaklar, bugün İslamiyetten başka hak din yoktur. Benim peygamberim, son peygamber Muhammed aleyhisselamdır. Ben hak dini bırakıp, bozuk bir dine nasıl girebilirim?” diye cevap verdi. Kaptanlar da dediler ki: “ O halde, esir kal! Senin peygamberin gelsin seni kurtarsın! Oruç Reis de: **“Sabırlı olun! Nasıl kurtardığını görürsünüz”** diye cevap verdi.

Teknedeki papaz da Oruç Reis hakkında dedi ki: “Aman bu adama dikkat edin! Müslümanlığı çok iyi biliyor, papaz olduğum halde, ben onun kadar kendi dinimi bilmiyorum.”

Sonra gemi Antalya sahili açıklarında demirledi. Fırtına olduğu için, o gece yola çıkamadılar. Ayağındaki zincirleri kıran Oruç Reis, gecenin karanlığından istifade ederek kendini denize bıraktı. Dev dalgalar arasında, karaya çıkmak için mücadele etmeğe başladı. Uzun ve çetin bir mücadeleden sonra, kendini sahile attı. Hemen secdeye kapanıp:

“Ya Rabbi, beni zalimlerin şerrinden kurtardın, sana hamd ederim” dedi.

Sonra, gördüğü rü'yayı hatırladı. Peygamber efendimize salat-ü selam eyledi. Hak yolda olup, Allahü tealanın dinini yaymak isteyenlere, tevbe istigfar edip sabrettikleri, ümitlerini kaybetmedikleri takdirde Allahü tealanın yardımının sonunda geldiğine bizzat şahit oldu.

Bundan sonra ömrünün tamamını da yine, hak hukuk tanımayan zalimlerle mücadele ederek, İslamın güzel ahlakını yayarak geçirdi.

Oruç Reis, Allaha tevekkülü tam, cömert, yardım sever, merhametli, dirayetli ve ciddi bir kahramandı. Bu özelliklerinden dolayı kendisine **"Baba Oruç"** denirdi.